

Departamentul de ***servicii poștale*** al societății noastre
de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele
fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.

Sunați la telefonul 021-223.63.07

sau scrieți-ne pe adresa

S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Teodosie Rudeanu,
Nr. 54, Sector 1, București.

Comenzi on-line:

www.alcris.ro

Titlu original (eng.): The Engagement Ring

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
PEARSON, TRACY**

Inelul de logodnă / Tracy Pearson

Traducător: Irina Popescu-Tismana

București: Alcris, 2008.

ISBN 978-973-121-070-4

I. Micu Aurelian (Editor)

II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA “

TRACY PEARSON

*Inelul de
logodnă*

Traducerea și adaptarea în limba română de
IRINA POPESCU-TISMANA

ALCRIS
Romance

Din colecția “El și EA” puteți comanda prin telefon, poștă sau e-mail următoarele titluri aflate în stoc:

552. PARADISUL	617. CEI MAI FRUMOSI ANI
560. MAI ESTE TIMP PENTRU IMPACARE	618. ZAMBETUL JOANNEI
561. LASA-MA SA TE IUBESC	619. IN RITMUL INIMILOR
562. O MIE DE LUMANARI	620. SENINA ESTE ZIUA
563. PANDORA SI MAGICIANUL	621. UN AMERICAN LA LONDRA
565. TESTAMENTUL	623. CASTELUL COPILARIEI MELE
567. FATA CU UNICORN	624. DEPARTE DE TINE
574. DRAGOSTE FARA LIMITE	625. FATA DIN PADURE
577. PESTE ANI	626. NOAPTEA SPANTA
578. O DRAGOSTE CAZUTA DIN CER	627. DOAMNA DIN OGLINDA
580. DIFICULTATILE LUI KATE	628. CASATORIE PE MADISON AVENUE
583. SUB VRAJA IUBIRII	629. STATUIA VIE
584. PREJUDECATI SI IUBIRE	632. MOSTENITORUL INDRAGOSTIT
585. AVENTURA DRAGOSTEI	633. JURAMANT SUB STELE
586. MADONA CU PARUL DE AUR	634. BARCA VISURILOR
587. PORTRETUL FEMEII IUBITE	635. MOSTENIREA DIN HAWAII
588. VARA INDIANA	636. CAUTAND O NOUA DRAGOSTE
589. MEXICANUL	637. FLACARI DE ARGINT
590. TRATAMENT PENTRU SINGURATATE	638. VIS DE VACANTA
591. DACA E SA TRADEZ	639. CASA DE LANGA RAU
592. O LUME INTREGA INTRE NOI	640. O GUVERNANTA CURAJOASA
593. FIUL TATALUI VITREG	641. S-AU CUNOSCUT IN ZANZIBAR
594. VIZITATOR DE O NOAPTE	642. UN CHIRIAS CIUDAT
595. O AMERICANA IN MEXIC	643. CA PRIN FARMEC
596. ZBORUL INIMII	644. IMBARCARE CLANDESTINA
597. O CAPCANA MULT PREA SECDCUCAT	645. IUBIRE IZBAVITOARE
598. O SECRETARA MODEL	646. ABISUL
599. SECRETUL CRISTINEI	647. INTALNIRE IN SAFARI
600. DRAGOSTE TRADATA	648. DURERI DISPARUTE
601. VIS TEXAN	649. STAPANA CASTELULUI VANDERMOOR
602. SURPRIZELE UNEI CASATORII DIN	650. DACA ASTA E DRAGOSTE
603. LIMPEDE PRECUM CRISTALUL	651. VALEA CASCADELOR
604. FRUMOSUL MEU AVENTURIER	653. INTOARCERE LA "PRIVELISTEA
605. KAREN	655. FOCUL VIETII
606. CASTELUL WICKLOW	656. POVESTEA LUI JODY
607. BARBATUL DIN TRIPOLI	657. AVENTURA IN PORT
608. VECHILE SEIFURI	658. CLIPE DECISIVE
609. INTALNIRE INTAMPLATOARE	659. IDILA PE MARE
610. VIITORUL NE ZAMBESTE	660. VACANTA IN MAURITIUS
611. MIREASA FUGARA	661. O MOSTENIRE CIUDATA
612. SINGURI IN JUNGLAS	662. SOT SI SOTIE
613. MESERIA DE ACTRITA	663. DECIZIE PERICULOASA
614. TU ESTI, SAU SORA TA?	
615. UN BARBAT NEMILOS	
616. NAUFRAGIATI	

Capitolul 1

– Doamne Dumnezeule! Îmi pare rău! A fost vina mea. Nu mă uitam pe unde merg.

În timp ce vorbea, Tina nici măcar nu se uita la victima ei – bărbatul cu care se ciocnise violent în timp ce se grăbea spre sala de conferințe plină de zgomotul colegilor jurnaliști. Toată atenția ei era fixată asupra paharului de șampanie care aproape îi zburase din mână și majoritatea conținutului său îi curgea de-a lungul brațului.

Dar atunci, victima ei vorbi.

– Nu-i nevoie să te scuzi. Se pare că ai pățit-o mai rău.

Într-o clipă, Tina uită de dușul ei neașteptat. Sunetul acelei voci catifelate o făcuse să întepenească. Trecuse mult timp de când o auzise ultima oară, dar nu era o voce pe care s-o poată uita. Cu inima bătându-i cu putere, privi în sus la fața lui Justin Marlowe.

– După cum am spus, repetă el, zâmbind, se pare că ai pățit-o mai rău.

– Da, așa este.

Era unicul răspuns pe care reuși Tina să-l dea. De abia putea face față intensității emoției care o copleșise la vederea acelei fețe arogante de zeu grec. Deodată, în ființa ei se stârni furtuna. Brusc, descoperi că îi era greu să respire.

– Ești OK? Pari puțin buimacă. Cred că nu te-ai lovit?

– Nu. Sunt OK. Doar un pic buimacă, așa cum spui. A fost o ciocnire neplăcută.

Tina era uimită și ușurată, de cât de calmă arăta. Nu vorbise cu Justin Marlowe și nu fusese atât de aproape de el, de trei ani – fiindcă, deși se văzuseră din când în când la alte recepții ca aceasta, niciunul nu dăduse vreun semn de recunoaștere a celuilalt. Și acum era chiar lângă el, privind în acei ochi cenușii ca oțelul care crezuse că nu mai au puterea s-o afecteze și cădea într-un abis de durere și confuzie. Într-o clipă, sângele i se transformase în cuțite prin vene.

– Mi se pare că am făcut o porcărie.

Cu degetele înțeleștate în jurul paharului, își smulse privirea dintr-a lui și se uită în jos, abia văzând petele ude pe bluza ei de mătase. Avea dreptate. Ea o pățise mai rău în această ciocnire. Pe costumul lui imaculat nu exista nici măcar o singură pată. Dar apoi, gândi ea în ciudată, nu era așa întotdeauna? Nu pățise ea mai rău în întâlnirile cu Justin Marlowe?

Acest gând fu ca un duș rece pentru ea. O făcu să se oprească abrupt. De ce reacționa atât de prosteste? Justin Marlowe nu era altceva decât un bastard fără inimă. Singura emoție pe care era în stare să i-o inspire era neplăcerea.

– Uite. Ia asta.

El vârâse mâna în buzunarul de la pantaloni și scotea o batistă albă împăturită, impecabilă. I-o întinse și, înainte ca ea să poată protesta, îi luă paharul de șampanie și i-l dădu unui chelner care trecea.

– Poți folosi asta să te cureți cât de cât.

Nesăbuinta Tinei dispăru într-o clipă, pentru a fi înlocuită de o senzație de iritare. Cine naiba se credea el, de-i dădea indicații? Se simți tentată să-i spună unde să se ducă împreună cu batista lui cu tot. Dar lăsa bunul simț să prevaleze. Chiar avea nevoie să se curețe și știa că nu are batistă în geantă.

Așa că luă batista oferită, murmurând un scurt “mulțumesc”. Apoi, privindu-l din nou în față, spuse pe un ton tăios:

– Ce m-aș fi făcut dacă n-ai fi fost aici?

– Păi, nu te-ai fi ciocnit de mine, așa că n-ai fi avut nevoie de asistența mea.

Justin o privi cu acei ochi cenușii ai lui, vorbindu-i cu un ton amuzat și ușor ironic. Ochii lui se plimbară peste ea, peste părul blond care-i cădea pe lângă umeri în valuri platinat, peste silueta înaltă ca a unui model, îmbrăcată într-o bluză crem și fustă asortată, ca să se fixeze în ochii ei de un albastru perfect ca al unui vas Ming, care îi răspundeau la privire cu o expresie rece ca porțelanul.

– Dar nu-ți face griji, întotdeauna este o plăcere să te ciocnești de o domnișoară frumoasă. Acesta nu era nici măcar un compliment. El îi spunea cum gândea despre ea în aceste zile – fără emoție, distant, că e “o domnișoară frumoasă”. Nu însemna nimic pentru el faptul că fuseseră amănți.

Nu însemna nimic nici pentru ea. Tina își detașă privirea de a lui și-și șterse mâna udă cu batista împăturită. Singurul lucru care avea importanță pentru ea era cât de mult îl ura.

– Deci, unde te grăbeai așa de ai aterizat direct în mine? zâmbi Justin amuzat când Tina îl privi din nou. Un lucru este sigur – că n-ai dat peste mine intenționat.

Asta era destul de adevărat. Așa cum el o evitase ani de zile, la fel făcuse și Tina. Și, pentru a respecta adevărul, nici măcar nu știuse că el era aici astăzi. Trebuia să fi sosit recent la recepție.

Înainte ca ea să poată răspunde, el adăugă:

– O clipă vorbeai cu prietenii tăi, și în următoarea te îndreptai spre mine ca un buldozer.

– Nu mă îndreptam spre tine. Am crezut că am văzut pe cineva cu care vroiam să vorbesc. În ultima clipă mi-am dat seama că nu era ea.

Deci, gândi Tina, mă urmărea, nu-i așa? Era ceva alarmant în asta. Justin continuă:

– Presupun că știi o grămadă de oameni aici ... Aruncă o privire în jurul încăperii în care stăteau – holul de conferințe al unuia dintre hotelurile de vârf ale Londrei juca rol de gazdă în mod curent unei mari recepții a presei ... În fond ești cineva important acum. Nu mai puțin decât editor principal la “Scope”.

– Oh, nu așa de important. Nici pe departe așa de important ca tine.

O sprânceană perfect conturată se ridică peste unul din ochii albaștri. Chiar credea că o poate zeflemisi și să scape? se întreabă Tina. Se înșela, dacă așa credea. În cei trei ani de când se

despărțiseră, devenise puțin mai mondenă, puțin mai sofisticată, mai deșteaptă. În aceste zile, putea ține piept oricui cu mai mult calm și precis putea face față unui măgar ca Justin Marlowe.

Tina continuă, cu un mic zâmbet ironic pe buze:

– În fond, ești proprietarul lui “J.M.Publishing”. Trebuie să deții sau să fii pe punctul de a prelua majoritatea ziarelor și revistelor reprezentate în această încăpere.

– Nu chiar, zâmbi sardonice Justin. Doar patruzeci la sută. Dar nu-ți face griji, lucrez și asupra celorlalte.

Tina nu-i răspunse la zâmbet. Nu se schimbase, reflectă ea. Același tip plin de sine. Cândva, găsisese această parte a lui excitantă. Fusesse stimulată și fermecată de acest dinamism de neoprit. Dar în final descoperise că era doar pur egoism. Lui Justin Marlowe nu-i păsa de nimeni în afară de sine însuși.

Nu se schimbase mult nici în privința înfățișării. Acum când momentul tulburării prostești trecuse și era în stare să-l privească drept în față, Tina putea vedea că era la fel ca întotdeauna. Poate existau ceva mai multe linii în jurul ochilor cenușii cu gene lungi și negre și în colțurile gurii pasionale, frumos conturată – așa cum te-ai aștepta la un bărbat de treizeci și șase de ani. Dar trăsăturile lui erau încă uluitor de frumoase și părul, pe care-l purta pieptănat într-o parte, era negru și lucios ca pana corbului.

Încă arătos pe dinafară, gândi ea, dar putred până în măduva oaselor.

Tina termină de șters mâna și-i întinse batista.

– Deci, ce te-a adus aici? Întrebă ea dezaprobator. Ai venit să vezi ce să mai cumperi în continuare?

Justin zâmbi.

– Deja știu ce urmează să cumpăr.

– Vrei să spui că pe a lui Berry – compania pentru care lucrez?

Acesta era zvonul care circula. De fapt, acesta era subiectul pe care Tina și prietenii ei îl discutau cu îngrijorare cu câteva minute în urmă, în timp ce Justin îi observa în secret.

Și să mai vorbești de coincidențe ...! Cineva trebuie să fi auzit. Pentru că Tina propusese că poate ar fi o idee bună ca unul dintre ei să facă o vizită la “J.M.Publishing” și să aibă o discuție cu Justin Marlowe. Deoarece, de fapt, existau o mulțime de zvonuri și unele dintre ele foarte neliniștitoare. Se părea că nu erau doar vorbe în vânt. Și Tina vroia să știe cât adevăr era în asta.

– Deci, așa este? insistă ea acum. Berry este următorul pe lista ta de cumpărături?

Spre surprinderea ei, el scutură din cap.

– De fapt nu mă refeream la Berry ...

Când el făcu o pauză, doar pentru o clipă un licăr de speranță atinse inima Tinei. Poate că, la urma urmei, nu erau decât niște zvonuri? Dar speranța se spulberă când Justin continuă:

– Afacerea lui Berry o consider deja în buzunar.

El luă batista, dar nu o puse în buzunar.

Tina simți că se face albă ca varul.

– Deci este adevărat? Ești pe cale de a prelua afacerea lui Berry?

– Mai sunt încă două hârtii de semnat, dar răspunsul este da, zâmbi el fericit când îi văzu paloarea bruscă. Mă poți felicita. Și pe tine, bineînțeles. Ești pe cale de a avea un nou șef.

– Ce nefericire!

Dintr-o dată, Tina simți o greutate în stomac, care deveni și mai puternică atunci când el zise:

– Ca în vremurile de demult, nu?

Vremurile de demult. Vremuri rele. Tina se uită la el.

– Ca să fiu sinceră, nu mă pot gândi la ceva mai rău.

Fiindcă lucrase pentru el în trecut. Așa se cunoscuseră prima oară. Și era o experiență pe care nu dorea s-o repete.

Dar Justin încă zâmbea cu zâmbetul lui sadic de tigru. Zâmbetul unui tigru care-și ascuțea ghearele.

– Mă gândeam, în timp ce te observam flecărind cu prietenii tăi de acolo, cât de mare plăcere este să te am iar sub aripa mea.

– Sub aripa ta? Adică în ghearele tale!

Și brusc, când se uită la el, Tina simți un fior când îi trecu prin minte o nouă bănuială. Ea nu dăduse peste el. Mai probabil, el dăduse peste ea. Făcuse asta intenționat, ca să-i poată spune aceste vești rele și să jubileze. Îl fixă cu o privire sumbră.

– Presupun că te simți foarte încântat?

– Imens de încântat. Totuși, trebuie să spun că sunt întristat ... Zâmbetul lui era mai curând triumfător ... Întristat că, din nefericire, nu pari să-mi împărtășești plăcerea.

– Nu, nu ți-o împărtășesc și mi-e teamă că nimeni de la “Berry’s”. Sincer, este cea mai proastă veste pe care mi-ai fi putut-o da. Oricine de la “Berry’s” va fi distrus. Nimeni nu dorește ca tu să preiei compania.

– Chiar? Își arcui caustic o sprânceană și o privi atent o clipă. Ce spirit de echipă ai ca să-ți pese de sentimentele colegilor tăi! Nu prea te caracterizează.

Tina simți o înțepătură în inimă când își aminti episodul care-l făcuse să aibă o părere atât de proastă și de nedreaptă despre ea. Fusese la ultima lor ceartă, când tot ceea ce contase pentru ea era să-i plătească pentru imensa durere pe care i-o provocase. Fusese scoasă total din minți în acea zi.

Dar nu și-ar fi retractat niciodată lucrurile pe care i le spusese. Știa că nu reușise să-i lezeze decât ușor mândria, dar era totuși, o sursă de oarecare satisfacție. Și oricum, nu dădea doi bani pe ceea ce credea despre ea.

Își înălță bărbia și-i ignoră complet spusele.

– Oricare, de la toate revistele de la “Berry’s”, este împotriva ta, replică ea.

– Da? Părea la fel de îngrijorat ca un elefant de un țânțar. Nu-ți face griji, vor învăța să mă iubească. Fiecare învață.

Spuse asta cu obraznicie și privind-o în ochi, de parcă ar fi vrut să-i reamintească iubirea copleșitoare pe care o aprinsese cândva în ea.

Tina simți că i se face silă. Inima îi bătea cu putere în piept.

– Dacă o vor face, în curând se vor vindeca, se răsti la el. Nu este genul de dragoste care pătrunde foarte adânc.

Era ceea ce vruse să-l facă să creadă în urmă cu trei ani. De aceea spusese lucrurile pe care le spusese la ultima lor întâlnire. Avusese prea multă mândrie pentru a-l lăsa să-i vadă inima rănită sângerând.

Și se pare că făcuse o treabă bună. El o fulgeră cu privirea.

– Dar unii oameni sunt în stare doar de emoții infime. Iau ce pot lua și pornesc cu cinism mai departe.

Apoi zâmbi, ochii înnegurându-i-se, și-și lăsă privirea să se plimbe peste ea.

– Inima unui vampir în trupul unui înger, susură el.

Nu mai era nimic din felul în care o privise mai devreme. Atunci, privirea lui fusese mecanică și ironică. Dar acum ochii lui întârziiau, mișcându-se ca niște degete mângâietoare peste curba generoasă a sânilor, adâncitura taliei și rotunjimea șoldurilor. Era un scenariu mult prea familiar. Mult prea cunoscut. Ochii lui aveau acea privire arogantă a unui bărbat care se plimbă pe un teritoriu pe care cândva îl cunoscuse foarte bine.

Cum îndrăzne? Fierbând de furie, Tina deschise gura să-l admonesteze. Dar înainte de a putea scoate un cuvânt, înțepeni:

Pentru că întindea spre ea mâna cu batista.

– Ți-a scăpat aici o pată, spunea el pe un ton amuzat în timp ce ștergea ușor partea din față a bluzei. Stai liniștită. Cum pot să văd ce fac dacă te miști? o prinse el de braț în timp ce ea încerca să plece.

O cuprinse un val de panică. Dintr-o dată, respira greu. Era o nebunie; erau într-un loc public, înconjurați de oameni și totuși Tina se simți brusc ca o prizonieră. Mâna care îi ținea brațul era ca o cătușă din oțel care ardea.

– Nu-i nevoie să faci asta!

– Nu-i niciun deranj, te asigur.

– Nu, într-adevăr ... Dar totuși ...

Inima îi tresărea în piept. Nu numai fiindcă o ținea, nu fiindcă o atingea, dar, mult mai rău, dintr-o dată devenise conștientă de parfumul batistei lui care îi atingea nările.

Era mirosul lui. Acel miros răcoros, curat pe care și-l reamintea. Și brusc, se simți transportată înapoi cu trei ani, când fusese atât de familiarizată cu mirosul lui ca și cum ar fi fost propriul ei trup.

Și dintr-o dată, se văzu goală lângă el, mângâindu-l, pipăindu-l, strângându-se lângă el, ametită și beată de dorință și de dragoste.

Fu un moment zdrobitor. Simți că se rupe ceva în ea când se uită în sus, neputincioasă, în acei ochi cenușii și aroganți care o priveau acum distanți și nepăsători. Pentru o clipă, inima i se frânse iar. O senzație de pierdere paralizantă trecu pe lângă ea.

– Uite, este mai bine, se dădu Justin înapoi, lăsându-i brațul și întinzându-i batista. Mai este o pată pe guler. Dar poate că-i mai bine să te las pe tine să te descurci.

Râdea de ea. Își dăduse seama de tristețea ei bruscă și apelase la simțul lui sadic al umorului. Poate, gândi ea îndurerată, o făcuse intenționat, bănuind dinainte cum va reacționa. Încă îl distra să se joace cu ea, chiar după toți acești ani.

La acest gând, suferința Tinei se transformă instantaneu în furie. Ea nu era jucăria lui -deși odată o tratase ca și cum ar fi fost. Era o femeie de douăzeci și cinci de ani pe care niciun alt bărbat din lume n-ar mai îndrăzni s-o trateze atât de familiar. Și el era pentru ea un bărbat pe care-l disprețuia din tot sufletul.

Se dădu un pas înapoi, cu ochii ca două bucăți de gheață albastră.

– Nu-ți stă în fire să fii atât de atent, observă ea cu răceală. Și te pot asigura că nu doresc și nici n-am nevoie de ajutorul tău, în niciun fel.

– Dar este plăcerea mea, zâmbi Justin în fața iritării ei.

Așa cum am spus mai înainte, ești cineva destul de important, acum. Deși nu te nedreptățeam întru totul când mă refeream la tine ca editor principal la “*Scope*”. Înțeleg că acum ești editor-șef.

– Doar când Maggie este bolnavă ... Maggie este editor-șef. Este doar o poziție temporară.

– Dar una care te poate conduce la cea mai mare glorie în viitor. Dacă faci treabă bună, cine știe unde ai putea ajunge – mai ales că Maggie trebuie să iasă la pensie peste doi ani!

Tina știa prea bine asta și n-ar fi recunoscut față de nimeni. Dar nu față de Justin. El doar ar distorsiona lucrurile.

Îi spuse cu indiferență:

– Nu mă aștept ca asta să ducă la ceva. Maggie se întoarce la lucru peste două săptămâni.

– Am auzit că are probleme cu stomacul.

– Da, dar nimic serios.

– Deci, nu i-ai pus arsenic în ceai, la urma urmei? ... și cum Tina se încruntă. Justin adăugă: Ia aminte, știu cât de ambițioasă ești și nu-ți stau în cale scrupulele sau loialitatea. Nu-i de mirare că ai avut o ascensiune atât de rapidă.

Tinei nu-i plăcu, dar, bineînțeles, știa de ce o spunea el. Era parte a minciunii pe care i-o turnase cu trei ani în urmă.

Se îndreptă, își înălță bărbia și se apără.

– Am ajuns unde sunt fiindcă am muncit din greu, îl informă ea.

– Da, sunt sigur că ai muncit. Cu încăpățânare și insistență...Apoi, zâmbi pe neașteptate când adăugă: în afară de asta, ai talent. Și sunt mândru ca fiind unul dintre primii care te-au remarcat.

Tina își stăpâni roșeata când o năpădiră amintirile. Fiindcă era adevărat – fusese primul care avusese încredere în ea. Și i-ar fi fost recunoscătoare dacă mai târziu nu s-ar fi întâmplat ce se întâmplase. Dar durerea pe care i-o cauzase atunci anulase toată recunoștința.

Se uită la el, respirând cu grijă, ascunzându-și emoțiile:

– Asta, spuse ea repede, s-a întâmplat de mult.

– Într-adevăr. Erai tânără și inocentă atunci, zâmbi el cinic. Cel puțin așa credeam eu.

– Am fost nevinovată până te-am întâlnit pe tine.

Își dori să nu fi spus asta. O făcea să pară ca o virgină coruptă și nu asta era acuzația pe care vroia să i-o aducă. Supărarea nu se trăgea din faptul că îi luase nevinovăția virginității, ci îi distrusese un alt fel de nevinovăție. Îi trădase total încrederea.

Tot timpul cât fusese cu ea, seducând-o și făcând-o să se îndrăgostească de el, în secret fusese încurcat cu o altă femeie. O femeie pe care Tina o cunoscuse bine. Șefa ei imediată la “J.M.Publishing”. Având părul roșu, ea și prietenele o porecliseră “Dragonul roșu”.

Și chiar mai rău. El chiar îi ceruse Dragonului Roșu să fie soția lui. Amintindu-și, Tina simți o durere sfâșietoare. Doar pentru o clipă, toată grozăvia acelei trădări o arse, vie și reală din nou. Fiindcă fusese cel mai groaznic moment al vieții ei.

Dar totul era acum de domeniul trecutului. Trecut și uitat. De mult încetase să-i mai pese de Justin și de Dragonul Roșu, cuplul etern logodit, fiindcă nu se căsătoriseră încă.

Ea își subție buzele.

– Tu mi-ai arătat căile lumii. Cele mai sordide căi.

– Oh, bănuiesc că le cunoșteai deja. Probabil chiar ai inventat câteva dintre ele. Și probabil ai mai inventat câteva de atunci. În fond, uite ce bine ai reușit.

El nu avea niciun pic de remușcări, dar așa fusese întotdeauna. Niciodată nu-și ceruse scuze pentru lucrurile îngrozitoare pe care i le făcuse.

Dar Tina alungă aceste gânduri. De fapt, nu-i făcuse o favoare? Pentru că după ruptura cu Justin, își alungase dragostea din inimă și se dedicase trup și suflet carierei sale. Munca o făcuse să nu-și piardă mințile și fără această dedicare probabil n-ar fi urcat niciodată atât de repede pe scara ierarhică.

Totuși, nu urcase așa de repede ca Justin. Urcarea lui fusese spectaculoasă.

În ultimii trei ani, “J.M.Publishing” explodase. Preluase case editoriale cu nemiluita, până ajunsese în aceste zile să-și întindă aripile lacome peste glob.

Îngustându-și ochii, ea comentă cu răutate:

– Judecând după micul imperiu pe care l-ai construit, aș spune că tu ești cel care știe cum să reușească.

– Atunci, ar trebui să te bucuri că vă preiau. Dacă eu voi avea succes, va avea și “Berry’s”.

– Am prefera să reușim pe cont propriu, mulțumesc.

– Dar nu riști, nu-i așa? Lăsată pe cont propriu, compania voastră va închide într-un an.

– Este o gogomănie! sări Tina cu gura ... Auzise că Berry avea necazuri, dar lucrurile nu erau atât de rele ... Știa că unele din

revistele lui Berry pierd bani. Dar nu toate. Știu că “*Scope*” nu pierde, de exemplu.

– Nu, nu pierde. Se descurcă destul de bine. De fapt, este singura.

– Așa că, vezi, putem supraviețui foarte bine fără tine.

– Vrei să spui “*Scope*”. Celelalte se vor prăbuși. Dar ție nu-ți pasă de asta, nu-i așa? Nu-ți pasă decât de tine.

De această dată, Tina ripostă:

– Greșești profund. Ceea ce vreau este ca *toate* revistele lui “Berry’s” să supraviețuiască – ceea ce nu o vor face, garantat, dacă pui mâna pe ele. Cu ochii scânteind, îl acuză:

– Vorbești atât de superior și plin de importanță, dar eu știu ce se află în realitate în spatele acestor preluări. Vrei să preiei “Berry’s” ca să pui ghearele pe “*Scope*”. Lucrăm prea bine ca să fii liniștit, nu?

– Ce vrea să însemne asta?

Prefăcutul! Știa la ce se referea ea! Fiindcă Tina era absolut sigură că toate zvonurile îngrozitoare pe care le auzise erau adevărate. Exista mai mult decât o simplă preluare. Dar dacă vroia să joace sec, va fi prea bucuroasă să-i explice.

– Suntem un rival prea puternic pentru “*Miranda*”. Revista pierde cititori în favoarea noastră. Toată lumea știe. Și ție nu-ți place. De aceea vrei să ne cumperi – ca să unești “*Scope*” cu “*Miranda*” și să-ți ții prețiosul steag sus!

Și să-ți păstrezi prețioasa logodnică în serviciu, ar fi trebuit să adauge. Pentru că logodnica lui, Dragonul Roșu, era editorul revistei “*Miranda*”.

Justin făcu o pauză de moment, ca și cum ar fi vrut să nege acuzațiile. Apoi, un zâmbet rece îi apăru pe față.

– Ei bine, în mod firesc nu voi vrea s-o țin pe “*Miranda*” în frunte. Și, firesc, voi lua măsurile ce se cer, indiferent cât de dezgustătoare s-ar putea să pară unora.

– Deci, ai de gând să falimentezi “*Scope*”?

– Vei descoperi la timpul potrivit. Deci, recunoști în cele din urmă, o fixă el cu ochi de granit. Nu te îngrijorează decât propria ta slujbă.

Obrajii Tinei se albiră. Toate temerile ei erau confirmate. Revista pe care o iubea și în care-și pusese sufletul era pe cale să fie sacrificată fără milă.

Și nu era corect! Dintr-o dată, începu să tremure de furie.

– Sigur că mă interesează slujba mea. Aș fi o mincinoasă să nu recunosc, vorbi Tina cu calm – în fond erau în public – dar fiecare silabă era încărcată de supărare. Dar prima mea grijă este *Scope*. Este o revistă bună. O revistă *excelentă*! Un lider în domeniul ei. Cum poți face asta? Întrebă cu o voce încărcată de emoție, încercând în zadar să zărească în ochii lui o sclipire de compasiune. Nu vezi că *Scope* este specială? Nu merită să fie sacrificată doar de dragul tău și al ...

Văzu zâmbetul lui Justin.

– Al meu și al cui?

Zâmbetul fu cel care o întărește.

– Tu și nenorocita ta de logodnică! Țipă ea.

Tina era îngrozită. Vrusese să spună doar “logodnică”. “Nenorocita” venise fără să vrea.

În timp ce stătea acolo, cu fața palidă, Justin o studie un moment de parcă ar fi fost o târătoare din spatele unei pietre. Apoi, dezlipindu-și privirea, el își privi ceasul.

– Mi-e teamă că trebuie să plec, acum. Am un imperiu de condus. Dar, dacă n-a fost o plăcere, a fost interesant să mă ciocnesc de tine.

Începuse să se întoarcă, dar se opri și o fixă iarăși.

– Știam că o să mă bucur să lucrez din nou cu tine, dar nu mi-am dat seama cât de mult, zâmbi el cu acel zâmbet de tigru. Care a fost cuvântul pe care l-ai folosit mai devreme? Să te am în ghearele mele, așa ai spus. Da, pot să-ți spun că o să mă distrez foarte mult.

Apoi, înainte ca ea să poată articula un cuvânt, făcu stânga-mprejur și dispăru în mulțime.

Tina îl urmări cu ochi încetoșați, simțind că i se face greață din cauza ororii care o pătrundea. Totuși, nu avertismentul lui Justin o umpluse de oroare, ci propria ei răbufnire împotriva logodnicei lui.

Asta o luase prin surprindere. O șocase de-a dreptul. De obicei, făcea glume despre Dragonul Roșu. Dar cu o clipă în urmă, nu glumise. Fusese o furie adevărată, o scârbă reală, un adevărat resentiment pentru femeia care, cu trei ani în urmă, îi furase bărbatul pe care-l iubea. Fusese genul de durere pe care crezuse că-l lăsase în urmă.

Se înfioră. Să știe că durerea încă sălășluia ascunsă în ea, gata s-o înțepe din nou ca un cuțit în inimă, o umplea de o teamă care era mult mai teribilă decât orice i-ar fi putut face Justin.

Uitându-se după el, fu conștientă că și asta o umplea de teamă. Ce răzbunare cumplită plănuia el?

Capitolul 2

Doar după ce plecase Justin și-și venise în fire descoperi Tina că ținea încă în mână batista lui. Și-o îndesă în poșetă, rezistând impulsului de o arunca în vreun colț.

Un lucru nu va face în mod sigur – să alerge după el să i-o înapoieze!

La sfârșitul zilei, când se întoarse acasă, o puse în mașina de spălat, ținând-o cu mâna la distanță de parc-ar fi fost un șobolan mort. Și acum stătea la biroul ei de la serviciu, chinându-se să se concentreze asupra manuscrisului din fața ei. Dar îi era greu. Mintea îi fugea înapoi la întâlnirea cu Justin.

Asta o urmărise toată noaptea. De-abia închisese ochii din cauza groazei pe care o simțea față de răbufnirea rușinoasă pe care o avusese față de logodnica lui.

Ce naiba provocase asta? De unde apăruseră aceste sentimente moarte de mult? Durerea, furia, sentimentul de pierdere, resentimentul? Nu-i mai păsa deloc că îl pierduse pe Justin în

favoarea Dragonului Roșu: pierderea lui Justin fusese un noroc, ajunsese ea să realizeze. Așa că ce naiba o făcuse să reacționeze așa?

Un fel de nebunie, hotărî ea. Acel zâmbet zeflemitor pe care i-l adresase o aruncase înapoi cu trei ani, când descoperise că bărbatul pe care-l crezuse îndrăgostit de ea tocmai se logodise cu o altă femeie.

Dragonul Roșu avusese același zâmbet când îi anunțase vestea.

Tina strânse din dinți și se încruntă la manuscrisul din fața ei. Dar totul era o poveste veche și trecuse de mult peste ea. În ceea ce o privea, Dragonul Roșu și Justin se puteau căsători oricând poteau.

De fapt, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Pentru Tina ar fi fost o ușurare. Ar fi tras în cele din urmă cortina peste tot acel episod urât.

– Bună! Ce mai face editoarea mea șefă preferată?

Tina se opri și se uită în sus când o voce o smulse din reverie. Apoi zâmbi la silueta zveltă, îmbrăcată în haină de piele, care-i zâmbea de la celălalt capăt al biroului.

– Bună, Mike.

Ca întotdeauna, era încântată să-l vadă. Mike Laining era unul dintre cei mai buni fotografi de modă din Londra și era de asemenea și un bun prieten.

Se lăsă pe spate în scaun și se strâmbă spre mormanul de pe biroul ei – manuscrise, scrisori, tipare de probă, toate urgente.

– Chiar acum, editorul tău preferat se simte un pic depășită, mărturisi ea.

– Nu arăți, spuse Mike așezându-se pe colțul biroului.

Arăți la fel de senin de frumoasă ca întotdeauna.

Cum Tina zâmbi și scutură din cap – răspunsul ei standard la complimentele lui Mike – el întrebă compătimitor:

– Te cam copleșesc cu munca, nu-i așa?

– Nu chiar.

Tina își trecu mâna prin părul blond. Făcea două treburile în aceste zile, dar asta n-o deranja. De fapt, își dăduse seama de provocare și se descurcase perfect până când gândul la Justin venise s-o chinuiască! Totuși, era o problemă, îi explică ea acum lui Mike.

– Una din colaboratoarele mele m-a lăsat baltă destul de rău. Mi-a dat articolul acesta, care este un dezastru. Nu pot înțelege. De obicei este de încredere ... Aruncă o privire iritată la manuscrisul la care lucra ... O să-mi ia ore să pun aceste încâlcici în ordine.

– Dă-i-l înapoi. Spune-i să-l refacă.

– I l-aș da, numai că nu este aici. Este plecată din țară, chemată de o altă revistă. Tipografia are nevoie de articol luni. Nu am de ales. Trebuie să-l fac singură.

Mike făcu o figură compătimitoare, apoi se aplecă spre ea și-i făcu cu ochiul.

– Socotesc că meriți o tratație pentru că muncești așa de mult. Lasă-mă să te invit la o băutură după serviciu.

– Mi-aș dori să pot, Mike ...

– Am descoperit un nou bar grozav, o întrerupse el. Mâncarea este nemaipomenită și se cântă jaz.

Dar Tina zâmbi și scutură din cap.

– Chiar nu pot, Mike. Voi fi țintuită la biroul meu până târziu.

Mike părea dezamăgit, dar nu insistă. Niciodată nu o făcea. Știa că n-ar ajunge nicăieri. Ca și alți bărbați din viața Tinei de acum, știa că nu va deveni niciodată mai mult decât un prieten.

Fiindcă Tina devenise o expertă în a ține bărbații la distanță. Uneori o surprindea cât de ușor o făcea. Și eu m-am transformat într-un dragon, gândea ea uneori. Pentru că doar o privire rece și avertizarea din acei ochi albaștri ca porțelanul de China și ei recepționau mesajul tare și clar.

Dar, dragon sau nu, așa dorea să fie. Fără încurcături. Fără alte inimi zdrobite. Poate că într-o zi lucrurile vor fi diferite, dar acum inima ei aparținea doar muncii.

Mike începu să schimbe subiectul, privind-o cu interes.

– Subalterna ta mi-a spus că te-ai ciocnit de Justin Marlowe la recepția de ieri. Ce a avut de spus?

Tina tresări la menționarea numelui lui Justin. În ultimele câteva minute reușise să nu se gândească la el, dar el se ivera iar din umbră ca s-o chinuie din nou!

– Deci, ți-a spus Vicki? zâmbi Tina.

Vicki, șef adjunct la “Scope” fusese cu ea la recepția de ieri și spusese tuturor despre întâlnirea neașteptată a Tinei cu Justin Marlowe – chiar dacă, reflectă Tina, nu știa despre ce fusese vorba în amănunțime!

– Ei bine, probabil ți-a spus și că veștile nu sunt bune. Dacă aceste preluări continuă, “Scope” va fi înghițit. El plănuiește să ne fuzioneze cu Miranda.

Mike păru surprins.

– Chiar ți-a spus asta?

– Mai mult sau mai puțin, făcu Tina o față ironică. Mi-aș dori să mă fi înșelat.

În trecut, Mike își exprimase frecvent părerea că n-ar fi rău dacă “J. M. Publishing” ar prelua “Berry’s”. Era un admirator entuziast a tinerei companii o lui Justin – și nu numai fiindcă J. M. îi dăduse multe comenzi. “Știu cum să facă bani și să țină standardele sus”, spusese el adesea.

Dar părerea lui despre preluare se mai schimbase de când Tina îl contrazisese constant de săptămâni întregi. Acum, ea îi spuse:

– Într-un fel, Marlowe trebuie oprit.

– Dacă ai dreptate, da, trebuie. Ar fi un dezastru, se încruntă Mike, dar nu înțeleg de ce ar face asta. Nu are niciun sens. “*Scope*” este o revistă de succes. Poate că i-a mai slăbit simțul afacerilor, în aceste zile. Înțeleg că are alte lucruri în minte.

Tina deveni brusc curioasă.

– Ca de exemplu? întrebă ea.

Dar în acel moment fură întrerupți când Sasha, editor de modă la “*Scope*”, își vârî capul roșcat pe ușă.

– Scuză-mă, îi zâmbi ea Tinei și apoi se întoarse către Mike. Să vii cu diapozitivele, când ești gata!

Mike începu să se ridice.

– Vin imediat, spuse el, apoi îi făcu Tinei cu ochiul. Te las să-ți continui munca.

Dar Tina nu se mai gândea la muncă. Își îngustă ochii spre el.

– Ce ai vrut să spui când ai zis că Justin Marlowe are alte lucruri în minte?

– N-ai auzit? El și Dragonul Roșu se vor uni în cele din urmă.

Circulă zvonul că ea bântuie pe Bond-Street pentru o rochie de mireasă. Se pare că în cele din urmă l-a prins în laț, după toți acești ani.

– Norocul ei.

Tina spuse asta ca și când credea și privirea ei era perfect fermă când îl observă pe Mike dispărând pe ușă. Și asta chiar credea. Precis? Nu gândise că ar fi o ușurare când Justin și Dragonul Roșu se vor căsători?

Dar cum stătea înțepenită în scaun, fu conștientă că încetase să respire și stomacul i se transformase brusc în plumb.

Tina rămase la masa de lucru în acea seară mult după ora șapte, dar mai apoi nu mai era cazul să rămână. Făcuse toată treaba pe care putuse s-o facă în legătură cu manuscrisul, deși nu ieșise prea grozav. Va trebui să fixeze un alt interviu și să-i dea mai multă substanță. Și asta probabil va însemna o călătorie peste weekend. Pentru astă-seară era destul, gândi ea îndepărtând manuscrisul.

Dar nu făcu nicio mișcare încă. Stătu uitându-se în gol și începu să cântărească subiectul pe care-l dăduse la o parte în ultimele ore.

Justin și Dragonul Roșu. Și îndelung amânata nuntă. Deci, era pe cale să se întâmple, la urma urmei.

Trecuse peste paralizia stupidă care o lovise când auzise prima oară vestea. Și numai Dumnezeu știa de ce o șocase. Acum, se

simțea calmă și sincer bucuroasă că se întâmpla. Asta era rândul final al ultimului capitol. Cel puțin vor putea să închidă cartea.

La acest gând, un zâmbet ironic îi apărui pe buze. Capitolul unu promisese un sfârșit foarte diferit. Dar cine ar fi putut să ghicească atunci că lucrurile o vor evolua pe calea pe care o luaseră?

Tina avea douăzeci și unu de ani, proaspăt ieșită din colegiu și grăbită să-și facă un nume în jurnalism când venise la "*Miranda*" cu cinci ani în urmă. La interviu, îi spusese noului ei șef:

– Visul meu dintotdeauna a fost să lucrez la o revistă. Nu-mi doresc altceva.

Noul ei șef fusese o femeie cu zece ani mai mare ca ea, cu păr roșu splendid, cu silueta unui model și o garderobă care venea direct din paginile de modă ale revistei. Se numea Eunice Robinson și deși Tina ghicise că avea un temperament care se potrivea cu părul roșu, habar n-avea că va sfârși poreclind-o Dragonul Roșu!

Dimpotrivă, fusese entuziasmată să se alăture echipei Eunice. La telefon, le spusese părinților ei:

– Atmosfera este foarte profesională și o să învăț atât de multe. Abia aștept să încep!

Și așa se și avântase, plină de entuziasm.

Prima ei întâlnire cu Justin Marlowe fusese în săptămâna a doua la "J.M.Publishing".

– Intră. Stai jos. Fă-te comodă, îi spuse el după ce secretara o introdusese în biroul lui. Eu sunt Justin Marlowe. Bine ai venit la "J.M.Publishing". Cum te-ai instalat?

Tina îi luase mâna și-l privise în față, simțind un fior de-a lungul șirei spinării. Celelalte fete din redacție îi spusese că Justin

Marlowe era cel mai atrăgător bărbat de pe planetă. Dar era mai mult decât atrăgător, hotărâse ea pe loc. Acest bărbat avea un soi special de magie.

Simțise un val de plăcere nevinovată când el îi strânsese mâna și-i zâmbise.

Ce noroc am! gândi ea. Nu numai că am reușit să capăt slujba visurilor mele, dar am și cel mai frumos șef.

– M-am instalat foarte bine, mulțumesc, îi întoarse ea zâmbetul. Sunt sigură că o să-mi placă aici. Cred că “*Miranda*” este o revistă minunată, adăugă ea cu ochi strălucitori.

– Și noi credem asta și mă bucur că ești de acord cu noi ... Ochii cenușii, pe care mai târziu îi descoperi arătând reci ca Marea Nordului iarna, sclipiră plini de căldură la entuziasmul ei. Bănuiesc că o să fii o achiziție foarte valoroasă a echipei.

– Oh, așa sper și eu. Chiar sper. Voi face tot ce-mi stă în putință. Justin Marlowe zâmbi.

– Atunci, este pe jumătate făcut. Așa că, spune-mi despre ambițiile tale, Tina. Unde te vezi peste cinci ani?

– Încă la “*Miranda*”, sper.

Se înroși un pic. Cât de încredere se aștepta el să fie? se întreabă fata. Fiindcă într-adevăr avea ambiții mari.

El îi simți ezitarea.

– Continuă, o îndemnă el. Mie poți să-mi spui. Noi încurajăm ambiția, în compania asta.

Tina râsuflă adânc și se hotărî.

– Ei bine, mai întâi vreau să învăț să fiu un bun ajutor de editor, dar de asemenea vreau să și scriu câte ceva. Îmi place să scriu.

Vreau să fac articole despre orice și oricine.

Apoi, cum el dădea din cap încurajator, se hotărî să-și dezvăluie sufletul.

– Și într-o zi, ceea ce aș vrea cu adevărat, ar fi să fiu editor.

– Editor, hm? Tinzi spre vârf, dădu el din cap aprobator drept răspuns și adăugă aproape conspirativ: mai bine să nu-i spui Eunicei. Nu cred că este pregătită să iasă la pensie încă.

Tina simți că obrazii îi iau foc.

– Oh, n-am vrut să spun asta! Nu m-am referit la “*Miranda*”. La o altă revistă. Cândva în viitor. Foarte departe în viitor, spuse ea repede, jenată. Oh, Doamne, am făcut-o de oaie! gândi ea.

Dar Justin părea să aprobe dezvăluirea ei.

– Niciodată să nu-ți ceri scuze pentru ambițiile tale, îi zise el direct. Noi încurajăm oamenii ambițioși la “J.M.Publishing” – atâta timp cât ai talent care să se potrivească și el cu ambiția, bineînțeles.

O să-i arăt că am talent! O să-i arăt cât de bună sunt! Am să-i arăt că am totul pentru a-mi atinge țelurile! își jură ea când îi părăsi biroul.

Și, în următoarele câteva luni, tocmai asta și făcu.

Tina lucra ca o apucată, plăcându-i fiecare minut. Foarte curând, deveni un ajutor de editor de prima clasă, renumită pentru precizie și istețime. Și la fel de curând i se publicară câteva articole scurte. Și Justin nu întârzie să-i recunoască progresele.

Apăru în birou într-o zi și se opri în fața mesei ei.

– M-am gândit să te duci aici, îi sugeră el, punând o invitație pe biroul ei. Vorbește cu Eunice. Cred că ar putea să merite un interviu lung.

– Oh, mulțumesc!

Ochii Tinei se măriră când văzu că era vorba de un tânăr actor la modă, care promitea să fie o stea a filmului britanic. Se uită recunoscătoare la Justin.

– Voi face treabă bună. Vă promit.

Și făcu chiar o treabă excelentă. Chiar Eunice fu de acord cu asta și-i dădu să redacteze patru pagini color și să se și semneze. Tina era în culmea fericirii.

Telefonă părinților ei în Shropshire.

– Vă trimit două exemplare. Fata voastră a ajuns ziaristă, până la urmă!

Exista totuși un mic inconvenient, când, cu încurajarea lui Justin și îndrumarea lui, Tina mergea din succes în succes. Și acest inconvenient era Eunice cea cu părul roșu.

Tina realizează rapid că era o persoană dificilă, cu ieșiri furioase față de cineva care-i dis plăcea. La început, Tina îi scăpase cât ținuse capul plecat și muncise din greu. Dar din ce în ce mai des se afla acum ca țintă a nervilor ei.

– Ai întârziat cu aceste pagini, fată proastă! țipă Eunice de două ori în aceeași săptămână, deși paginile erau la timp. Ți s-a urcat la cap succesul? Fă bine și ține-ți mintea la treaba pentru care ești plătită!

Asta era nedrept fiindcă Tina își făcea întâi sarcinile ei de ajutor de editor. Totuși, acuzația nu o surprindea, fiindcă era conștientă că de la un timp, departe de a o încuraja, Eunice vroia să-i taie avântul.

Dar păstră toate acestea pentru ea, accentuând:

– Cred că dacă vă controlați agenda, veți descoperi că paginile au fost gata la timp, la fel ca întotdeauna, ripostă Tina ferm, dar cu respect, ignorând privirea răutăcioasă.

Atacurile frecvente ale Eunicei nu erau ceva cu care Tina să nu se descurce. De fapt, de-abia le înregistra, pentru că dintr-o dată, ceva cu mult mai excitant îi ocupa mintea.

Justin. Pentru că se întâmpla ceva între ei.

Totul începuse cu o invitație neașteptată la prânz, la hotelul Dorchester din Park Lane.

– Este pe jumătate tratație și pe jumătate treabă, îi spuse Justin când o invitase. O să fim invitații unui grup de agenți de călătorii și firesc, mă aștept să scrii un mic articol pentru "*Miranda*". Dar doar unul mic, așa că relaxează-te și distrează-te. Ai muncit din greu. Meriți o recompensă.

Colegele Tinei fuseseră la fel de excitate ca și ea.

– Ești pe cai mari, observase una dintre ele cu admirație. El face aceste invitații speciale doar când este mulțumit de cineva. Te urăsc, drăcoaică norocoasă de Tina Gordon! glumi aceasta înghiontind-o.

Tina se strădui să pară calmă în fața acestei situații. Invitația era pur profesională, își spuse ea. Și precis nu era nimic entuziasmant.

Dar era entuziasmată. Nu-i venea să creadă. Să ia masa cu Justin Marlowe! Simpla idee o făcea să rămână fără suflare.

Fiindcă, deși nu recunosc fața de nimeni, adevărul era că în cele șase luni de când era la "J.M.Publishing", se îndrăgostise de atrăgătorul ei șef. Ceea ce nu era neobișnuit. Fiecare femeie care-l cunoștea se îndrăgostea de el. Întregul personal feminin de la

“J.M.Publishing” era îndrăgostit fără speranță de Justin Marlowe, așa că de ce ar face ea excepție?

Dar ce simțea ea pentru el era diferit. În sufletul ei era sigură de asta. Sentimentele ei nu proveneau din admirație superficială, ci ajungeau la rădăcina ființei ei. Și uneori o speriau. Nu mai simțise așa niciodată.

Totuși, își stăpâni foarte bine emoțiile când se așează împreună cu el în limuzina companiei. Nu te face de râs, se avertiză ea ferm. Nu însemni nimic pentru el. Este doar amabil, atât.

Dar amabil cum putea Justin să fie, era ceva ce Tina nu mai întâlnise. Era doar o angajată începătoare, dar el o trata ca pe o prințesă, făcând-o să se simtă în largul ei cu acel minunat farmec al lui, vorbind cu ea și având grijă de ea de parcă ar fi fost la o întâlnire adevărată. Când în cele din urmă părăsise Dorchester, trei ore mai târziu, Tina se simțea de parcă ar fi murit și ar fi ajuns în rai.

– Te-ai distrat? o întreabă el, când se urcă înapoi în Bentley.

– Da. A fost minunat. Adică, minunat de interesant.

Avea el habar, se întrebă ea neputincioasă, cât de tare îi bătea inima? Fusese la o grămadă de întâlniri în trecut, cu tineri perfect acceptabili, dar aceste ultime trei ore cu Justin fuseseră o revelație. Ea nu știuse vreodată că este în stare de un astfel de extaz. Zbura și se temea că n-o să mai coboare.

Justin îi zâmbea.

– Și mie mi-a plăcut. Poate că am putea-o repeta cândva?

– Da. Ar fi plăcut.

– Poate când mă întorc din Germania? Mă duc acolo cu treburi. Voi fi plecat până la sfârșitul săptămânii. Presupun că numărul tău

de telefon este în registrul redacției. O să te sun și o să putem stabili ceva când mă întorc.

– Bine. Dacă dorești.

Tina se înroși: până la rădăcina părului, neștiind ce să creadă. Era o întâlnire adevărată ceea ce îi propunea el? Chiar era serios? Dacă îndrăzne să spere, va fi profund dezamăgită?

Își spuse că probabil așa va fi, dar spera oricum. Nu era în stare să facă altceva.

Așteptând să treacă săptămâna fu un soi de tortură. Acasă, de fiecare dată când suna telefonul, Tina alerga ca nebună să răspundă. Dar își făcuse sieși o promisiune. Dacă nu telefona până sâmbătă la prânz, își va suna prietenele și va face alt aranjament pentru weekend. Ar fi un masochism să-și piardă timpul așteptând ca el să telefoneze!

Dar vineri, când se întoarce de la muncă, telefonul suna în hol. Cu răsuflarea tăiată, Tina ridică receptorul.

– Alo? întrebă ea repede, nereușind să aibă un ton calm.

Nu putea fi el, gândea ea ... dar el era.

– Bună, Tina. De-abia m-am întors. Ce mai faci?

La auzul tonurilor joase, Tina trebui să se așeze.

– Sunt bine, se înroși ea din creștet până în tălpi. Cum ... cum a fost călătoria în Germania? se bâlbâi ea.

– A decurs foarte bine, mulțumesc ... Ce-ar fi să-ți povestesc în timpul cinei din seara asta? spuse el după o pauză.

– Seara asta?

Camera se învârtea cu ea. Putea să creadă ce aude, sau era nebună?

– Doar dacă n-ai fixat altceva, bineînțeles ...?

Părea dezamăgit și Tina se grăbi să-l asigure:

– Nu, n-am nimic aranjat.

– Atunci, trec să te iau la opt. Cum ți se pare?

Ca un vis devenit realitate, gândi ea.

– Pare în regulă.

– Rămâne ora opt. Ne vedem atunci. La revedere.

Tina tremura atât de tare când puse receptorul jos, încât avu impresia că își aude oasele trosnind. Treizeci de secunde întregi stătu unde era, rânjind ca o proastă și strălucind de exaltare. Apoi, cu un strigăt de încântare, sări în picioare și fugi în dormitor ca să deschidă ușile de la dulap. Ce naiba să îmbrace?

Justin fu extrem de punctual. Fix la ora opt, Mercedesul lui alb apărură ca o caleașcă din povești în fața clădirii modeste din cărămidă roșie în care se afla apartamentul ei.

– Arăți senzațional, îi spuse el când îi deschise portiera să se așeze pe fotoliul de piele. Dar întotdeauna arăți grozav. Numai că în această seară arăți deosebit de bine.

Tina ar fi putut răspunde foarte bine – la fel și tu – dar își mușcă buza și zâmbi. Se simțea prea nervoasă pentru a face astfel de observații!

Dar era adevărat – dacă un astfel de lucru era posibil! El *arăta* chiar mai senzațional ca de obicei.

Purta un costum bleumarin a cărui croială venea perfect pe silueta lui cu umeri largi, șolduri înguste, picioare lungi. Iar cămașa albă contrasta cu pielea lui bronzată și părul negru.

Era o delectare pentru ochi, hotărât Tina.

Nu avea nevoie să mănânce – putea doar sta să-l admire!

Justin o duse la un restaurant în inima lui Mayfair. Cel mai elegant loc în care ea pusese vreodată piciorul. Fu bucuroasă că alesese cea mai elegantă rochie din garderoba ei – o rochie cu fusta lungă de culoare vișiniu strălucitor.

– Șampanie, spuse Justin chelnerului când fură conduși la masă, și-i zâmbi Tinei. Doar dacă nu preferi altceva, bineînțeles?

– Oh, nu. Șampanie este bine.

Era un vis, sau se întâmpla cu adevărat? Se va trezi și va găsi că este cu Vicky la barul local?

Dar până la urmă își pierde nervozitatea. Exista ceva în a fi cu Justin care o făcea să se simtă în largul ei. Conversația decurgea firesc. Nu exista nicio senzație de stres. Când li se servi primul fel, ea luă inițiativa și întrebă:

– Povestește-mi despre călătoria în Germania.

Dar Justin clătină din cap.

– Au fost doar afaceri. Foarte plictisitor, îi zâmbi el cu acel zâmbet care o făcea să se înfioare. Despre ceea ce vreau cu adevărat să vorbesc în această seară ești tu. Vreau să-mi spui totul despre tine, Tina Gordon.

– Eu? Nu sunt prea multe de spus. Sunt o fată banală din Shropshire, zise, obrăzii căpătându-i aceeași culoare ca rochia. Părinții mei lucrează amândoi la o fabrică de mașini locală și am două surori: una măritată și una la colegiu, studiind franceza.

Râse, un pic nervos.

– Iată! Am prezentat totul pe scurt!

Sigur, gândi ea, nu putea fi interesat cu adevărat?

Dar se părea că se înșelase. El scutură din cap:

– Dar eu nu vreau în rezumat. Vreau să aud toate detaliile. La sfârșitul acestei mese, vreau să știu tot ce este de știut în legătură cu tine.

Vorbea serios. O asalta cu întrebări și Tina se trezi că este bucuroasă să i se destăinuie. Nu părea doar curios. Părea sincer interesat. Roșie de plăcere, îi relatează povestea vieții ei.

Îi vorbi despre zilele de școală din Shrewsbury, despre prietenii cu care crescuse și despre toate locurile pe care le cunoștea. Îi vorbi despre articolele pe care obișnuia să le scrie pentru revista școlii, despre ambiția de a lucra la o publicație națională într-o zi și despre minunații ei părinți, care o încurajaseră tot timpul.

– Ești o fată interesantă, zâmbi Justin umplând iarăși paharele cu vin și terminându-și friptura – fiindcă acum vorbeau de o oră întreagă – știam că așa vei fi.

Ai acea strălucire în ochi.

Tina îi răspunse la zâmbet când luă o gură din vinul ei.

– Dar destul cu mine. Este rândul tău, spuse ea. Spune-mi ceva despre Justin Marlowe.

– OK. Ce vrei să știi?

– Totul! râse ea. În fond, eu ți-am spus totul despre mine.

Și astfel, în următoarea oră până la cafea, Justin îi vorbi despre el. Îi vorbi despre copilăria lui modestă în Londra și cum începuse prima lui aventură de publicist cu un împrumut de la un unchi bogat.

– Îi datorez totul, spuse el, și totdeauna îi voi recunoscător. Niciodată nu m-aș fi descurcat fără ajutorul lui.

– Pariez că te-ai fi descurcat, scutură Tina din capul ei blond, ți-ar fi luat puțin mai mult, dar pariez că ai fi reușit.

Fiindcă era un lucru de care nu se îndoia. Justin era unul dintre învingătorii firești ai vieții.

El nu o contrazise, dar accentuă cu un zâmbet serios:

– O mână de ajutor la momentul potrivit poate fi un noroc. Trebuie să-ți amintești întotdeauna să fii recunoscător pentru astfel de lucruri.

Remarca, simți Tina, nu avusese intenția să-i reamintească mâna de ajutor pe care i-o dăduse, în cariera ei, și a-și exprima recunoștința ar fi fost stânjenitor pentru el. Așa că nu spuse nimic. Îi va mulțumi cum se cuvine la momentul potrivit. Dar acum vroia să audă mai multe despre el. Privi în ochii cenușii:

– Deci, ce planuri ai pentru viitor? J.M.Publishing are patru reviste de succes pe moment, dar am impresia că nu vrei să te oprești aici. El zâmbi.

– Aș vrea să mă extind un pic. Ca și tine, sunt ambițios, râse el și se aplecă spre ea brusc, surprinzând-o când adăugă pe un ton serios. Dar acum mă gândesc la viitorul imediat. Sper să fii de acord să cinez cu mine din nou, mâine.

Inima Tinei se opri. În secret, se întreba ce se va întâmpla în continuare. Ea dădu din cap, controlându-se din răspuțeri.

– Mi-ar plăcea să luăm cina mâine din nou.

De fapt, petrecuseră întregul weekend împreună. Teatru și cină sâmbătă. Prânzul în ziua de duminică, urmat de o plimbare romantică în Hyde Park. Apoi cinară împreună în apartamentul somptuos al lui Justin din Kensington.

Și duminică seara, după o cină la lumina lumânărilor, Tina fu sigură că se va întâmpla ceva. Deoarece atunci, pentru prima oară, o sărută.

Tina visase la acel prim sărut, dar realitatea fusese mai grozavă.

Stăteau alături pe canapeaua moale și mare, cu două cești de cafea neatinsse în fața lor, și atmosfera dintre ei era electrică. Această atmosferă fusese creată toată seara. Fiecare zâmbet, fiecare privire, pe măsură ce seara avansa, părise plin de promisiuni.

Când o conduse la sofa, Tina abia mai respira. Își simțea inima cât o minge în piept. Fusese o ușurare să se așeze, simțindu-și picioarele ca de vată.

El pusese ceștile cu cafea pe măsută și acum o observa, cu acele gene lungi plecate.

Și ei îi fu brusc teamă să-i întâlnească privirea. Înfiorată de ceea ce proprii ei ochi i-ar dezvălui. Cu o mișcare nervoasă, întinse mâna după ceașcă.

Dar mâna ei nu ajunsese niciodată acolo. El o prinse într-a lui.

– Nu, spuse el, este ceva ce vreau să fac întâi.

Apoi, o întoarse încet cu fața la el și dintr-o dată privirea lui se cufundă într-a ei în timp ce mâna îi cuprinse mijlocul strângând-o mai tare ca să-i dea acel sărut pe care-l așteptase toată seara.

Tina era deja emoționată, dar în momentul în care buzele lui le atinseră pe ale ei, o cuprinse un fior de încântare atât de puternic încât i se tăie răsuflarea și capul începu să i se învârtă.

Niciodată un sărut nu meritase să fie atât de așteptat. Tina se agăța de el simțind că se topește, și-i înapoie sărutul cu buze la fel de avide ca ale lui.

După un timp, furtuna din interiorul lor se mai potoli. Înlănțuiri unul în brațele celuilalt stăteau între cuverturile boțite, în liniște, unicul sunet fiind cel al celor două inimi.

– Ești o fată foarte specială, o mângâiară mâinile lui Justin. Sper ca în viitor să ne vedem foarte mult.

Tina se înfioră sub atingerea lui, iubind mângâierea lui expertă, îmbătându-se de mirosul lui prin nări averse.

– Așa sper și eu, murmură ea. Sper foarte mult.

El îi sărută, ochii, buzele, bărbia, fruntea, apoi se opri o clipă ca să-și apese buzele în scobitura gâtului, unde se simțea pulsul ei cald.

– Mai este doar un lucru, murmură el încet și privind-o, ezitând o clipă. Cred că ar trebui să fim discreți.

Tina se gândise deja la asta. Dădu din cap și-i zâmbi.

– Ai dreptate ... N-avea chef să înceapă să se vorbească la birou ... Nu voi sufla un cuvânt nimănui, încuviință ea.

– Bună fată, o strânse el și mai tare. Cred că între noi va fi ceva foarte special, spuse cu ochii strălucind de emoție.

Și așa și era. Următoarele nouă luni fură cele mai fericite din viața Tinei. Relația ei cu Justin devenea din ce în ce mai puternică. El era ocupat mult timp și călătorea adesea, conducându-și imperiul care creștea și fură mai puține weekenduri petrecute împreună, deși petreceau tot timpul cât puteau, amândoi.

Când nu-l vedea, Tina tânjea după el. Fiind cu el, era formidabil. Cu fiecare zi care trecea, Tina era tot mai îndrăgostită de el, cu o dragoste care-i lumina fiecare clipă a vieții. Era atât de îndrăgostită, că abia îi păsa de ieșirile violente ale Eunice, din ce în ce mai dese.

Justin își declarase dragostea pentru ea. Acum, putea înfrunta orice.

În acele zile, cariera ei trecuse pe plan secund. Ceea ce dădea un înțeles vieții ei era dragostea pentru Justin.

Și atunci, tocmai când devenea obișnuită cu starea ei de fericire, se sparse buba – află adevărul și se izbi de pământ ca un meteorit care cade. Și începură lacrimile de amărăciune.

Fiindcă aflase ce stătea în spatele antipatiei crescânde a Eunice. Editorea ei cu părul roșu bănuise de mult că se petrece ceva între Justin și Tina. Și avea dreptate să-i displacă. Așa cum o informă pe Tina cu ochi fulgerători, în seara când se confruntă cu ea după orele de serviciu, ea și cu Justin erau amanți de mulți ani.

Și acum, erau mai mult decât amanți.

– Uită-te la asta, nefericito! îi ceru ea fluturând un inel de logodnă cu diamant prin fața Tinei. Noaptea trecută mi-a cerut să-i fiu soție. Justin și cu mine ne vom căsători!

– Dar Justin este în State. Este plecat de săptămâni.

Tina stătea ca paralizată, simțind că s-a transformat în stâncă. Nu mai simțea nimic.

– Știu asta, târfo! M-a cerut în căsătorie la telefon! Și azi-dimineață a sosit un om de la bijuterie la ușa mea. Justin știa că voi spune da. Ne-am înțeles de multă vreme că ne vom logodi.

Tina fu învăluită de o senzație de greutate. Brusc, lucrurile se lămurau. Deci, de aceea Justin îi ceruse să țină secretă relația lor. Fiindcă era încurcat cu Eunice.

– Și acum, vreau să pleci de aici și de la revista mea, mâine! Vei primi salariul pe o lună și nu mai vreau să te mai văd!

Când Tina se uită la ea, cu fața albă ca varul, acel zâmbet zeflemitor de pe fața răutăcioasă a Eunicei, i se întipări pentru totdeauna în memorie.

– N-ai fost decât un moft pentru el. A avut multe altele înaintea ta. Și e posibil să mai aibă. Dar mie nu-mi pasă. Eu sunt cea cu care se căsătorește. Tu, draga mea, n-ai fost decât târfa lui!

Tina părăsi biroul "*Mirandei*" în acea seară, ca să nu se mai întoarcă niciodată – deși, chiar dacă Eunice n-ar fi concediat-o, oricum și-ar fi dat demisia, deoarece i-ar fi fost imposibil să continue să lucreze la "J.M.Publishing".

Totuși, într-un colțișor de suflet păstra speranța că totul nu era decât un coșmar. Justin îi spusese că o iubește. Cum putea fi adevărată povestea Eunicei?

Dar era. În acea seară, Justin îi telefonă de la Houston. La sfârșitul convorbirii, inima Tinei era făcută zdrențe.

Dar nu existară scuze sau lacrimi, cel puțin nu din partea lui, fiindcă Tina vărsase un ocean de lacrimi în intimitate. Ea făcu pur și simplu ce trebuia să facă. Îl elimină din viața ei. Cu fermitate. Fără milă. Nu-l va mai vedea și nu va mai vorbi niciodată cu el.

Și așa și făcu – cu excepția unei singure dăți, când se ciocniseră unul de altul accidental – în după-amiaza recepției.

Telefonul sună, smulgând-o pe Tina din reverie.

Sări în sus, nefiind sigură cine era și clipi uitându-se în jur la biroul gol. Inima îi bătea ca un ciocan.

Apoi oftă și se relaxă, bucuroasă să fie înapoi în prezent și se uită la masa ei, unde suna telefonul. Scuturându-se, ridică receptorul.

Era Mike.

— Ești încă acolo? N-ai unde să te duci acasă? glumi el și continuă. Motivul pentru care te sun este că am vorbit cu unul dintre amicii mei și mi-a spus ceva ce cred că ar trebui să știi ...

Avea dreptate. Era ceva ce Tina trebuia să știe.

Trebuia să-și anuleze toate întâlnirile de dimineață, fiindcă apăruse ceva neașteptat.

Apoi își strânse lucrurile și părăsi biroul cu pas ferm și scânteieri bătaioase în ochi. Primul lucru de făcut a doua zi dimineață, se va duce la "J.M.Publishing" pentru o confruntare cu Justin!

Capitolul 3

La opt și jumătate în dimineața următoare, Tina țâșni prin ușile imense ale “J.M.Publishing”, arătându-și în trecere legitimația de la “Berry’s”, omului de pază de la poartă.

– Am venit să-ți văd șeful, anunță ea fără să se oprească și traversă în grabă holul de marmură, îndreptându-se spre lift.

Cum acesta era la parter, intră rapid și apăsă pe butonul de la etajul douăzeci și trei. Apoi, cu pumnii strânși și inima ticăindu-i ca o bombă cu ceas, se îndreptă în viteză către biroul lui Justin de la ultimul nivel.

Ceea ce făcea era o imprudență. El va fi îngrozitor de furios că îndrăznea să-l confrunte așa în propriul lui teritoriu. Dar Tinei nici că-i păsa. Și ea era furioasă. Vroia niște răspunsuri și le vroia acum.

Într-o fracțiune de secundă, așa i se păru, liftul ajunsese la destinație și ușile se deschiseră. Inspirând adânc, Tina păși în coridorul pustiu. Biroul lui Justin era în fața ei, având înaintea masa impozantă a secretarei care, așa cum se ruga Tina, era goală.

Secretara lui, domnișoara Ronin, își apăra șeful ca un câine și nu i-ar fi permis să treacă.

Cu pași hotărâți, Tina traversă covorul ce ducea către ușa din spatele căreia Justin își conducea imperiul. Ea purta o rochie roșie cu flori. Roșu pentru curaj. Urma să necesite tot curajul pe care-l avea!

Ridică mâna să ciocănească, stăpânindu-și un atac brusc de nervi. Ultima oară când fusese acolo, fusese sigură că este binevenită. O fată de douăzeci și unu de ani, cu ochi strălucind de iubire, lipsită de experiență, care credea că omul din spatele ușii era pașaportul ei spre paradis. Un om pe care îl putea iubi, respecta și admira pentru totdeauna. Un om care o va iubi întotdeauna în schimb.

Ha! Ce glumă bună! Niciodată n-o iubise. Și acum el era aici, încercând să-i distrugă din nou viața!

Nervozitatea o părăsi. În curând, el va afla cât de tare se înșela crezând că poate s-o calce în picioare iarăși! Cu spatele drept, ciocăni la ușa de mahon. Apoi, fără a aștepta vreun răspuns, împinse ușa și intră.

– Bună dimineața. Ai venit devreme azi, spuse Justin.

El stătea la masa de lucru, în camera enormă, pe jumătate învăluit de lumina din spatele ferestrei. Și era aplecat peste vraful de hârtii din fața lui, atenția fiindu-i absorbită de ceea ce făcea. Nici nu-și ridică privirea când intră Tina, presupunând că este secretara lui.

O să aibă o mare surpriză! Tina făcu doi pași mari spre el și se opri în mijlocul camerei, mirată cât de calmă și stăpânită se simțea.

Își putea auzi inima bătând, dar era o bătaie regulată. Cu ochii fixați asupra lui, replică:

– Bună dimineța.

El se uită în sus și se încruntă. Își puse tocul jos.

– Ce naiba faci aici?

Tina simți un tremur când ochii de oțel o sfredeliră. Avusese dreptate în privința reacției lui. Era absolut furios.

– Și cum ai intrat? se ridică Justin în picioare s-o înfrunte. Nimeni n-a telefonat să-mi spună că urci.

– Am intrat pur și simplu. Nimeni n-a încercat să mă oprească.

Tina ar fi vrut să se dea înapoi când el începu să pășească peste covor spre ea.

– Foarte inteligent. De aceea ai venit așa devreme? Știi că secretara încă n-a venit, fiindcă te-ar fi oprit.

Tina nu încercă să nege.

– Trebuia să te văd, îl informă ea. M-am gândit că este bine să te prind devreme, înainte de a începe ziua de muncă.

– Ziua mea de lucru a început acum două ore! o fulgeră el cu privirea. Și motivul pentru care încep devreme este fiindcă nu vreau să fiu deranjat de telefoane și de vizitatori programați sau neașteptați. Mai ales de vizitatori nepoftiți, care nu sunt bineveniți nicicând. Înainte ca Tina să-și recapete respirația, o prinse de cot și începu s-o îndrepte spre ușă, fără prea multă delicatețe.

– De aceea, mi-e teamă că trebuie să-ți cer să pleci!

– Regret, dar nu plec. Trebuie să vorbesc cu tine.

Tina își înfipse călcâiele în covor, încercând să-i reziste, dar fără prea mult succes.

– Scrie-mi o scrisoare despre ce este vorba și poate o să reușesc să nu-ți răspund ... El o trase spre ușă ... Acum, pleci de bunăvoie sau vrei să te arunc afară?

– Nu, nu vreau să mă dai afară, îl înfruntă Tina, bătaioasă. Ceea ce vreau, este să ascuți ce am de spus.

– Nu există alternativă. Ori pleci singură, ori te dau eu afară. Ce alegi?

Încă îi ținea brațul cu degete ca o menghină, dominând-o cu înălțimea. Și Tinei îi trecu brusc prin minte că pentru un privitor din afară prezentau o pereche nereușită de adversari comici – el înalt și brunet, emanând forță și virilitate, iar ea fragilă și blondă, îmbrăcată în rochie roșie cu flori și arătând speriată.

Dar ea avea curaj.

Tina își ridică bărbia.

– De ce să mă arunci afară din birou? De ce nu te poți comporta ca o persoană rațională, încetând de a încerca să mă intimidezi?

Justin păru surprins de această schimbare de tactică. Își coborî privirea uitându-se curios la ea, în timp ce un zâmbet i se schiță la colțul gurii, doar pentru un moment. Apoi scutură din cap cu o privire cinică în ochi.

– Te-aș trata în felul în care o persoană normală, rațională o tratează pe o alta, dacă n-aș ști că ar fi o totală pierdere de timp. Nu ești nici normală, nici rațională. Dimpotrivă, aș spune că cel mai bun cuvânt care să te descrie este perversă.

Ce voia să însemne asta? O considera perversă pentru că în urmă cu trei ani îl exclusese din viața ei cu atâta cruzime?

Tina scoase un sunet disprețuitor.

– Aș spune că *tu* ești cel pervers! Tu ești cel a cărui comportare ar putea intra în discuție!

Justin se opri o zecime de secundă, sfredelind-o cu privirea.

– Poate că au fost ocazii când a fost cazul, spuse el tăios. Dar se datora mai curând judecății greșite decât perversității.

Făcu o pauză să-i susțină privirea – era perfect clar ce spunea el. Întreaga lor relație în ceea ce-l privea pe el, nu fusese altceva decât o regretabilă eroare de judecată.

Tina știa că asta n-ar trebui s-o deranjeze. La fel gândea și ea. Dar se simțea foarte rănită de constatarea dură și de privirea la fel de dură care o însoțea. Doar pentru o clipă, nu mai știu ce să spună.

În timp ce stătea acolo clipind, strângerea în jurul brațului ei se întări. El prinse clanța ușii și adăugă:

– Dar puterea mea de judecată, din fericire, în acest moment funcționează perfect. Și de aceea te vreau afară din biroul meu și din această clădire, acum!

Cu acestea, apăsă pe clanță, intenționând s-o scoată afară. Dar în acel moment precis, avu loc o întorsătură neașteptată.

Ușa se deschise ca din proprie voință și o lovi ușor pe Tina în spate. Când ea sări să se ferească, se ciocni de Justin care o ținea cu fermitate de braț în continuare. Și cum stătea așa, lipită de el, cu mâna liberă așezată pe pieptul lui, domnișoara Ronin, formidabila secretară a lui Justin, intră în cameră.

– Bună dimineața, domnul Marlowe, eu ...

Domnișoara Ronin se opri la jumătatea propoziției, ochii mărindu-i-se în spatele ochelarilor.

Evident, îi era cam greu să interpreteze scena din fața ei.

Tina văzu ezitarea și se trezi să reacționeze automat. Stând exact acolo unde era, se lipi și mai tare de Justin, întorcându-se spre secretară cu un zâmbet enigmatic. Oh, dragă, spunea clar expresia ei, ne-ai prins!

Domnișoara Ronin primi mesajul. Se înroși și de bâlbâi.

– S ... scuzați-mă. Vă întrerup, spuse ea și se grăbi înapoi către ușă.

– Este în regulă. Nu întrerupi, interveni Justin, lăsând brațul Tinei și dându-se într-o parte. Domnișoara Gordon este pe cale să plece.

– Înțeleg, domnule ... Domnișoara Ronin era clar că nu știa ce să creadă. Continuă să se legene jenată în prag, roșie ca focul. Apoi își limpezi vocea ... Este un telefon de la Hong Kong pentru dumneavoastră. Să vă fac legătura, sau să le spun să revină?

– Fă-mi legătura, se îndreptă Justin spre masa de lucru. Și fii amabilă, condu-o afară pe domnișoara Gordon.

Dar Tina n-avea de gând să plece. Când secretara ieși pentru a face legătura telefonică, sperând ca Tina s-o urmeze, tânăra așteptă ca Justin să ridice receptorul și apoi închise ușa. Traversă încăperea ca să se planteze într-unul din scaunele din fața mesei lui Justin. N-o să te descotorosești de mine așa de ușor! gândea ea.

El nu o privi cât vorbi la telefon, deși era evident că știa că se afla acolo. Tina o putea spune după liniile aspre ale feței lui.

În cele din urmă, închise telefonul. Oare acum o va azvârli afară din birou, așa cum amenințase în urmă cu două minute?

Se întoarse încet spre ea, cu ochi amenințători.

– Deci, spuse el, ce a fost scena pe care ai jucat-o în fața secretarei? Să citești în ea un înțeles ascuns sau este un alt exemplu al naturii tale perverse?

Tina îi întâlni privirea, puțin stânjenită. Sperase că nu o va lua așa. Îl asigură în grabă:

– Te rog, nu citi nimic în ea. Eram disperată și situațiile disperate cer măsuri disperate.

– Asta este?

Justin se așează la loc pe scaun și-și prinse bărbia în degetele bronzate. Cu ochi cercetători, o studia. Apoi, pe neașteptate, zâmbi.

– Ia te uită, nu mă plâng. A fost chiar plăcut. Uitasem cât de bine se potrivește trupul tău cu al meu și cât de cald, moale și primitor se simte.

Tina se înroși până la rădăcina părului. Se luptase să neg acest lucru, dar aceleași gânduri, chiar dacă pentru o clipă, îi trecuseră prin minte.

Fusese foarte familiar și deloc neplăcut să stea acolo atât de intim cu el, căldura trupului masculin puternic pătrunzând-o. Și mâna ei lângă pieptul lui simțise ca și cum l-ar fi mângâiat așa cum ar fi putut face cândva, cu mult timp în urmă.

Dar simțise asta doar pentru o clipă și, categoric, nu din această cauză o făcuse.

Calmându-și roșeața, Tina accentuă:

– Secretara precis a părut să creadă că-ți place.

De aceea făcuse asta. Să-l compromită în ochii secretarei lui. Fusese un lucru automat. Își văzuse șansa și nu o ratase.

Îl privi:

– Aș spune că asta te-a pus într-o poziție dificilă. Vreau să spun, că nu mă poți da afară acum. Ar părea că încerci să-ți acoperi urmele, zâmbi ea, când un alt gând îi trecu prin cap. Mai ales dacă aș face o scenă.

– Și precis ai face?

– Dacă mă împingi la asta.

– Dacă te împing? zâmbi Justin cu cinism. Bănuiesc că nu trebuie să fii prea mult împinsă. Din câte îmi amintesc, îți plac scenele.

– Tina simți cum fața i se albește. Știa la ce se referea: ultima lor întâlnire cu trei ani în urmă, când dăduseră unul peste altul accidental, la stația Charing Cross și ea îi azvârlise în față toată amărăciunea care-i rodea sufletul.

Dar ca s-o acuze că-i făcuse plăcere scena, era nedrept și lipsit de sensibilitate. Știa că ea își ieșise din minți de durere?

Se înfioră în sine și privi covorul, culorile vii încetoșându-i privirea. Fusese cea mai neagră perioadă a vieții ei. Abia supraviețuise. Și fuseseră momente când se îndoise serios că va supraviețui.

Dar o făcuse. Și acum totul era în urma ei. Putea să încerce el cât dorea, n-o mai putea atinge cu referințele lui crude despre trecut.

Tina ridică din nou ochii spre el, privirea limpezindu-i-se.

– Și ție nu-ți plac, nu? Scenele, vreau să spun. Mă întreb de ce scenă vei avea parte când logodnica ta va auzi ce a văzut secretara când a intrat pe ușă cu un moment în urmă, își țuguie ea buzele.

– Și ce a văzut secretara mea?

– Nimic, în realitate. Dar e evident că a crezut că a văzut ceva. Și astfel de interpretări greșite pot provoca necazuri, îl privi Tina ironic.

Să sperăm, adăugă ea în sine cu răutate. Acest mic bonus nu fusese în capul ei în acel moment, dar acum o încânta.

Justin îi întâlni privirea și nu spuse nimic pe moment. Cu o mână elegantă, luă un cuțit de argint pentru tăiat hârtie. Avea de gând să-l îndrepte asupra ei? gândi Tina, ușor nesigură. Arăta ca și când ar fi dorit foarte mult acest lucru.

Dar el nu o făcu. Cântărindu-l în mână, zâmbi pur și simplu.

– Domnișoara Ronin, te pot asigura, este foarte discretă.

– Ce ușurare ... Tonul ei era plin de ironie ... În fond, adăugă ea, logodnicei tale îi plac mult mai mult scenele decât mie. Oricine a lucrat vreodată la "J.M.Publishing", știe asta.

Tina îl privi, curioasă.

– Cum te descurci cu asta? Dar presupun că te-ai obișnuit acum, dădu ea din umeri.

– Presupun că m-am obișnuit.

El îi zâmbi nepăsător și învârti cuțitul între degete. Și Tina își dădu seama că era probabil la mile distanță de adevăr. În timpul lor împreună, schimbătoarea Eunice învățase cu siguranță să-și controleze temperamentul, cel puțin cu Justin, care nu i-ar fi suportat ieșirile furioase.

Doar dacă nu, bineînțeles, rectifică Tina, dragostea îl făcuse mai tolerant. Poate că o iubea pe Eunice așa de mult încât o accepta cu istericalele ei.

La acest gând, fără niciun sens, simți un cuțit de gheață pătrunzându-i în inimă.

Îndepărtă această senzație. N-avea decât s-o iubească pe acea femeie îngrozitoare, în ceea ce o privea!

Ca pentru a-și dovedi sieși, continuă subiectul cu indiferență studiată.

– Aud clopote de nuntă în aer. Felicitări. Sunt sigură că vei fi foarte fericit. Sunteți perfect potriviți.

Justin n-ar fi putut fi mai nepăsător în privința sentimentelor ei în legătură cu acest subiect. Ochii lui priviră prin ea în timp ce învârtea cuțitașul.

– Să înțeleg că de aceea ai venit aici? Să-ți oferi felicitările pentru nunta care va avea loc? zâmbi el tăios. Foarte emoționant, dar nu era necesar. O simplă felicitare scrisă ar fi fost suficientă.

Porc nenorocit! îl fulgeră Tina cu privirea.

– Nu, nu de asta sunt aici.

Era adevărat deci, îndelung amânata căsătorie se finaliza până la urmă. Foarte bine! Să aibă noroc, își spuse ea.

Căută în poșetă și scoase batista – spălată și călcată, pentru a îndepărta acel miros neliniștitor al lui – și i-o întinse peste masă.

– Am venit să-ți dau asta ... și, mult mai important ...

Dar tocmai când voia să-i spună adevăratul motiv pentru care era acolo, Justin o întrerupse cu asprime:

– Încă nu mi-ai spus cum ai reușit să intri în clădire. Cum ai reușit să treci de omul de la pază?

– I-am arătat legitimația mea de la “Berry-s”.

Tina nu-și putu ascunde un zâmbet. Era încântată de bravada ei.

– Legitimația ta de la “Berry’s”? Și el te-a lăsat?

Tonul lui Justin sugera că nu-i împărtășea încântarea.

– I-am fluturat-o foarte repede și i-am spus că mă duc să-i văd șeful. N-a avut timp s-o vadă cum trebuie.

– Este treaba lui s-o vadă cum trebuie, se încruntă el. Văd că ești încântată de trucul tău, dar tocmai l-ai făcut pe acel om să-și piardă slujba. Nu că m-aș aștepta să ai insomnii din cauza asta.

– Glumești! se îngrozi Tina. Doar n-o să-l concediezi pe bietul om pentru ce am făcut eu?

– Nu pentru ce ai făcut tu, ci pentru ce n-a reușit să facă el. Este acolo ca să se asigure că trec doar cei care trebuie.

– Dar n-a fost vina lui!

Justin era chiar serios! Intenționa cu adevărat să-l concedieze pe bietul om de la pază! Tina căută înnebunită o scuza ca să-l scutească pe om de vină.

– Probabil că m-a recunoscut. În fond, am lucrat aici.

– N-am uitat, i-o tăie Justin. Ai lucrat aici scurt timp, doar pentru a acumula ceva experiență, pentru a te muta la mai bine.

Ce bine își amintea! Asta îi spusese ea la Charing Cross Station, aruncându-i în față toată durerea și disperarea ei. Totuși, ea nu crezuse nimic din ce-i spusese. Totul fusese o minciună. O minciună pe care o inventase ca să-l rănească. Doar a-i plăti cu aceeași durere pe care o simțise ea.

Tina se uită în poală, copleșită de amintiri. Apoi îl privi iarăși.

– Nu te înfuria pe omul de la pază. Nu o merită. Nu i-am dat nicio șansă să mă oprească.

Ochii lui Justin priviră prin ea.

– Scutește-mă de lacrimi, zise el ca și cum credea că brusca ei înduioșare pentru soarta omului era prefăcută. Știu totul despre acel faimos altruism al tău. Spune-mi doar de ce te afli aici.

– Mai întâi, spune-mi că nu-l dai afară pe paznic. A fost vina mea. Port întreaga responsabilitate.

– Îți voi aduce la cunoștință, o privi Justin cu răceală și apoi se uită la ceas. Și acum, dacă nu te deranjează, spune-mi de ce ai venit aici sau te rog să pleci.

Nu mai era cazul să insiste. N-ar fi dus la nimic. Tina își spuse că o să controleze peste câteva zile dacă omul de la pază a fost sau nu concediat. Acum, îi dezvălui ce o adusesese aici.

– Este vorba despre “*Scope*”. Ieri am încercat să te conving să-mi spui ce planuri ai ...

– Și ți-am spus că vei afla la momentul potrivit. Nu-mi place să mă repet. Așa că dacă ai venit aici să discutăm asta din nou, îți propun să pleci acum.

– N-am venit să discutăm despre asta din nou. S-a întâmplat un eveniment. Se pare că cineva îți știe deja planurile.

– Și cine ar putea fi? Tina îl privi.

– Logodnica ta.

Cum de nu putea, se întrebă ea în trecut, să reușească să spună numele Eunice? Dar se grăbi să continue, ignorând întrebarea.

– A răspândit zvonuri printre unii colaboratori ai noștri – scriitori, fotografi și modele – că este o pierdere de timp să lucreze pentru “*Scope*! acum. A spus că zilele lui “*Scope*” sunt definitiv numărate, că imediat ce se face preluarea, vom fi înghițiți de “*Miranda*”.

Ea își subție buzele spre el.

– Nu-mi plac metodele astea. Dacă urmează să se întâmple ceva, ar trebui să fie un anunț oficial.

Expresia lui Justin se schimbase. Deveni foarte liniștit și o privi cu atenție. Tina avu senzația că pentru prima dată beneficia de atenția lui completă.

– De unde ai aceste informații? întrebă el.

– Le-am primit de la Mike. Mike Laning de la Arts Studios. Logodnica ta a vorbit cu unul dintre prietenii lui. Și am motive să cred că a vorbit și cu unul dintre scriitorii noștri.

Așa se explica, decise Tina, motivul pentru care scriitoarea ei de elită, făcuse o treabă așa de mântuială. Dragonul Roșu o sfătuisese că își pierde timpul scriind pentru “*Scope*”.

– Mike Laning, repetă Justin numele, cercetând fața Tinei. Da, observă el, presupun că Mike ți-ar fi spus tot ce ar auzi.

Tina simți o pișcătură de curiozitate la ciudățenia acestei observații. În vocea lui existase o inflexiune care părea să sugereze ceva. Apoi, într-o străfulgerare, înțelese. Justin avea impresia că între ea și Mike era ceva!

Ăsta o fi un alt zvon care circulă? se întrebă ea și se înroși la această posibilitate. Îl văzu pe Justin remarcându-i roșeața și trăgând o concluzie. Acum credea *precis* că avea loc o idilă!

Tina era pe punctul de a nega, dar se răzgândi la timp. Nu era treaba lui Justin.

Nimic din viața ei intimă. Și în afară de asta, îi făcea plăcere ca el să creadă că ar fi implicată într-o idilă cu cineva.

Ea se încruntă și ceru răspunsul după care venise:

– Deci? Poveștile pe care le răspândește logodnica ta sunt adevărate?

El nu răspunse imediat, ci o privi gânditor un moment. Apoi, expresia lui se schimbă. Își ridică o sprânceană.

– Și ce plănuiești să faci dacă sunt adevărate?

– Să mă lupt cu tine.

– Să te lupți cu mine? zâmbi el. Dar nu poți învinge. Sunt șeful tău, aminteste-ți – sau voi fi în curând. Ca să te înving, tot ce trebuie să fac este să te concediez.

– Dar nu mă vei concedia. Cel puțin, nu imediat.

– Și ce te face să crezi asta?

– Pentru că vrei să te răzbuni.

Tina își îngustă ochii la el și-și aminti amenințările lui. Se gândise la ele, deși încercase să nu se lase îngrijorată. La urma urmei, cel mai rău ce-i putea face era s-o concedieze și, deși nu-i place să-și părăsească slujba, va găsi alta. Așa că îi spuse iarăși:

– Nu mă vei concedia pe loc. N-ar fi distractiv.

Imediat ce spuse asta, regretă, fiindcă, sigur, Justin se va folosi de acest lucru.

– Deci, crezi că eu caut distracția cu tine?

– Nu *cu* mine. Pe socoteala mea, spuse Tina cu fermitate. Nu mă vei concedia imediat. Socotesc că va dura suficient de mult până se va termina lupta.

Îi înfruntă privirea cu hotărâre. Ceea ce avea importanță, era “*Scope*”. Trebuia să găsească o cale să-și salveze revista ei dragă.

Dar mai apoi, el o surprinse zicând:

– Deci ai de gând să te lupți cu mine?

Nostim, credeam că negocierile s-ar potrivi mai mult cu stilul tău.

Tina se simți ușor nedumerită.

— Înseamnă că sunt posibile negocieri?

Sincer, ar fi preferat această opțiune unei lupte — dar nu se așteptase ca ceva atât de civilizat să fie adus în discuție.

— Sigur că sunt pregătită să negociez tot ce vrei, se îndreptă ea pe scaun.

Nu era sigură ce era de negociat, dar cel puțin el era deschis unei discuții.

Justin zâmbi — nu chiar zâmbetul unui tigru, dar destul de aproape. Apoi o întreabă ca din întâmplare:

— Știe altcineva de la “*Scape*” că ești aici?

— Nimeni. N-am avut ocazia să le spun încă.

— Dar ai de gând, bineînțeles?

— Firește. Bineînțeles că o să le spun.

Prostește, se înroși. Era ceva ciudat în felul în care o privea el. Și când îi remarcă roșeața, ochii lui părură să se îngusteze. Puse jos cuțitașul și se uită la ceas.

— Se face târziu. Cred că o să trebuiască să-ți cer să pleci, acum.

— Ce? clipi Tina. N-o să discutăm asta acum?

— Nu, mă tem că nu, spuse Justin ridicându-se în picioare. Deja mi-ai ocupat destul din timpul meu.

Tina nu știa ce să facă în continuare. Dacă insista, putea strica lucrurile. Și nu voia să facă asta. Se pare că făcuse ceva progrese.

— Când, atunci? îi ceru ea, ridicându-se cu șovăire.

— În curând.

El trecu pe lângă ea și o conduse spre ușă. Comportamentul lui se schimbase. Exista o detașare bruscă. Probabil că avea unele probleme profesionale, își spuse Tina, având totuși sentimentul logic că motivul schimbării era ea.

El ajunsese la ușă și o deschidea.

– Voi lua legătura cu tine, spuse el.

– Voi aștepta, îl privi Tina, când el se dădu la o parte s-o lase să treacă. Aș vrea ca negocierile să înceapă pe cât de repede posibil.

– Nu-ți face griji, vom negocia.

El nu-i întoarse privirea, dar când Tina trecu pe lângă biroul impozant al domnișoarei Ronin, care nici măcar nu ridică privirea, putea să jure că încă stătea în prag s-o urmărească. Încă o urmărea când chemă liftul.

Liftul sosi și ușile se deschiseră. Tina intră și apăsă butonul de parter. Apoi, se întoarse ca să-l vadă din nou pe Justin, care spuse:

– Să nu-ți închipui că nu vom avea negocierile noastre, spuse el încet, cu un zâmbet de gheață, și apoi adăugă pe un ton răutăcios: Și așa cum ai prevăzut, voi avea partea mea de răzbunare.

În acea clipă, Tina știu că intrase într-un soi de capcană. Ce vruse să spună cu asta? Crezuse că cel mai rău ce i se putea întâmpla era să fie dată afară din slujbă, dar acum nu mai era sigură.

Dar nu avu timp să mai protesteze, fiindcă ușile se închiseră și liftul începu să coboare la parter.

Capitolul 4

Tina părăsi “J.M.Publishing” și luă un taxi înapoi către “Berry’s” într-o stare de totală confuzie.

Ce avea Justin în cap? În ce soi de capcană intrase? Ce avea exact în minte când vorbise de partea lui de răzbunare?

Ori o chinuia pur și simplu, din răutate. Era perfect posibil. Poate că nu era nicio capcană, în fond.

Își încrucișă degetele și se rugă ca acesta să fie cazul. Ca el s-o sune și s-o invite înapoi să negocieze – totuși ce soi de negocieri avea el în cap, chiar nu-și putea imagina. Așteaptă și ai să vezi – încearcă să gândești pozitiv! își spuse ea.

Tina nu vorbi nimănui despre vizita ei la “J.M.Publishing”, în ciuda a ceea ce-i spusese lui Justin. Totul era prea complicat, confuz și neplăcut. Și era multă animozitate amestecată. Le va spune celorlalți când se va ivi ceva concret.

Înapoi la “Scope”, Tina se cufundă în muncă și, slavă Domnului, ziua trecu destul de repede – totuși, în momentul în care plecă de

la serviciu, toate întrebările începură s-o chinuiască iar. Chiar o va suna Justin? Ce va face dacă nu va suna? Era o capcană? Ce complota pentru ea?

Ce este în neregulă cu tine? se certă ea în gând. Te comporți ca o nebună! Și asta o nemulțumea. În mod normal, trata lucrurile într-un mod calm și rațional. Dar, dintr-un anumit motiv, tot calmul ei și rațiunea păreau s-o fi părăsit.

Justin îi făcea asta? Gândul o îngrozi. Era ultima persoană căreia ar fi trebuit să-i permită să ajungă la ea în acest mod. În fond, ce era Justin pentru ea? Doar o mulțime de amintiri dureroase. Amintiri pe care le închisese de mult într-un colț al memoriei.

Folosindu-și voința, își veni în fire. N-o să-l lase să-i deranjeze prezentul. Va trata problemele pe care el le adusese, cum trata celelalte probleme. Și pentru a-și dovedi asta, nu-i va acorda niciun gând în noaptea aceasta.

Înapoi acasă, Tina își ocupă în mod inteligent timpul scriind scrisori, telefonând – și fixând un interviu pentru sâmbătă dimineața cu un cuplu din Cotswolds cu care avea nevoie să vorbească dacă avea de gând să repare acel articol supărător. Cel puțin exista o problemă pe care părea s-o aibă sub control!

În cele din urmă, după miezul nopții, se trânti în pat.

Și atunci, mintea îi jucă o festă crudă. Fiindcă imediat ce ațipi, toate amintirile pe care încercase să le uite, îi apărură în vis.

“Justin și cu mine urmează să ne căsătorim. Tu, draga mea n-ai fost niciodată decât târfa lui!” Era în urmă cu trei ani și era înapoi în vechiul apartament, străbătând camera în lung și în lat, extrem de agitată după întâlnirea de coșmar cu Eunice.

Și nu-i venea să creadă ce-i spusese Eunice. Precis, era imposibil? continuă să-și spună mereu și mereu. Justin o iubea. O spusese des. Eunice trebuie că mințea, jucându-i o festă urâtă. Dacă ar putea lua legătura cu Justin, el i-ar spune că totul fusese o farsă.

La ora zece și treizeci sună telefonul. Tina îl luă cu degete rigide și-l duse la ureche, inima bătându-i nebunește. Și după țiuitul de pe linie, știu instantaneu că era de la mare distanță.

– Alo? spuse ea, cu gura uscată.

– Tina, ce faci?

Încurajată, Tina se luptă să pară normală.

– Sunt bine, minți ea. Dar tu? Cum merg lucrurile acolo?

– Merg grozav. Sunt foarte ocupat. Este de muncă nonstop. De-abia am timp să mănânc sau să dorm, râse Justin când adăugă: Americanii știu cum să încarce o zi de muncă.

Fiecare cuvânt rostit o făcea pe Tina mai plină de speranță. Părea ca întotdeauna, cald și plin de umor. În timp ce-l asculta, Tina se simțea mai relaxată. Ceea ce îi spusese Eunice nu putea fi adevărat.

Și pentru moment era tentată să nu abordeze subiectul. Dacă era o minciună prostească, în fond, care era problema?

Dar știa că teama din adâncul ei vorbea. Trebuia să vorbească. Trebuia să cunoască adevărul. Răsuflând adânc, se avântă:

– Justin ... am vorbit cu Eunice astăzi ...

Se făcu o pauză foarte mică, dar totuși o pauză.

– Da? spuse el cu o notă de rezervă în voce.

Tina simți cum camera se învârte brusc cu ea. Un sentiment de greață o apucă din stomac, ca să urce mai apoi în piept.

Își umezi buzele uscate.

– Mi-a spus, zise ea.

De această dată, pauza fu mai lungă și mai amenințătoare. Apoi, Justin zise oftând:

– Oh, dragă. Ți-a spus, ce ți-a spus?

Tina înghiți în sec. Nu mai putea vedea limpede, se simțea amorțită din creștet până în tălpi și apoi senzația că se scufundă într-o gaură neagră fără fund.

Printre buzele albite, întrebă:

– Justin, este adevărat?

El oftă din nou.

– Uite, îmi pare rău cu adevărat. N-am vrut ca Eunice să fie cea care să-ți spună. Urma să-ți spun diseară.

Camera se întunecase. Tina abia se ținea pe picioare. Era ca și cum cineva ar fi sorbit viața din ea.

– Înțeleg, reuși ea să răspundă. Urma să-mi spui diseară.

– Nu te supăra. Îți voi explica totul când te voi vedea. Îmi pare rău că a trebuit să auzi de la Eunice.

– Și mie îmi pare rău.

Stătea acolo, în agonie. Cum putea fi el atât de degajat? Cum putea spune ceva atât de crud și trivial ca “nu te supăra”.

– Dar n-are importanță de la cine am auzit, nu-i așa? Important este că m-ai mințit și m-ai amăgit. Acum, în vocea Tinei era furie, așa cum stătea luptându-se să-și recapete respirația, conștientă de furtuna neputincioasă de turbare violentă ca un nor negru, din sufletul ei. Simțea cum o apasă riscând s-o înăbușe, amenințând să explodeze ca un uragan în orice moment.

Și chiar nu mai era cazul să continue această conversație. Fiecare cuvânt rostit de el era ca un pumnal care-i sfâșia inima. În orice moment, stăpânirea de sine risca s-o părăsească, transformându-se într-un plâns isteric. Dar avea prea multă mândrie să se umilească astfel. Mai ales când era clar că lui nu-i păsa.

Își înghiți lacrimile.

– Cum ai putut? îl acuză ea. Nu ești decât un nemernic cu două fete!

Apoi, înainte de a începe lacrimile, trânti telefonul.

Tina stătea acolo într-o stare de nefericire mută, luptându-se să înțeleagă oroarea a tot ceea ce se întâmplase și cum viața ei fusese dată peste cap, când telefonul începu să sune iarăși.

Era Justin, bineînțeles. Știu instinctiv. Dădea din nou telefon s-o liniștească, să-i ofere scuze și minciuni. Dar a naibii să fie Tina dacă îl va asculta.

Trânti telefonul de perete, oprind sunetul instantaneu, dorindu-și ca a doua zi să aibă numărul schimbat. Apoi se uită în tăcere la telefonul tăcut, încercând să nu fie conștientă de cât de îngrozitoare era liniștea aceea.

Acea liniște îi spunea că relația amoroasă cu Justin tocmai se sfârșise.

Lacrimile îi veneau din interior, amenințând s-o sufocă, iar în suflet avea o durere atât de puternică, încât abia mai respira. Se lupta s-o depășească, dar era în zadar. Își dădu capul pe spate și lăsa să-i scape un strigăt neputincios de disperare.

– De ce? Când te iubeam? Cum ai putut face asta?

Nu știi că mi-aș fi dat toată viața pentru tine?

Și dintr-o dată izbucni în hohote interminabile, zăcând pe podea, acoperindu-și fața cu mâinile și tremurând din tot corpul.

Și atunci fu momentul când, cu o tresărire violentă, se trezi.

Se așează în capul oaselor ținându-și respirația și se uită în întunericul camerei un moment. Tremura toată. Inima îi bubuia în piept și simțea răceala lacrimilor pe față.

Ezitănd, aprinse veioza și simți cum răsuflarea i se ușurează când lumina scaldă camera, alungând umbrele visului. Apoi, se strecură afară din pat și-și spuse că un pahar cu lapte cald ar calma-o.

Îmbracă un capot și se duse în bucătărie, unde puse laptele la încălzit. Cu toate că se simțea mai calmă acum, mintea încă îi era fixată la evenimentele de acum trei ani, în special la ceea ce se întâmplase după acea convorbire telefonică.

Săptămânile care urmaseră fuseseră insuportabile. Tina auzise că la două zile după ce vorbise cu Justin, Eunice plecase în zbor spre Statele Unite. Doar Tina știa de ce, fiindcă logodna nu fusese făcută publică și gândul la Justin și Eunice împreună îi făceau chinul și mai mare.

Nu că asta ar fi trebuit să mă intereseze, își spuse ea cu amărăciune. În fond, nimic nu se schimbaseră cu adevărat. El o văzuse pe Eunice tot timpul, chiar de la început. Singura diferență este că, înainte, n-am știut.

Ce isteț fusese să păstreze aceste momente ale vieții lui secrete! Nimeni nu știuse că el avea o femeie, ce să mai spunem de două! Sau mai multe, dacă era s-o crezi pe Eunice! Și de ce n-ar trebui să

fie crezută Eunice? hotărî Tina. Se pare că Eunice era singura care-l cunoștea pe bărbatul din spatele măștii.

Abia peste șase săptămâni se întoarse Justin în cele din urmă la Londra.

Tina presupuse că cele trei săptămâni de muncă fuseseră urmate de alte trei săptămâni de vacanță cu noua lui logodnică. Dar Tinei nu-i păsa. Avusese timp să-și revină. La vremea când se întorsese, ea se mutase într-un nou apartament și începuse un serviciu nou, ca ajutor de editor, la "*Scope*". Făcea tot ce putea să lase trecutul în urmă.

Și se rugase ca ea și Justin să nu se mai întâlnească niciodată. Totuși, bineînțeles, reflectă ea acum, în timp ce-și turna lapte cald în ceașcă și se așeza la masa din bucătărie, rugăciunile sunt menite să nu fie ascultate. Era să se ciocnească de Justin, la două săptămâni după întoarcerea lui, accidental, în afara stației Charing Cross.

Ea intra și el ieșea și Tina nu-l văzuse până când intră în el fiindcă acesta se opriase intenționat în fața ei.

– Unde te grăbești așa? O raită urgentă pentru noua ta revistă, poate?

La sunetul vocii grave, Tina simți cum îi îngheață sângele în vene. Se uită la el, culorile dispărându-i din obraji.

– Da, spuse ea, simțindu-și inima bubuind ca un ciocan.

Erau două luni de când nu-l văzuse, dar parcă ar fi fost ieri.

Simți un val de emoție, familiară și intensă, amestecată cu durerea ce sălășluia în inima ei în acele zile. Doar pentru un moment, irațional, era minunat să-l vadă. Simți nevoia să-i zâmbească și să-l atingă.

Dar senzația fu distrusă instantaneu. În ochii lui Justin nu exista niciun zâmbet. În loc de asta, când o privi, erau reci și duri ca niște pietre.

– Am auzit despre noua ta slujbă ... Și tonul lui era dur ... Presupun că ar trebui să te felicit, spuse el.

Tina se trezi că se gândește că era ca și cum se uita la un străin. Ultima oară când fuseseră împreună o sărutase și mângâiase, spunându-i că n-ar mai putea iubi niciodată pe altcineva. Iar ea îi răspunsese la fel din tot sufletul.

Simți o gheară în suflet. Cum o trădase! Și brusc, tânji să-l bată cu pumnii, să-și lase toată durerea să iasă la suprafață.

Dar își stăpâni emoțiile și-i răspunse la întrebare.

– Da, am o nouă slujbă care-mi place foarte mult.

Erau trei săptămâni de când se alăturase celor de la “Scope”, o nouă revistă care după prima apariție avusese un succes răsunător. Cel puțin în zona vieții ei, avusese loc o lovitură norocoasă. După plecarea de la “*Miranda*”, găsisese imediat de lucru.

– Am auzit că scrii reportaje?

– Da, scriu câte ceva.

– Deci, se pare că experiența la “*Miranda*” ți-a prins bine.

Nu era atât o întrebare, cât o acuzare. Și față de expresia vădit ostilă de pe fața lui, Tina se întrebă ce se afla în spatele acestei atitudini ciudate. Nu ea ar fi trebuit să fie ostilă? Avea habar de chinul pe care i-l cauzase? Ostilitatea lui n-avea sens. Nu avea niciun motiv să fie ostil! Dar se uita la ea cu ura unui om care credea evident că avea motive.

Tina îi răspunse la întrebare:

– Da, am învățat câte ceva la “*Miranda*”.

Și dintr-o dată, înainte ca vorbele să-i iasă, realizează de ce era supărat. Îi era necaz că părăsise “J.M.Publishing” și, înarmată cu tot ce învățase acolo, plecase să lucreze pentru altă companie. Indiferent ce-i spusese Eunice despre motivul plecării ei, era clar că nu-i spusese întregul adevăr. Fiindcă era evident că Eunice nu-i spusese că o concediasse. El se așteptase ca ea să fie acolo, așteptându-l umilă la masa ei de lucru, când se întorcea din State cu noua lui logodnică de braț!

Inima i se frânse. Era scandalos! Cum putea fi atât de nesimțitor? Fiindcă trebuia să știe că acum aflase despre logodna lui – de când revenise, Eunice își fluturase inelul cu diamant prin toată Londra. Și totuși, se așteptase ca ea să rămână acolo ca un cățeluș fidel. Și ce altceva mai așteptase? se întrebă ea supărată.

El îi spunea pe un ton tăios:

– Îmi pare bine că ți-am putut fi de folos. Tot timpul pe care l-am petrecut pregătindu-te n-a fost irosit, în fond.

În timp ce vorbea, își plimba privirea disprețuitoare peste ea, cu o intimitate aproape fizică. Era genul de privire pe care un bărbat o putea adresa unei târfe.

Și atunci, Tina înțelese altceva. Nu numai că se așteptase să rămână în slujba sa, dar se așteptase să rămână amanta lui. Vanitatea lui era atât de mare, încât luase drept garantat că ea va încuviința să continue ca înainte.

Era amanta lui secretă, la îndemâna lui să se distreze ori de câte ori se întâmpla să fie dispus.

Tina simți că-i vine rău la acest gând. Insulta se adăuga injuriei.

Când furia o copleşe, singura ei dorință fu să-l lovească.

Furia se dovedi inspirată. Într-o clipită își imaginează ce l-ar răni mai tare.

Se îndreptă și-l privi, simțindu-se la fel de lipsită de inimă ca el.

– Nu neg că timpul petrecut la compania ta n-a fost folositor, îi zâmbi ea cu o privire rece. De aceea am revenit la compania ta – fiindcă știam cât de folos mi-ar fi. Dar n-am intenționat niciodată să rămân, ridică ea o sprânceană disprețuitoare. “J.M.Publishing” a fost pentru mine o trambulină, un prim pas pe calea unor lucruri mai bune. Imediat ce aș fi învățat tot ce aș fi putut, plănuiam să mă mut. Iartă-mă, îi zâmbi ea rece ca gheața. Sper că nu așteptai loialitate sau altceva atât de demodat? ... Apoi făcu o pauză și dădu din umeri, înainte de a-și lansa ultima lovitură, cea care l-ar pune cu adevărat la locul lui ... Și sper că mica noastră legătură nu te-a lăsat perplex. Fiind un om de lume, sunt sigură că ai înțeles. Tu ai fost pentru mine un mijloc de a reuși. Pare lipsit de inimă, dar m-am gândit doar la ce puteam primi, și fiind aproape de tine făcea lucrurile mai ușor de obținut. Întotdeauna este o idee bună să te ai bine cu șeful.

Îl atinsese. Îl atinsese în mod definitiv, realizează Tina triumfătoare când ceva în privirea lui se înnegură. Evident, era ultimul lucru pe care se așteptase să-l audă.

– Nu-i nevoie să explici, își reveni el imediat și înnegurarea din ochi îi dispăruse. Nu merită o explicație ... Apoi zâmbi și adăugă, sfârâmându-i inima în bucățele. Oricum, nu mă plâng. A fost distractiv cât a durat. Ai fost cea mai bună bucățică pe care am avut-o.

Apoi, cu un alt zâmbet, se întoarse cu aroganță și-și continuă drumul.

Acea fusese ultima dată când vorbiseră, până în acea zi la recepție, când Tina intrase în el și-și vărsase șampania pe ea. Deoarece, deși se văzuseră din când în când, la diferite manifestări ale presei, fiecare îl ignorase cu scrupulozitate pe celălalt. În fond, ce era de spus?

Tina își goli cana de lapte și o lăsă pe masa din bucătărie cu un oftat. Fuseseră situații când regretase acele minciuni pe care i le spusese și care-l porniseră împotriva ei. Totuși, nu de asta regreta. Nu-i păsa că o ura. Numai că acele minciuni nu erau genul ei, și se temea că-i vor înnegri sufletul, mai ales ura imensă.

Fiindcă fusese imensă. La mii de ani lumină de adevăr. Niciodată nu se folosisese de Justin. Tot ceea ce făcuse vreodată fusese să-l iubească din tot sufletul.

Tina se ridică și se duse la chiuvetă să-și spele cana. Era timpul să se culce la loc.

Dar când se îndreptă spre dormitor și se strecură sub cearșafuri, îi trecu prin minte că poate avusese alte motive acum să regrete acele minciuni pe care i le spusese lui Justin cu trei ani în urmă. Acele minciuni îl făcuseră s-o urască și acum umbla după răzbunare. Își pretindea porția lui de răzbunare.

Ei bine, să încerce. Nu o speria. Tina își strânse pumnii sub cearșafuri. Și dacă se va ajunge la luptă, atunci se va lupta până la sânge. Cu orice armă care îi va cădea în mână. În minte îi apărură imaginea amândurora încheștați într-o luptă pe viață și pe moarte. Și când se cufundă în somn, pe față avea un zâmbet.

Tina hotărî în dimineața următoare la micul dejun, că dacă telefonul promis de Justin nu se materializa până la prânz, va fi forțată să ia problema în mână și să-l sune. Doar nu era să aștepte la nesfârșit. Problema era urgentă. Trebuia să vorbească în curând. Și în afară de asta, era vineri. Și-ar dori să aibă ceva fixat până în weekend.

Dar chiar înainte de unsprezece, sună telefonul de pe biroul ei. Răspunse și fu mirată s-o audă pe secretara lui Justin, domnișoara Ronin.

Domnișoara Ronin fu scurtă:

– Domnul Marlowe dorește să vă vadă la biroul lui, în această după-amiază la ora trei, domnișoară Gordon.

Tina răspunse fără a se deranja să-și consulte agenda.

– Da, este convenabil, voi fi acolo.

Puse telefonul la loc și se lăsă pe spate, satisfăcută. Nimic n-o va mai opri de la această întâlnire!

Dar chiar după ora unu, când era pe cale să plece să mănânce, primi prin fax un mesaj de la Maggie, editorul ei, dictat de pe patul de spital: “Stai lângă telefon la două și jumătate” spunea.

La naiba! Înjură Tina. Nu-i convenea deloc, dar trebuia să aștepte telefonul lui Maggie. Putea fi ceva important.

Uită de mâncare și-i telefonă imediat domnișoarei Ronin.

– Nu s-ar putea amâna întâlnirea cu o jumătate de oră? A intervenit ceva neașteptat.

Răspunsul fu imediat și negativ.

– Mi-e teamă că nu, domnișoară Gordon. Domnul Marlowe a spus ora trei sau nimic!

– Este acolo? Pot vorbi cu el?

– Nu. Nu este. Vreți să anulez?

– Nu, desigur, nu ezită Tina. Voi fi acolo, îi spuse domnișoarei Ronin.

Într-un fel, își promise ea.

Comandă un taxi pentru ora două și treizeci – un pic cam extravagant, dar era o urgență! Dacă Maggie telefona la timp și convorbirea dura puțin, avea destul timp să ajungă la ora trei.

La două și jumătate stătea plantată lângă telefon, îmbrăcată cu haina, cu poșeta pe masa de lucru, gata s-o zgughească în momentul terminării convorbirii. La două și douăzeci și cinci bătea nervoasă darabana cu degetele pe birou și se uita la ceas.

Apelul avu loc la două și treizeci și două de minute și era chiar o pierdere de timp, deoarece Maggie telefona să întrebe dacă totul este în regulă la revistă.

– Totul este bine, o asigură Tina. Nu-ți face griji și fă-te mai repede bine!

Când puse jos receptorul se uită la ceas. Era două treizeci și șase. Se va putea încadra în timp?

O clipă mai târziu, alerga pe scări, se aruncă în taxi și-i ceru șoferului să se grăbească.

Șoferul se strădui cât putu, dar traficul era infernal.

Dar, în mod miraculos, era doar trei și două minute când ajunseră în fața clădirii lui "J.M.Publishising". Tina oftă ușurată. Nu prea întârziase! Totul urma să fie bine.

De-abia se dădu jos din taxi când realizează cât de tare se înșelase.

O siluetă înaltă, brunetă, se îndrepta spre mașina neagră de serviciu, care aștepta de partea cealaltă a străzii. Tina simți că i se oprește inima. Era Justin! N-o așteptase!

În secunda următoare, zbură spre el.

– Sunt aici! strigă ea. Așteaptă o clipă!

El se întoarce scurt să se uite la ea, care venea în grabă.

– Ai întârziat, spuse el. Întâlnirea s-a terminat.

– Dar nu poate fi adevărat! Am întârziat doar două minute! Am avut o convorbire telefonică. N-am avut ce face. Și traficul a fost îngrozitor.

– Nu este problema mea spuse Justin, neclintit. Cum ți-am spus, întâlnirea s-a terminat. Am o altă programare.

– Dar nu poți!

Te rog, nu pleca! Este foarte important, îl prinse ea de braț când era pe cale să se urce în mașină, trebuie să vorbim! Este important. Mi-ai promis!

– Mă surprinzi, zâmbi rece Justin, întorcându-se spre ea, care se agăța cu disperare de brațul lui. Când este vorba de propriile tale interese, ești mai grijulie de obicei. Dar ai dat cu piciorul de data aceasta. Astăzi nu vor avea loc negocieri. Posibil să nu aibă loc niciodată!

– Mi-ai promis! Te rog, nu spune asta! Îmi pare rău că am întârziat. N-am avut ce face.

Dar ruga ei era zadarnică. El deja își eliberase brațul, dând-o la o parte ca pe o gănganie nedorită. Apoi se urcă în Bentleyului negru.

– Cum poți face asta? Nu este corect! Ai promis!

Obişnuita stăpânire de sine a Tinei o părăsi brusc. Aşa cum stătea acolo, într-o stare de totală neputință, privindu-l cum întinde mâna să închidă portiera.

Blestemat să fie! gândi ea. Uite ce am ajuns. Să mă rog în stradă de un om pe care-l urăsc mai mult decât orice pe lume.

Dar apoi, chiar în ultima clipă, el se mai îmbună.

– Bine, îți mai dau o şansă. Vino la casa mea din Gloucester, mâine după-amiază. Oricum o să fii în zonă și nu va fi o problemă pentru tine să te abați, spuse el întinzându-i o carte de vizită scoasă din buzunar, cu un zâmbet ironic.

Apoi, trânti portiera și-i spuse șoferului să pornească.

Tina se uită la cartea de vizită din mâna ei, într-o stare de totală perplexitate când spatele mașinii negre dispăru în trafic. De unde știa că se duce la Gloucestershire mâine? La naiba cu el! O spiona din nou?

Și de ce, se întreba ea, vroia să-l viziteze acasă la el? Cunoscându-l pe Justin, trebuia să existe un motiv dubios.

Simți cum o străbate un fior. Asta era o parte a capcanei lui?

Capitolul 5

“Poate nu mă voi duce. De ce să alerg ori de câte ori mișcă un deget? În afară de asta, știu că nu va duce la nimic bun.”

Tina stătea la unul din locurile de la fereastră care dădea spre grădina micului han din Cotswolds unde se oprise pentru prânz. Și deși terminase o treabă excelentă în această dimineață – interviul după care venise era înregistrat pe dictafonul din poșetă – era departe de a se simți relaxată și fericită. Ce să facă în privința invitației lui Justin?

În poșetă mai avea și cartea de vizită dată ieri de el, cu adresa casei lui din Gloucestershire – pe care, incidental, nu știuse vreodată că o are. Și deși se uitase pe harta ei și văzuse că era doar la câteva mile depărtare, încă nu se hotărâse dacă ar trebui să se ducă. Sigur vroia să-i vorbească, dar să meargă acasă la el n-ar fi înțelept. Ar fi fost ca și cum ar intra într-o plasă de păianjen.

Tina luă o gură de bere și oftă tulburată. Poate că trebuia să aștepte până luni și să-i telefoneze la serviciu.

Nu știa să spună de ce, dar se simțea mai puțin amenințată acolo.

– Iată-mă-s, domnișoară. Am sosit cu felul dumneavoastră special de mâncare.

Tina fu smulsă din gândurile-i îngrijorătoare când zâmbitorul chelner, croindu-și drum prin mulțimea și mesele zgomotoase, îi puse mâncarea în față.

– Mulțumesc. Arată bine, spuse ea simțind că-i lasă gura apă. Este exact ceea ce doream.

– Poftă bună, îi făcu acesta cu ochiul.

Tina aprecie mâncarea, dându-și seama cât era de flămândă când începu să mănânce. O pornise devreme de dimineață, plecând înainte de nouă, ca să ajungă la timp la întâlnirea fixată la zece și treizeci. Știa că trebuie s-o ia mai încet pe autostradă fiindcă Panda ei nu era dotată pentru viteze mari! Așa că trecuse mult timp de când mâncase ultima dată.

Luă o altă gură de bere și privi în jur, simțind că începe să se relaxeze un pic. Se va hotărî după ce va termina de mâncat, dacă să se oprească sau nu la Justin. Dar bănuia din ce în ce mai mult că nu o va face.

Poate că va face o plimbare și va căuta un loc de dormit la noapte. Fiindcă, dacă tot ajunsese acolo, își va petrece weekendul pe aici. Era o zonă atât de frumoasă și o întrerupere a cotidianului i-ar face bine.

Zâmbind, oftă și se întoarse să se uite în grădina scăldată în soarele de septembrie. Nu, hotărî ea, nu se va duce la Justin. De ce să strice o zi atât de plăcută?

Dar în acea secundă, ziua încetă brusc să mai fie plăcută. Tina îngheță, aproape căzându-i cuțitul și furculița din mână, când un Mercedes alb intră în parcare și doi oameni începură să coboare.

Nu putea fi adevărat, gândi Tina năucă. Nu pot fi atât de ghinionistă.

Cei doi oameni din Mercedes se îndreptară spre restaurant acum – un bărbat înalt și brunet, într-o jachetă de piele și pantaloni bleumarin și o femeie roșcată subțire, îmbrăcată toată în Versace.

Nu putea fi, dar era. Erau Justin și Eunice.

Tina privi paralizată pentru un moment, de-abia fiind în stare să înțeleagă. Nu putea fi o coincidență. El trebuie să fi știut că era aici. Simți un val brusc de supărare și alarmă în interior. O urmărea cumva? Ce naiba complota?

Dar poate se înșelase, hotărî ea plină de speranță, un moment mai târziu, când cei doi, fără nicio privire în direcția ei, se așezară pe o banchetă din colțul îndepărtat. Se părea că, în fond, apariția lor aici era o coincidență. Și, slavă Domnului, nu o văzuseră. Erau total neștiutori de prezența ei.

Când Justin se ridică să meargă la bar pentru a comanda de băut, Tina fu cât pe ce să se ascundă sub masă. Dar astfel de acțiuni nu erau evident necesare, hotărî ea când studie expresia de preocupare de pe fața lui. Părea pierdut în propriile gânduri, total neatent la ceea ce-l înconjură. Poate că este dragostea, gândi Tina cu neplăcere. Nimeni nu exista pentru el în afară de Eunice.

Încercă să nu se mai uite la el când plecă de la bar cu băuturile și făcu un efort să mai mănânce ceva. Dar apetitul îi dispăruse și fu mai mult decât era în stare, să se oprească și să se uite la fiecare

câteva secunde, la bancheta din colț, unde avea loc o conversație animată.

Pariez, se trezi Tina gândind, că discută angajamente pentru revistă. Să le fie de bine! Dar ura felul în care stomacul i se strângea la acest gând.

Și apoi, cincisprezece minute mai târziu, avu loc un eveniment neașteptat.

Tina se uită să-i vadă pe Justin și Eunice ridicându-se în picioare și îndreptându-se către ușă. Un moment mai târziu, lungindu-și gâtul, îi văzu îmbrățișându-se afară, schimbând un sărut intim, lung, și apoi Eunice se urcă într-un taxi și Justin îi făcea cu mâna.

Indiferent de motivul plecării lor separate, se părea că se sfârșise chinul Tinei. Continuă să-l observe pe Justin, așteptându-se să se îndrepte spre Mercedesul alb.

Dar el nu o făcu. În loc de asta, se întoarse și intră în restaurant. Un moment mai târziu, spre disperarea ei, reușea spre ea.

Tina împietri când se așează în fața ei.

– Ei bine, spuse el. Nu ești isteată? Să dai de urma mea la “Capra cu clopoței”!

– Capra cu clopoței?

Nu luase aminte la numele restaurantului.

El îi zâmbi atotștiutor.

– Este unul dintre locurile mele favorite!

– Nu ți-am luat urma!

Totuși, se simțea de parcă ar fi putut-o face. Așadar, fără să știe, o manipulasă să vină aici! Înlătură ideea. Acum își imagina ... Nici măcar Justin nu era în stare de asta!

– S-a întâmplat să mă opresc aici – la nimereală!

– Și ți-a plăcut masa? Am observat că ai avut un fel de mâncare special. De obicei este foarte bun.

– A fost excelent.

Tina îi dădu răspunsul printre dinții strânși. Deci, el știuse tot timpul că era acolo. Acei ochi cenușii înșelători înregistraseră și ce avea în farfurie!

Se uită la el, simțindu-se păcălită, înșelată și furioasă ca dracu.

– Apropo, asta este masa mea și nu te-am invitat să stai cu mine.

Justin zâmbi pur și simplu la muștrarea ei, apoi îl strigă pe barman și-i comandă două pahare de bere.

– Este civilizată, declară el iritant, să-ți țin companie.

– Ai fi și mai civilizată dacă n-ai face-o.

Dar Tina își păstră tonul ușor fiindcă simțea o lipsă de răutate într-al lui, ba chiar o oarecare bună dispoziție în comportament. Un weekend în altă parte cu logodnica lui discutând aranjamentele despre nuntă avea evident asupra lui un efect benefic. Poate că acum era ocazia perfectă, în fond, de a-l atrage în acele negocieri pe care le promisese.

Justin se lăsă pe spate în scaun și-și lăsă ochii să se plimbe peste ea, peste bluza roz de bumbac și fusta simplă cu dungi roz pe care o purta.

– Deci, cum a mers interviul? Întrebă el.

– Extrem de bine ... Tina se opri scurt și-l privi ... De unde ai știut că am avut un interviu? Întrebă ea.

Doamne Dumnezeule, gândi ea, nu numai că știa că vine la Cotswolds, dar știa și motivul pentru care venea!

– Cum de ești atât de bine informat despre activitățile mele? vru ea să știe.

Justin zâmbi evaziv.

– Nu știi că întotdeauna sunt bine informat? Și am un motiv special să fiu bine informat în privința ta. În fond, ești pe cale de a deveni din nou una din angajatele mele.

– Nu-ți scapi niciun angajat din ochi, nu-i așa?

– Pe unii mai mult decât pe alții, răspunse el, neimpresionat de nota tăioasă din vocea ei. Oricum, unii trebuie supravegheați mai mult decât alții.

– Să-i observi sau să-i controlezi?

– Poate puțin din amândouă.

– Deci, încerci să mă controlezi? De aceea mă urmărești? îl privi ea. S-ar putea să nu vreau să fiu controlată.

– Nu, niciodată n-ai vrut. De aceea este așa de plăcut ... Ochii lui negri păreau s-o provoace. Abia aștept să te am înapoi în slujba mea.

– Adică înapoi în puterea ta. Asta îți place, nu-i așa? Să ai oamenii în puterea ta. Ai de gând să mă chinui și să-mi faci viața o mizerie. O să te distrezi puțin înainte de a mă concedia în cele din urmă.

– Îmi sună bine, o măsură el din nou. Întotdeauna m-am bucurat să te chinuiesc.

Exista ceva intens senzual în felul în care spusese asta și în felul în care ochii lui se plimbau peste ea, aproape atingând-o. Și Tina se trezi lipsită de puterea de a-i răspunde.

Fu conștientă de o strângere bruscă în stomac.

Dintr-o dată, flăcări averse îi încălzeau coapsele.

Îngrozită, înghețată. Ce se întâmpla cu ea? Cândva, chimismul lor sexual fusese o revelație pentru ea, dar să simtă acum ceea ce tocmai simțise era o rușine.

Se uită la el, ochii ei albaștri fulgerându-l cu acea privire de gheață cu care se descotorosea întotdeauna de bărbați. Dar singurul efect fu acela că zâmbetul lui Justin se lărgi și mai mult.

– Înțeleg, spuse el, că și tu îți amintești.

– Mi-e teamă cu n-am nici cea mai mică idee despre ce vorbești, continuă să-l privească Tina cu aceeași răceală. Foarte sincer, mă poți chinui cum poțezi – atâta timp cât reușim să ajungem la o înțelegere în privința lui “*Scope*”.

Asta era clar. Acum, să trecem la afaceri, gândi ea.

Dar Justin nu putea fi direcționat așa ușor. O observă un moment cu ochii lui cenușii, misterioși. Apoi, spuse pe un ton curios de plat:

– Deci, unde este iubitul? Așteaptă în umbră până termini cu mine?

– Nu mă așteaptă nimeni în umbră. Am venit aici pe cont propriu.

– Înțeleg. Da, presupun că ar fi trebuit să ghicesc asta. În fond, întotdeauna ai pus munca înaintea unei relații amoroase.

Și, deși tonul lui era ușor tăios, Tina avu impresia, dintr-un motiv inexplicabil, că răspunsul ei îi plăcuse.

Nu avea nicio dorință să-i fie pe plac, așa că rectifică zâmbind:

– Dar poate o să-l sun și o să-i spun. Cotswolds este un loc atât de romantic ...

Am putea avea o sâmbătă noapte interesantă și o duminică romantică împreună.

– Sigur că ați putea, îi zâmbi drept răspuns, dar ochii îi rămaseră reci.

Era ca și cum dezaproba asta, gândi Tina când îl privi. Dar de ce ar dezaproba? Cu ce l-ar interesa dacă ar avea un iubit așteptând în umbră? Doar dacă era suficient de vanitos să creadă că n-ar fi posibil să existe un alt bărbat în viața ei.

Da, asta era. Dintr-o dată, își aminti cum se așteptase să rămână amanta lui după ce descoperise totul despre Eunice.

Ce vanitate imensă! Își zâmbi în sine, încântată.

În acel moment, chelnerul apără cu berea. Când o puse pe masă, Justin împinse paharul Tinei.

– Bea, îi spuse. Și nu fi îngrijorată, este fără alcool. Am remarcat mașina afară. Știi că șofezi.

Deci, îi observase până și mașina! Tina se simți cuprinsă de iritare. Știuse că se afla aici înainte chiar de a intra în restaurant.

El păru să-i simtă iritarea și i-o dublă.

– N-aș vrea să fiu responsabil pentru conducere sub influența alcoolului, glumi el. Sau să-ți stric noaptea de sâmbătă pe care o planifici. Sexul ca și condusul, tind să fie mai performante când nu ești beat.

De data aceasta, când zâmbi, în ochii lui nu mai era niciun fel de răceală. Și poate că nu fusese nici în urmă cu un moment, reflectă Tina. Poate că doar își imaginase. Era puțin probabil, în fond, să-i pese de amantul ei. Descoperi că asta este ușor dezamăgitor.

– Dar presupun că ceea ce spuneai despre Cotswolds este adevărat, spuse el. Este un loc foarte romantic.

Tina luă o gură din berea ei.

– Presupun că de aceea ți-ai cumpărat o casă aici?

– Unul dintre motive. Vroiam un loc pentru weekenduri. Este bine să pleci din oraș din când în când.

– Trebuie să fie, îl privi Tina peste marginea paharului ei de bere.

Acesta era și motivul pentru care ea se hotărâse să-și petreacă weekendul aici. Era plăcut să lași stresul Londrei în urmă pentru un timp.

Se uită în ochii lui Justin.

– Trebuie să fie o achiziție relativ nouă. Nu aveai o casă în Cotswolds pe vremea mea.

Imediat ce spusese asta, Tinei îi veni să-și muște limba. Ce lucru prostesc s-o spună. Sunase aproape nostalgic. De parcă ar păstra amintiri dragi ale acelor zile demne de uitat.

– Cel puțin, din câte îmi amintesc, adăugă ea dând din umeri cu indiferență studiată și mai luând o gură de bere.

Apoi își ridică privirea cu grijă, să-i studieze reacția. Dar el nu avu nicio reacție. Evident, nu avea chef nici el să-și amintească acele zile. În loc de asta, spuse:

– Este o achiziție relativ recentă. Am cumpărat-o acum optsprezece luni.

– Pentru weekenduri, spui? Foarte plăcut. Eunice trebuie că se bucură și ea. Tina era încântată de sine pentru tonul ușor când o introdusese pe Eunice în conversație. Așa, înlătură orice urmă de

suspiciune pe care i-ar fi provocat-o că ar da vreun sfânt pe trecutul lor comun. Și reușise chiar să folosească numele cotoaroaței!

Justin era impasibil. Își ridică paharul cu bere și bău.

– Presupun că da, încuviință el.

Tina îl observa cu ochii îngustați. Nu avea niciun chef să vorbească despre Eunice, casa din Cotswolds sau ceva de acest gen. Tot ceea ce vroia era să vorbească despre viitorul lui “*Scope*”. El era conștient de asta, bineînțeles, dar se distra s-o țină în suspans. Și, deși Tina știa că nu ar fi de niciun folos să-i forțeze mâna, poate, dacă era subtilă, putea ghida conversația în sensul dorit.

Se întinse și-și luă paharul de bere.

– N-am putut să nu remarc că Eunice a plecat devreme. Există vreun motiv special? zâmbi ea cu inocență. Vreau să spun, vreun motiv pentru care vroiai să fii singur?

Fiindcă îi trecuse prin cap că o expediase pe Eunice ca să poată vorbi singur cu ea. Poate, de când el și Eunice își petreceau weekendurile împreună, se răzgândise ca Tina să vină la el acasă, mai târziu.

Dar Justin nu putea fi prins așa ușor.

– De ce? Vroiai să vorbești cu ea?

– Nu.

– Nici nu credeam. Nu-ți place Eunice, așa-i? Tina fu luată prin surprindere, dar nu putu nega asta. Își înalță bărbia.

– Nici ea nu mă place pe mine.

– Eunice n-are nimic împotriva ta, scutură Justin din cap. Singurul lucru pe care l-am auzit de la Eunice despre tine este că te consideră o jurnalistă foarte talentată.

Putea fi adevărat? Tina îl privi uimită. Dacă era așa, atunci Eunice era la fel de vicleană ca logodnicul ei. Tina se simți în dezavantaj. Luând în considerare ceea ce spusese despre Eunice, trebuie să fi arătat ca o nemernică!

Justin îi confirmă mai mult sau mai puțin când începu s-o asigure:

– Eunice nici n-a observat că erai aici, și eu nu i-am atras atenția asupra prezenței tale, zâmbi el fără umor. Cunoscându-ți înclinația pentru scene, ultimul lucru pe care l-aș fi făcut era să vă aduc împreună. N-am niciun chef s-o supăr pe Eunice.

Tina simți că l-ar pălmui pentru superioritatea lui. Sau poate pentru declarația de susținere a logodnicei lui. Nu-i plăcea s-o recunoască, dar îi stătea în gât.

Dar își înghiți iritarea și-și păstră tonul calm.

– De ce n-ai plecat cu ea? De ce ai rămas după plecarea ei?

M-am săturat de această flecăreală, gândi ea. Vreau să trecem la afaceri!

Dar Justin se distra s-o țină în șah. Se lăsă pe spate în scaun și-și îngustă ochii.

– Deci, interviul tău a mers bine. Povestește-mi despre el.

Tina oftă în sine.

– Ce vrei să știi? A fost un interviu pentru un articol din “*Scope*”. Nu cred că te interesează, spuse ea privindu-și poșeta unde reportofonul era în siguranță.

– Credeam că nu mai scrii articole de când ești editor.

– Nu în mod normal, oftă Tina, resemnată. În mod normal n-am timp, dar acesta a fost o urgență.

OK, spuneau ochii ei, o să mă pretez la acest joc, dar până la urmă, într-un fel sau altul, o să-ți vin de hac.

– Una dintre colaboratoarele mele m-a lăsat baltă, a plecat în Franța, lăsându-mă cu o jumătate de articol. Fiindcă era o urgență, am hotărât să iau chiar eu interviul.

– Foarte inteligent din partea ta. Și despre ce era vorba în articol?

Tina oftă din nou în sine. Avea de gând oare s-o țină așa la nesfârșit? Dar n-avea de ales și trebuia să se preteze la jocul lui. Nicio altă strategie n-ar merge.

Așa că spuse:

– Este parte a unei serii despre cupluri nonagenare. În fiecare lună înfățișăm un cuplu diferit care vorbește despre sine.

– Și Cotswolds este o sursă bogată de cupluri nonagenare tipice, nu?

– Nu sunt toate cuplurile tipice. Ar fi plictisitor dacă ar fi toate la fel. Unele sunt tipice, altele nu. Dar toate sunt interesante în felul lor. Ideea este de a realiza pe cât posibil o imagine cât mai largă a acestor cupluri.

– Înțeleg ... Justin își luase paharul de bere și o observa cu o notă sarcastică în ochii lui cenușii. Deci, spune-mi, îi ceru el ridicându-și o sprânceană, despre ce este vorba în legătură cu cuplurile nonagenare?

– Nu știi deja? replică ea înainte de a se fi putut opri. În fond, ai pe jumătate cât un cuplu nonagenar.

– Da?

– Așa aș spune, rosti Tina cu obrajii în flăcări.

– În acest caz, o invită el, poate ar trebui să-mi iei un interviu?

– Vrei să spui ție și Eunicei. Toate cuplurile sunt intervievate împreună.

– N-ai putea face o excepție, în cazul meu?

O remarcă tipică pentru Justin! Plin de sine și arogant!

Tina ignoră acest lucru și observă ironic:

– Nu m-aș fi gândit că ar fi domeniul tău de acțiune – să te dezvălui publicului cititor al revistei.

– Ar trebui să mă dezvălui în întregime?

– Ți s-ar cere să fii cinstit.

Tonul ei era aspru, dar când prinse zâmbetul din ochii lui, Tina nu se putu abține să nu-i răspundă la zâmbet. Dezarmată, gândi ea posomorâtă, așa cum numai Justin putea s-o dezarmeze. Și era un sentiment ciudat de intim să împărtășească împreună cu el acest subiect cu dublu înțeles.

Proasto! își spuse ea brusc și adăugă pe un ton și mai tăios:

– Nu se pune problema să iei parte, dacă nu ești pregătit să fii cinstit. Și bănuiesc că asta ți-ar fi cam greu.

– Deci, onestitatea este o parte esențială a cuplurilor în aceste zile? M-ai făcut curios. Spune-mi mai multe despre acest fenomen fascinant nonagenar.

Tina avu o senzație de iritare la felul în care insulta ei nu-l atinsese. Lui nu-i păsa. Pur și simplu nu avea conștiință. Dar își alungă mânia. Era ceva nou în asta? Continuă, răspunzându-i la întrebări:

– Cuplurile noastre prețuiesc și faptul că își împărtășesc totul și cred că este important să aibă respect unul față de celălalt. Cum am

spus, cuplurile sunt diferite, dar par să împărtășească aceste atitudini de bază.

Justin o observa îndeaproape, ca și cum era sincer interesat și Tina se trezi întrebându-se dacă împărtășea vreuna din aceste atitudini. Părea improbabil – doar dacă Eunice nu reușise un miracol – un miracol pe care ea însăși nu reușise să-l facă.

Fără să vrea, Tina simți o înțepătură de resentiment la acest gând.

– Franchețe ... împărtășire ... respect față de celălalt, repetă Justin ce spunea ea în timp ce o observa. Și ce este cu loialitatea? Cred la fel și în loialitate?

– Loialitate?

Tina tresări la felul agresiv cu care se confrunta brusc. Dintr-o dată, în ochii lui apăruse o expresie ostilă.

– Loialitate? spuse ea din nou.

– Da, loialitate. Văd că ai probleme cu acest concept, o sfredeliră ochii lui. Dar nu este surprinzător. Ar fi trebuit să-mi reamintesc că întotdeauna ai avut.

Tina simți că-i piere sângele din obraji. Ce tupeu avea s-o acuze când păcatele ei erau neînsemnate în comparație cu ale lui!

Ea îl privi, furioasă.

– Trebuie să fii selectiv în loialitate. Unele lucruri – și oameni – nu merită să le fii loial.

– Nu trebuie să-mi explici, spuse Justin tăios, cu ochii ca două cuțite care o sfredeau. Deja îți cunosc filozofia. Singura loialitate pe care o înțelegi este față de Tina Gordon. Atâta timp cât poți obține ce dorești și ai grijă de tine, nu dai un sfânt pe altcineva.

– Adică pe tine? De ce ar fi trebuit să dau un sfanț pe tine ...?

Dar el o întrerupse:

– Nu vorbesc despre mine. Nu vorbesc despre trecut. La naiba cu asta! La naiba cu trecutul! Despre ceea ce vorbesc eu acum, este că nu te-ai schimbat deloc. Aceleași vechi valori egoiste ca înainte. Aceeași grijă nemărginită față de persoana ta. Ca să fiu sincer, mi-e cam greață.

Și în timp ce-și executa atacul, ochii lui aruncau flăcări care păreau să se transforme în gheață când o atingeau pe ea. Tina simți cum o cuprinde un tremur, propria ei supărare era redusă la la zero.

Nu știu despre ce vorbești, spuse ea, simțind că i se face părul măciucă.

– Nu? spuse Justin cu ochi plini de dezgust de parcă ea ar fi fost un vierme pe care-l putea strivi cu pantoful. Vorbesc despre promptitudinea ta sau mai degrabă entuziasmul tău scandalos – să ajungi la o înțelegere privată cu mine care să-ți păstreze poziția la “*Scope*”. Mi se pare că este singurul lucru care te interesează pe lume.

Tina scutură din cap. El o acuzase de asta și înainte.

– Este un total nonsens! Nu este vorba doar de slujba mea la “*Scope*”.

– În acest caz, le-ai spus cu siguranță colegilor tăi despre aceste negocieri ale noastre? Așa cum ai spus că vei face.

Tina se înroși.

– Nu, nu le-am spus ...

– Și știu despre întâlnirea noastră din această după-amiază?

– Nu ...

– Nu, bineînțeles că nu! N-ai intenționat niciodată să le spui clar. Negocieri secrete, iată la ce ești bună. Negocieri secrete în spatele colegilor tăi. Ei bine, nu vor exista negocieri secrete, se strâmbă el cu dezgust. Am de gând să te opresc. Și când o să termin cu tine, nu numai că nu vei fi editor la “*Scope*”, dar nu va mai exista nicio blestemată de revistă din Londra de care să te poți apropia!

Era atâta ură în ochii lui încât Tina abia suporta să-l privească. Simți că îi îngheață sângele în vine și o prinse amețea.

Trebuia să plece de acolo. Nu mai putea asculta niciun cuvânt. Întinse mâna după poșeta aflată pe scaunul apropiat, dar tremura atât de tare, încât conținutul acesteia se vărsă pe podea. Fără a se uita la ce face înghesui totul la loc, apoi, strângându-și poșeta la piept, se ridică în picioare.

– Pleacă din calea mea, îl împinse ea pe Justin. Pleacă din calea mea și stai deoparte.

Apoi trecu clătinându-se printre mese, îndreptându-se spre ușă, neatentă la tot ce era în jur, bolnavă în suflet.

Dar nu prinse comentariul final al lui Justin.

– Du-te, fugi, o ironiză el. Nu vei ajunge departe.

Capitolul 6

Odată ieșită din restaurant, Tina se îndreptă spre parcare. Inima îi bătea ca un ciocan în piept, iar picioarele parcă îi erau de vată. Habar n-avea cum reușise să ajungă la mașină.

Dar reuși și se prăbuși pe scaunul șoferului, recunoscătoare, mâinile tremurându-i când scotoci în poșetă după chei. Trebuia să plece de acolo cât mai repede posibil.

Conduse până ajunse într-un refugiu liniștit, unde opri motorul. Inima își mai încetinise ritmul, dar încă bătea cu putere. Se rezemă cu spatele de scaun și răsuflă adânc un timp.

Amenințările lui Justin încă îi bubuiau în cap ca o mitralieră. De unde avea atâta ură în el? Știuse că o ura. Dar nu așa de mult. Era suficient de supărător, dar și mai supărător era felul nebunesc în care reacționase la ieșirea lui.

Oricărui bărbat din lume care i-ar fi vorbit așa, i-ar fi azvârlit berea în față. Dar, fiindcă era Justin, disperase și sfârșise fugind din restaurant ca o proastă.

Încă mai avea putere asupra ei. Îi putea sfărâma încă inima.

Simți cum o podidesc lacrimile. Unde era faimoasa ei armură? Armura pe care o ridicase cu atâta meticulozitate în jur pentru a o feri de orice primejdie. La ce bun când la prima întâlnire cu un tigru, aceasta cădea? Avea nevoie de protecție față de un tigru, fiindcă Justin asta era. Și el o va zdrobi, așa cum promisese.

Oh, Doamne, gândi ea neputincioasă, când lacrimile îi încetoșară privirea.

Ce naiba o să mă fac?

Lacrimile n-o să mă ajute, își spuse ea, căutând o batistă în poșetă. Își suflă nasul cu putere și-și șterse obrajii, apoi se controlă în oglindă dacă i se scursese rimelul. Va mai rula un pic și-și va reveni, și atunci va decide ce plan de acțiune să adopte.

Se întinse după poșeta care se afla pe scaunul din spate pentru a-și lua harta, ca să știe pe unde se va plimba. Dar apoi se opri, ținând poșeta suspendată în aer. Ceva era în neregulă. Poșeta era prea ușoară. Cu o tresărire, chiar înainte de a se uita, realizează care era motivul.

Reportofonul ei lipsea. Simți un val de panică. Acest interviu vital era înregistrat pe reportofon. Ce naiba se întâmplase cu el?

Și atunci, își reaminti. Când vrusese să fugă de Justin, poșeta i se desfăcuse și lucrurile i se împrăștiaseră pe jos. Atunci nu remarcase, dar reportofonul trebuie să fi fost printre lucrurile căzute.

— Cu un oftat de ușurare, întoarse cheia în contact. Probabil că era încă acolo. Cu cât va ajunge mai repede la restaurant și-l va cere, cu atât va fi mai bine.

Era puțin de mers cu mașina până la restaurant și când Tina intră în parcare a acestuia, fu ușurată să vadă că nu era nici urmă de Mercedes alb.

Năvăli în restaurant și se duse drept la masa de lângă fereastră, care era neocupată. După câteva minute de căutări înnebunite pe podea, conchise că reportofonul nu era acolo.

Apoi o voce spuse:

– Hei, domnișoară! Căutați ceva? L-a găsit domnul și l-a luat.

Tina se întoarse spre cel care vorbea.

– Ce domn? se interesă ea.

– Domnul care era cu dumneavoastră. Cel cu Mercedesul alb. A spus să vă duceți să-l luați de la el de acasă, dar dacă nu vă duceți, vi-l va înapoia luni dimineată la birou, la prima oră.

Tina asculta, într-o stare de enervare și supărare. Deci reportofonul nu era pierdut. Îl luase Justin. Și acum, se aștepta ca ea să se ducă acasă la el ca să-l ia.

Să-l ia dracu! gândi ea furioasă. De ce n-a putut să-l lase barmanului?

Barmanul continuă:

– A spus că știți adresa, dar oricum, este Beech Hedges, cam la șase mile de aici. Faceți la stânga pe lângă restaurant și mergeți drept până treceți de biserică. Dar dacă vă pierdeți, întrebați pe oricine. Orice localnic știe unde se află Beech Hedges.

Tina îi mulțumi, părăsi restaurantul și se întoarse la mașină. Nu mă duc, își spuse ea. Categorical, nu mă duc. În fond, n-am nevoie de interviu până luni. Așa că de ce ar trebui să mai trec prin ce am trecut?

Se urcă în Panda ei și porni motorul. O să caut un loc să-mi petrec noaptea, își spuse ea cu fermitate, încercând să-și alunge din minte reportofonul și pe Justin. Cu niciun chip nu mă voi apropia de blestemata lui de casă.

Și în afară de asta, gândi ea răutăcioasă, amintindu-și ce spusese Justin mai devreme, apariția mea n-ar face decât s-o supere pe Eunice!

Nu, nici gând să mă duc. Își întinse harta pe locul pasagerului. O va lua la dreapta pe lângă restaurant și va merge să caute un loc de dormit cu mic dejun.

Dar se întâmplă ceva straniu. Un duh păru să fi pus stăpânire pe volan când mașina se puse în mișcare. Pentru că micuțul Panda o luă spre stânga.

Câteva minute mai târziu, Tina se afla pe teritoriul lui Beech Hedges, reflectând că nu era de mirare că oricine cunoștea casa.

Era un edificiu impozant. Un conac din secolul optsprezece, tot numai turnuri și coșuri, vopsit în alb-ivoriu. Arăta mai curând ca reședința de țară a unui nobil, decât modesta casă pentru weekend la care se așteptase. Totuși, fusese o proastă că gândise astfel. Când umblase Justin după modestie?

Trase de clopotul de la intrare și i se răspunse imediat. Apăru o femeie de vârstă mijlocie într-o uniformă albastră. Ajutorul, gândi Tina caustic în timp ce femeia o întâmpina cu un zâmbet. La urma urmei, doar nu te așteptai ca Justin să deschidă ușa. Și precis, nu Eunice. Și-ar distruge unghiile manichiurate.

Mizerabilo, se certă în gând. Ce o apucase? De unde atâta mârșăvie împotriva Eunicei?

Este doar o proastă dispoziție, își spuse ea în timp ce răspundea menajerei la zâmbet. Cine o putea blama pentru dispoziția aceasta, după ce Justin o făcuse să îndure ceea ce îndurase?

– Sunt Tina Gordon, îi spuse ea femeii. Am venit să-l văd pe domnul Marlowe ... Apoi îi veni un gând brusc. Poate că nu era nevoie să-l vadă ... Are ceva de al meu, o informă Tina plină de speranță. Poate a lăsat la dumneavoastră, pentru cazul în care aș telefona.

– Da, a spus că există posibilitatea să telefonați, domnișoară Gordon, încuviință femeia umplând-o pe Tina de optimism. Pofțiți, intrați. Îi voi spune domnului Marlowe că sunteți aici. Optimismul Tinei dispăru când femeia se dădu la o parte, invitând-o să intre.

– Este necesar? Vreau să spun, n-aș putea aștepta aici? Nu v-ar lua decât un minut să-mi aduceți reportofonul.

Tina rămase la ușă, ezitând să pășească în vizuina tigrului. Dar în acel moment auzi o voce mult prea familiară.

– Deci, ai primit mesajul meu. Asta-i bine. Intră. Ai venit să iei reportofonul?

Pentru ce altceva s-ar afla aici? Să-i facă o vizită de curtoazie?

– Da, răspunse ea, încordată. Deci poți să mi-l dai?

– Sigur că da, o concedie Justin pe menajeră. În fond este proprietatea ta. De ce nu ți l-aș da?

Era într-una din acele dispoziții când se distra s-o necăjească. Și cum stătea acolo, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, Tinei nu-i fu greu să recepționeze toate semnalele: înclinarea amuzată a capului, scânteierea din ochi, felul în care buzele i se curbau poznaș la colțuri.

Dar cel puțin nu era nici urmă de severitate în expresia lui. Ura dinainte, care făcuse să-i înghețe sângele în vine, acum, slavă Domnului, nu mai exista. Tina fu puțin rușinată de cât de ușurată se simțea.

Pentru că se comporta din nou împotriva firii sale. Dacă orice alt bărbat ar fi tratat-o așa cum o tratase el mai devreme, n-ar fi catadicsit nici cum să ia în considerare dispoziția lui. Ar fi cerut pur și simplu să i se înapoieze proprietatea sa.

De ce îi permitea lui Justin s-o dezarmeze așa de ușor? Ei bine, era timpul să oprească acest lucru. Categorical, nu era ceva sănătos.

Își îndreptă spinarea.

– Da, este proprietatea mea, așa că dă-mi-o imediat, te rog!

– Intră, mă duc să ți-o aduc. Deoarece ai făcut drumul până aici, poți intra în casă, o pofti el cu o sclipire amuzată în ochi, neimpresionat de încăpățânarea ei.

– N-ar fi trebuit să bat atâta drum, dacă ai fi lăsat reportofonul la barman – care ar fi fost un lucru normal de făcut, iar eu n-aș fi fost nevoită să fac această vizită.

– Asta-i adevărat, încuviință Justin din cap. Dar s-ar fi putut să nu-ți dai seama că l-ai pierdut până te-ai fi întors la Londra. De aceea m-am hotărât să-l iau sub aripa mea.

La asta nu se gândise Tina. Poate că, în fond, ar trebui să-i mulțumească? Poate că se înșelase presupunând că îl luase ca s-o necăjească.

Ea făcu o față contrariată.

– A fost foarte amabil din partea ta, îi spuse ea, deși nu era chiar convinsă.

– Acum că ne-am lămurit în privința asta, intră, o invită el din nou. Nu-mi pot lăsa musafirii să stea afară pe trepte.

În timp ce vorbea, el se dădu la o parte pentru a o lăsa să intre în holul enorm.

– Te rog, nu te sfii, o îndemnă el. Doar pentru cinci minute.

Nu sfiala o făcea să ezite, așa cum știa el prea bine. Tina ezita din cauză că se întreba în ce o atrăgea!

Dar cinci minute nu puteau face rău. Și nu era cazul să se certe. Era evident că n-avea de gând să-i dea reportofonul până când nu intra în casă. Și mai apoi, recunosc Tina, era puțin curioasă să vadă interiorul acestei case fabuloase!

Drăguț, își spuse ea, chiar foarte drăguț, în timp ce el o conducea de-a lungul holului și printr-o arcadă, în salonul unde canapele moi în tonuri de grena-stins și lămpi chinezești cu abajururi mari de mătase creau o atmosferă elegantă și relaxantă în același timp.

Nu părea pe gustul Eunicei, se trezi Tina gândind. Eunice ar fi preferat culori mai aprinse, mai țipătoare. Dintr-o dată, se simți încântată că Eunice nu-și pusese amprenta în acest decor.

Vino să faci cunoștință cu musafirii mei, o conduse Justin prin cameră spre ușile din sticlă, deschise spre un patio larg. Au fost să se uite la grădină.

Musafiri? Despre ce era vorba? Doar nu venise să-i cunoască musafirii!

Tina se opri din mers și se plânse în spatele lui:

– Pot sta doar cinci minute. Nu vreau să deranjez. Dă-mi reportofonul și plec.

Dar Justin deja pășea în patio. Sau n-o auzise, sau alesese s-o ignore și Tina avu o bănuială asupra motivului! Cu pași fermi, veni în spatele lui și era pe cale să-și repete protestele când îl ajunse. Dar era prea târziu. O pereche venea spre ei.

Erau o fată și un tânăr, fata brunetă și extrem de drăguță fu prima care vorbi:

– Ce grădină minunată, îi spuse lui Justin. Sper să nu te deranjez, dar am luat doi lăstari, zâmbi ea și apoi se întoarse spre Tina. Bună, o salută ea.

– Bună, îi răspunse Tina la zâmbet, plăcând-o pe loc.

Era surprinsă. Nu se așteptase să găsească pe cineva în casa lui Justin, care să-i placă. Dar chiar și tânărul care era cu fata părea plăcut.

Totuși, nu-și putu reține o privire nervoasă peste ei, în grădină. În orice minut acum, precis, Eunice va apărea și asta ar fi sfârșitul acestui mic interludiu politicos. Dar nu era nici urmă de Eunice când Justin făcu prezentările.

– Lasă-mă să te prezint nepoatei mele, îi spuse el Tinei. Ea este Victoria, arată el spre fata brunetă. Și el este Jean-Pierre, prietenul Victoriei, dădu el din cap spre tânăr. Cunoașteți-o pe Tina, le spuse el, una dintre cele mai bune ziariste din Londra.

Tina era prea ocupată să dea mâna cu Victoria și cu Jean-Pierre pentru a controla expresia ce însoțea acest compliment. Dar bănuia că probabil ar arăta la fel de sincer după cum vorbise. Nu era, în fond, un mare maestru al prefăcătoriei?

– Deci, sunteți ziaristă? Lucrați la reviste, ca unchiul Justin? străluciră plini de interes ochii Victoriei.

Într-o zi, după ce îmi voi fi terminat studiile, aş vrea şi eu să intru în ziaristică.

– Nu prea ți-aş recomanda. Nu este o slujbă bună.

Deci, aceasta este Victoria, gândi Tina, încercând să-şi înăbuşe mica tresărire de reamintire. Uitase complet că Justin avea o nepoată, dar acum îşi aminti cum mersese cu el prin magazine, în urmă cu trei ani, să caute un cadou pentru aniversarea de cincisprezece ani a fetei. Cumpăraseră câteva casete video cu muzică pop şi se distraseră alegându-le.

Se uită la Justin, inima umplându-i-se brusc de amintire şi-şi simţi gâtul strâns, abia mai putând să respire. Parcă ar fi fost ieri, dar cu adevărat trecuse de atunci o viaţă. Şi în acest timp, nepoata lui Justin devenise o tânără frumoasă. Tina se simţi mişcată, dar în acelaşi timp plină de regrete. La ea, în afară de carieră, nimic nu devenise mai frumos.

Alungă acest gând. Era greşit şi prostesc. Nu exista niciun bărbat în viaţa ei, dar orice altceva era roz. Avea prieteni buni şi o familie minunată ... Şi într-o zi, poate se va îndrăgosti din nou. Până atunci, va putea trăi şi fără asta.

– Spune-mi ce faci, spuse Victoria luând-o de braţ şi conducând-o înapoi în salon, în timp ce cei doi bărbaţi sporovăiau în urma lor. Poate îmi poţi spune despre câteva tipuri de cariere.

Spre uimirea Tinei, următoarele două ore fură dintre cele mai plăcute. Menajera le aduse ceai şi fursecuri pe o tavă şi toţi patru se aşezară în jur flecărind de parcă se cunoşteau de ani de zile. Şi ca şi cum, reflectă Tina, ea şi Justin erau cei mai buni prieteni. Niciun cuvânt aspru sau privire nu se schimbă între ei.

Vorbiră despre Paris, orașul de reședință al lui Jean-Pierre, deși Tina trebuia să recunoască faptul că era un oraș pe care nu-l cunoștea bine.

– Am fost acolo doar o dată, și doar într-un weekend. Dar cred că este un loc nemaipomenit. Mi-ar plăcea să merg din nou.

– Trebuie, o îndemnă Victoria. Și asigură-te să-i spui întâi lui Justin. Apoi, putem anunța rudele lui Jean-Pierre, care să vă arate orașul. Nimeni nu-ți poate arăta Parisul ca un parizian.

– Sunt sigură.

Tina mușcă diplomatic dintr-un fursec, evitând să se uite în direcția lui Justin. Era evident că Victoria credea că erau în cei mai buni termeni. Ce spectacol grozav trebuie că dădeau amândoi!

Dar deși își zâmbea sceptic în sine, simți și un regret ciudat. În urmă cu trei ani, această scenă ar fi fost reală. Și din nou avu senzația că timpul îi furase ceva și o lăsase cu mâna goală.

Dar din nou alungă gândul și se certă cu asprime. De ce nu te bucuri de acest moment, fără a trebui să te cufunzi în trecutul întunecat și posomorât?

În afară de asta, se păcălea singură. Acele zile păruseră fericite, dar numai din cauză că nu știuse că Justin mințea. Nu știuse că o trăgea pe sfoară.

Doar când Victoria și Jean-Pierre erau gata de plecare, Tina își dădu brusc seama că Eunice tot nu apăruse. Și mai nostim chiar, nu fusese pomenită deloc în conversație. Unde naiba era? se întreba Tina. Era la etaj cu o migrenă sau ceva de acest gen? Se întorsese la Londra? Cu atât mai bine, își spuse ea, mulțumită pentru această binecuvântare!

– Unde ieșiți în seara aceasta? o întrebă Justin pe Victoria când trecură prin hol, luându-și la revedere.

– Mergem să vedem un film nou cu Al Pacino, despre care vorbește toată lumea.

Victoria îl sărută pe unchiul său pe obraz, apoi o sărută și pe Tina, anunțând-o că-i făcuse plăcere s-o cunoască și că spera s-o întâlnească din nou. Apoi, un moment mai târziu, ea și Jean-Pierre se urcau în vechiul Peugeot al lui Jean-Pierre. În timp ce Justin le făcea cu mâna, Tina se întreba dacă n-ar trebui să plece. Acum, când nu mai era nevoie să fie politicos cu ea, probabil că el ar prefera asta. Dar Victoria și Jean-Pierre poate ar crede-o necioplită dacă ar dispărea, așa că trebuia să ducă această șaradă până la capăt. Stătu acolo unde era, zâmbind și făcând cu mâna până când, în cele din urmă, Peugeotul dispăru din vedere.

– Ce părere ai despre nepoata mea?

Când Justin închise ușa, se întoarse și-i zâmbi Tinei.

– O plac mult, răspunse Tina cu sinceritate. Este o adevărată frumusețe. Se simți ciudat de mișcată când fu recompensată pentru generozitatea ei cu o privire plină de mândrie a ochilor cenușii. Era clar că Justin își iubea foarte mult nepoata. Se trezi adăugând, răspunzând instinctiv și fără a se gândi, la căldura ce emana brusc din el.

– A crescut ceva de când era o fetiță de cincisprezece ani, cu pasiune pentru muzica pop.

Imediat ce spuse asta, Tina își dori să n-o fi făcut. El îi va răspunde cu o privire goală sau o va certa din ochi pentru că ar fi dezgropat trecutul. Fiindcă existase ceva intim în remarcă.

Dar el n-o certă. În loc de asta, surprinzător, zâmbi.

– Sigur că a crescut ... Ciudat că-ți reamintești asta, îi reținu el privirea.

Îmi amintesc totul. Fiecare secundă prețioasă.

Gândul îi trecu Tinei prin cap, dar nu-l rosti – deși, spre groaza ei, pentru un moment nebunesc, fusese tentată.

Oare înnebunesc? se certă ea, dezlipindu-și privirea de a lui Justin. El s-ar amuza cu adevărat dacă ai începe să vii cu chestii din astea.

În afară de asta, nu era adevărat. Nu-și amintea, își spuse ea, în timp ce treceau prin holul cu oglinzi. Uitase. Complet.

– Le-am cumpărat de la Oxford Street. Casetele video, vreau să spun, rosti Justin cu ochii pe ea și făcând-o să-i furnice pielea. Se pare că-mi amintesc, adăugă el, aveai și tu o pasiune. N-am sfârșit prin a cumpăra două înregistrări ale lui Pavarotti cu aceeași ocazie?

Tina simți un nod în stomac. Se opri din mers și-l privi.

– Vrei să spui că-ți amintești asta?

Încă mai avea acele casete. Ascunse în fundul unui șifonier. Nu le mai ascultase de când ea și Justin se despărțiseră.

Culoarea îi dispăruse din obraji cum el stătea acolo observând-o. Dintr-o dată, inima Tinei începu să galopeze. În gât avea un nod cât o minge de fotbal.

– Îmi amintesc tot felul de lucruri, spuse Justin. Ochii cenușii o priveau, părând că o învăluie în adâncul lor ca o catifea.

– Oh?

Cândva, Tina cunoscuse acea privire prea bine și știa iureșul de emoții pe care-l o provoca în ea. Simți cum ceva se înmoaie în ea și

pleoapele i se închiseră puțin. Acum, gândi ea, va întinde mâna și o va atinge

El așa făcu. Îi atinse obrazul și veni puțin mai aproape.

– S-ar putea să fii surprinsă cât de multe îmi amintesc, murmură el.

În vocea lui era tandrețe și atingerea îi era ușoară ca o pânză de păianjen când degetele îi alunecară de-a lungul obrazului, apoi, mângâietor, erotic, pe gât. Tina nu era în stare să vorbească și abia putea să-l privească atunci când îl simți zâmbind și adăugând cu o voce gâtuită.

– Și chiar acum, totul mi-a revenit foarte clar.

Recunoștea acest ton gâtuit. Ceva se aprinse în ea. Acum, cu siguranță, o va săruta.

Dar nu o sărută imediat. Timp de o secundă, o privi, ochii i se scurgeau ca o miere. Apoi îl auzi oftând când mâna lui liberă se întinse și se încolăci în jurul mijlocului ei, trăgând-o spre el. Apoi, făcându-i tot trupul să se înfioare, se aplecă și-și apăsă buzele peste ale ei.

Era așa cum își amintea. Tandrețe și pasiune. Blândețea sărutului făcu să i se oprească răsuflarea și să i se înfierbânte sângele.

Tina se agăță de el, întregu-i trup tânjind de dorință, plin de agonia dulce, delicioasă a excitării pe care doar Justin o putea trezi în ea. Pielea ei luase foc. Inima îi era răvășită de furtună.

– Oh, Justin! gemu ea, trecându-și degetele prin părul lui.

Brațul din jurul ei era strâns, ținând-o ca pe o prizonieră, deși nu exista în acel moment o prizonieră mai dornică decât Tina.

Când mâna lui alunecă în jos, fermă și avidă să-i cuprindă sânul, înconjurând cu palma carnea rotunjită și mângâindu-i sfârcul plin de dorință prin țesătura subțire a bluzei, ea se rugă ca acest moment amețitor să nu se sfârșească niciodată.

Se lipi de el cu lascivitate, topită de dorință, tânjind de pasiune pentru el. Brusc, simți că se învâрте totul cu ea.

Justin îi săruta fața cu aviditate ... buzele, obrații, ochii, și ea îi răspundea la sărut, mâinile ei plimbându-se peste el, desfătându-se la atingerea umerilor largi și alunecând în jos spre piept.

Totul era atât de familiar. Îi cunoștea trupul atât de bine. Și era atât de perfect felul în care o atingea și o săruta. Perfect cum nu mai simțise ceva asemănător cu un alt bărbat.

O copleși o senzație de triumf amețitor. La urma urmei, timpul nu-i furase nimic! Justin era încă al ei! Nu rămăsese cu mâna goală! Dar tocmai când gândea așa, inima îmbătându-i-se de fericire, realitatea rece se întindea s-o atingă, făcând-o să se înfioare, transformându-i triumful în cenușă.

Tresări și se dădu înapoi, dezlipindu-și mâinile de el de parcă ar fi ars-o. Era nebună. Justin nu era al ei. Aparținea Eunicei.

O privi surprins când se smulse de lângă el.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă el cu o voce răgușită.

– *Ce s-a întâmplat?* Tinei îi veni să leșine de oroare. Oroare față de sine, de felul în care se comportase. Se uită la el aranjându-și bluza, care-i ieșise din fustă. Îndrăznești să mă întrebi “Ce s-a întâmplat?” Ai uitat-o pe Eunice?

– Se pare că amândoi am uitat-o, zâmbi el pieziș. Dar nu fi îngrijorată, Eunice nu-i aici.

– Și care-i diferența?

Asta o făcea pur și simplu furioasă. Se aștepta să-i cadă iarăși în brațe? Asta era insultător. Ochii albaștri ai Tinei se transformară în pumnale.

– Ce crezi că sunt eu? Plec imediat de aici!

Și deși picioarele îi erau ca de vată, se întoarse pe călcâie și o luă prin hol spre ușă, căznindu-se să meargă cât mai drept.

Deschise larg ușa și năvăli pe treptele de piatră, apoi alergă spre mașină și se trânti înăuntru. Și atunci fu momentul când realiză că-și uitase poșeta.

– Cred că vei avea nevoie de asta.

Înainte ca ea să-și recapete răsuflarea pentru a-l trimite la dracu, Justin stătea lângă portiera deschisă și-i întindea poșeta. Tina i-o smulse fără a-l privi și scotoci furioasă după cheile mașinii. Apoi, găsimdu-le, vru să pornească motorul.

– Pleacă din calea mea și lasă-mă să închid ușa! Îl admonestă ea.

Motorul nu porni. Tina înjură și încercă din nou, piciorul ei drept apăsând pe accelerație. Apoi, când motorul scânci și se opri, înjură din nou.

– Cum crezi că este posibil să pornească dacă stai acolo zgâindu-te la mine?

Justin nu se mișcă. Continua să se sprijine de portieră. Ea simțea cum ochii lui îi urmăresc orice mișcare nervoasă. Și totuși, deși nu îndrăzni nici măcar o dată să-și ridice privirea spre el, îi simțea zâmbetul când îi spuse:

– N-o să pornească. Ai înecat motorul.

Tina simți că-i vine să plângă.

– Atunci, voi sta aici să aștept să-și revină.

Dar nu făcu asta. Nervoasă, întoarse din nou cheia, apăsând cu putere pe accelerator și înrăutățind lucrurile și mai tare.

– Să-ți spun și altceva. Nu ți-ai luat reportofonul.

Când motorul tuși jalnic, Justin îi întinse mâna.

– Cred că ar trebui să te întorci din nou în casă, îi spuse el. Ceea ce ai nevoie acum, este o băutură și cinci minute de calmare.

– Nu mă întorc înăuntru.

– Doar cinci minute. Cred că trebuie.

– Cinci minute! Asta ai spus și înainte și uite ce s-a întâmplat! Îl privi Tina frustrată, în cele din urmă. Este motivul pentru care nu vreau să vin înăuntru!

Dar în clipa când îl privi, inima îi tresări. El încă zâmbea și ținea mâna întinsă către ea. Dintr-o dată, nu mai avu puterea să lupte.

– Vino, spuse Justin din nou, foarte încet.

– Nu știu ...

Dar Tina îi luase deja mâna și-i permitea s-o ajute.

– Bună fată.

Încă ținându-i mâna o conduse afară din mașină, pe trepte și înapoi pe holul cu oglinzi.

Un moment mai târziu, ușa din față se închise în spatele lor cu un păcănit.

Capitolul 7

– Nu știi ce crezi despre venirea mea înapoi, dar nu este ceea ce crezi.

Tina debită această monstră de stupizenie în timp ce Justin o conducea spre salon, pe sub arcada de la capătul holului. Își trase mâna dintr-a lui și se îndepărtă cu un pas de el.

– Vreau să știi asta, adăugă ea, în încercarea de a clarifica. Nu m-am întors pentru ce crezi tu.

În drumul de la mașină, se mai calmase puțin, dar încă se simțea încordată și nervoasă. De aceea, nu gândea corect și de aceea se exprima așa de prost. Se simțea cuprinsă de o panică ciudată.

– E-n regulă, atunci ... Spre deosebire de ea, Justin era foarte calm și zâmbea ... Deci, fiindcă am hotărât pentru ce nu ești aici, hai să mergem în salon și să bem ceva.

În timp ce vorbea îi atinse ușor brațul cu degetele, ghidând-o în direcția ușii. Și instantaneu, aproape violent, Tina își smuci brațul, ca și cum cineva i-ar fi înfipt un cuțit în carne.

Era vinovăția, gândi ea nefericită, încercând să-și mascheze gestul întorcându-se rapid și pășind pragul singură. Era vinovăția pentru ceea ce se petrecuse recent între ei, acea intimitate bruscă, neașteptată, șocantă. Vinovăția că permisesese să se întâmple toate acestea și mai mult decât atât, îi plăcuse.

– Oricare este planul tău, ai prefera să nu faci stând în picioare sau așezându-te?

Cum Tina oscila în mijlocul camerei, Justin i se adresa din prag. Și deși nu se uita la el, putea bănuși că zâmbește amuzat. Spre deosebire de ea, nu suferea de vinovăție, în mod evident.

Nu-i răspunsese. În loc de asta, se așeză în cel mai izolat loc al camerei. Ceea ce se întâmplase înainte, nu se va mai întâmpla din nou. Se va lupta cu mâinile goale, dacă va trebui.

Astfel de măsuri melodramatice erau improbabile, fiindcă din câte își amintea, el nu o forțase.

– Ți propun ceva alcoolic, se îndreaptă el spre bar, unde un șir de sticle din cristal străluceau. Ce te-ar atrage? Am un sherry deosebit pe care ți-l pot recomanda.

– Nu este cam devreme pentru asta? ... Tina se așeză mai bine în fotoliu și-și încrucișă picioarele. Poate că alcoolul n-ar fi tocmai bun pentru starea ei, gândi ea. Cred că aș prefera niște ceai.

– Nu te îngrijora, nu este prea devreme. De fapt, este ora asfințitului, spuse Justin și turnă sherry în două pahare, ca și când n-ar fi auzit. Să nu aud de ceai.

Și cum de știa ce dorea ea? Tina se strâmbă la el. Deși avea dreptate în privința orei. Era trecut bine de șase. Habar n-avusese că era atât de târziu.

El veni spre ea cu pași tăcuți peste covor, întinzându-i paharul cu un zâmbet. Se mișca chiar ca un tigru, gândi ea. Grațios și prădător. Apoi, instantaneu, dori să nu se fi gândit la asta când simți un val fierbinte de sânge năpădind-o. Ultimul lucru pe care ar trebui să-l facă era să aibă astfel de gânduri.

Justin îi înmână paharul – pe care în nelișiștea ei, aproape îl smulse, îngrozită că degetele lor s-ar atinge accidental. Mă comport ca o maniacă, gândi ea.

– Noroc!

Justin ridică paharul și luă o gură din el. Se oprise doar la un pas de ea.

– Noroc! răspunse Tina, încă evitând să-l privească, ochii fiindu-i fixați undeva între pantofi și genunchi. Oare avea de gând să continue să stea acolo, se întrebă ea iritată?

Dar el se întoarse și se așeză pe o sofa din apropiere, arătând relaxat când își întinse picioarele în fața lui. Tina se uită la pantofii lui, nefericirea crescându-i. N-ar fi trebuit să vină înapoi. De fapt, n-ar fi trebuit să vină deloc. Venirea ei în casa lui fusese marea ei greșală.

Și felul în care o observa din locul lui de pe sofa, cu acel zâmbet ușor amuzat, era ca și cum știa precis ce gândea ea. Și se bucura de fiecare clipă a disconfortului ei.

Tina fu aceea care rupse tăcerea. El n-ar fi fost decât încântat s-o lase să fiarbă. Inspiră adânc și privindu-l în față, spuse:

– Singurul motiv pentru care m-am întors a fost să-mi recuperez reportofonul.

– Niciun alt motiv?

– Categorie nu, se răsti la el ... Drept cine o lua?

Dar ce avea el în minte nu era exact ce credea ea.

– Nu te caracterizează să scapi o astfel de ocazie de aur ... Făcu o pauză și zâmbi diabolic ... În fond, mă îmbunaseși, la drept vorbind.

Tina înțelese imediat. Deci, asta gândea el! Că încearcă să-l îmblânzească, în scopul de a continua negocierile!

Pentru moment, fu indecisă dacă să-l pună sau nu la punct. Ar fi fost bine pentru el să creadă că abandonul ei neînfrânat fusese calculat, decât să știe adevărul – că fusese cea mai pură și necontrolată pasiune!

Dar apoi se trezi, amintindu-și felul în care se uitase la ea în restaurant, când o acuzase că-și urmărește doar propriul interes și, deși nu-i păsa nici cât negru sub unghie, se auzi spunând:

– Ai spus deja că negocierile nu intră în discuție. Și oricum, se întâmplă că m-am răzgândit. Am hotărât că ar fi o greșeală pentru noi să încercăm să negociem. Văzu că-l surprinsese și se simți satisfăcută. Până acum avusese senzația că el îi ghicea fiecare mișcare.

– Da? se interesă el, ridicându-și o sprânceană neagră. Și de ce ai decis asta?

– Pentru că în mod clar îmi suspectezi motivele. Crezi că nu mă interesează decât munca mea.

– Și spui că mă înșel?

– Întotdeauna am spus asta. Dar tu, din motivele tale, se pare că ai ales să nu mă crezi.

– Din motivele mele? zâmbi cinic Justin. Faci să pară că mi-am inventat singur motivele.

– Sper să poți pricepe.

O ura destul. Și acum, îi trecu prin cap, probabil o disprețuia și mai tare pentru felul în care îi căzuse atât de ușor în brațe, în ciuda faptului că știa că se va căsători în curând cu altă femeie.

Tina simți o înțepătură în inimă. Poate că merita disprețul lui, fiindcă într-adevăr, când o sărutase, ea nici măcar nu se gândise la Eunice. El simțise la fel ca ea. Uitase că era promis alteia.

Se cutremură. Cât trebuie să se fi bucurat pe seama capitulării ei.

Ochii ei îi aruncară o privire aspră.

– Este evident că-ți face plăcere să gândești rău despre mine. Ei bine, continuă, gândește cât de rău dorești.

– Așa voi face ... Justin își învârti băutura în pahar în timp ce o privea cu atenție, cu ochii îngustați. Vezi, te cunosc așa de bine ... Își lăsa privirea să se plimbe peste ea, senzual, agale, ochii lui scăpărând de un amestec de provocare și dispreț ... Neagă dacă poți. Nimeni nu te cunoaște ca mine.

Ochii lui făceau ca pielea să-i furnice, deși încerca din tot sufletul să ignore acea sclipire neagră. Dar cum putea s-o ignore când amintirea sărutului lui continua să-i ardă buzele ca jarul?

Ea simți că încordarea o cuprinsese din nou. Degetele îi erau strânse în jurul paharului când îi spuse:

– Nu mă cunoști. Doar crezi că mă cunoști.

– Doar cred că te cunosc? o sfredeliră ochii lui. Crede-mă, cunosc fiecare centimetru frumos și trădător al tău. Aș putea desena o hartă.

Tina își umezi buzele uscate. Era adevărat ce spunea.

Niciun bărbat n-o cunoștea atât de intim ca el. O cunoscuse cu mâinile, buzele și trupul lui. Simți un cerc de foc în jurul coapselor și un nod în stomac.

Și în acel moment precis avu loc o mișcare bruscă în prag. Ochii Tinei se întoarseră vinovați. Eunice, gândi ea, panicată.

Dar nu era Eunice. Era menajera în uniformă albastră.

– Scuzați-mă, domnule, spuse femeia, în timp ce Tina încerca să-și vină în fire. Ce aranjament doriți pentru cina din astă-seară?

Justin se întoarce să i se adreseze.

– După cum probabil ai ghicit, Victoria și Jean-Pierre s-au întors la Londra. Așa că nu te deranja cu cina. Eu cred că voi mânca afară. Îți poți lua liber restul serii.

Apoi, cum femeia îi mulțumi și dispăru, se întoarce încă o dată către Tina.

– Poate ai vrea să vii și tu? propuse el.

– Vrei să spui cu tine și cu Eunice?

Inima Tinei încă bătea nervos din cauza vinovăției simțită când menajera apăruse în prag. Și nu era de mirare că tresărise.

Justin o observa.

– Nu, o corectă el. Nu eu și Eunice. Doar eu.

– Eunice nu se întoarce?

– Nu. S-a întors la Londra.

– Oh!

Tina ezită, nefiind sigură ce să spună, urând felul în care stomacul îi juca feste. Era cam neplăcut, dar gândul la o cină singură cu el o umpluse de o căldură neobișnuită. Pentru o secundă, vru să spună “da”.

Dar alungă tentația.

– Îmi pare rău, refuză ea. Nu pot.

– Ai alte aranjamente?

– Da. La drept vorbind, am.

– Bineînțeles. Iubitul tău, clătină din cap Justin și se așează peste pernele sofalei. N-aș vrea să te rețin de la o noapte sexy de sâmbătă.

Tina uitase în întregime despre povestea inventată cu Mike, dar îi fu recunoscătoare lui Justin că-i amintise. Tocmai când era pe cale să se înece, îi aruncase un colac de salvare.

Zâmbi drăgăstos sperând să fie convingătoare.

– Mă bucur că vine. Mi-am dat seama dintr-o dată că mi-e dor de el.

– Atunci, și eu mă bucur pentru tine, o privi Justin cu răceală.

Evident, nu era interesat de aceste detalii plicticoase ale vieții ei. Sau, gândi Tina, chiar îl entuziasma faptul că nu avusese greutate în a-l înlocui cu alt bărbat.

– Nu mulți știu, dar Mike și cu mine suntem împreună de ceva timp.

Spera ca această informație în plus să-l facă să reacționeze.

– Adevărat?

Tonul lui era mai mult decât indiferent. Se părea că mica ei invenție nu-l stârnise deloc. Și, ca și înainte, Tina se simți ușor dezamăgită că-l judecase greșit. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de viața ei amoroasă.

Din unele motive, asta o făcu să se gândească la viața lui.

– Cum de, întrebă ea brusc vrând să știe, Eunice nu-și petrece weekendul aici cu tine?

– A avut de lucru, cred ... Își goli paharul de sherry și-l puse pe o masă din apropiere ... Eunice și cu mine ne petrecem weekendurile destul de des separat.

– Da?

Tina îl observă îndeaproape când rosti această mică informație, notând că nu părea deloc că ar avea inima zdrobită. Spre rușinea ei, asta îi făcu plăcere până când își aminti – lui Justin îi plăcuse întotdeauna libertatea cu micile lui aventuri, dar în cele din urmă se întorcea la Eunice.

Simți cum o cuprinde răceala. Ea nu va mai fi niciodată jucăria lui.

El o urmărea zâmbind amuzat, când o întreabă:

– Deci, cum se potrivește asta cu imaginea cuplurilor tale nonagenare?

– Să-și petreacă timpul separat? Categorie, nu este tipic ... Ca și infidelitatea, reflectă ea în sine ... Cele mai multe cupluri cu care am vorbit cred că este important să-ți petreci timpul împreună.

– Ceea ce ne face pe amândoi sceptici. În fond, îi reaminti el, și intenția ta inițială a fost să-ți petreci weekendul singură.

Avea dreptate, așa spusese, dar Tina se trezi încruntându-se la el.

– Vrei să spui că Mike și cu mine suntem ca tine și Eunice? Oh, nu! protestă ea. Precis nu!

Gândul o îngrozi. Dacă într-adevăr ar avea o relație, n-ar vrea să fie ca aceea. Era o emoție sinceră în vocea ei, când continuă să-i descrie genul de relație pe care dorea să-l aibă într-o zi.

– Suntem împreună de câte ori putem. Urâm să fim despărțiți.

Suntem două jumătăți ale unui întreg, nu doi oameni care ajung împreună ocazional.

Justin ridică o sprânceană.

– Este serios, deci?

– Da, este serios.

– Asta-i bine. Mă bucur pentru voi. Nu-l cunosc pe Mike prea bine. L-am întâlnit doar de două ori. Dar pare un tip drăguț. Sper să fiți amândoi foarte fericiți.

– Mulțumesc.

Tina acceptă falsele urări ca și cum ar fi fost spuse serios. Ceea ce el n-o făcuse cu adevărat. Fericirea era ultimul lucru pe care i l-ar fi dorit el. Dar cel puțin, reflectă ea, introducerea lui Mike în discuție avusese efectul dorit, răcind atmosfera dintre ei. Acum, nu mai exista niciun risc de revenire la flirtul periculos. Trebuia să iasă de aici cât lucrurile mai erau normale.

Se uită la ceas.

– Cred c-ar trebui să fiu pe drum. Și mai trebuie să găsesc un loc să rămân peste noapte ... Își luă paharul cu sherry și-l goli ... Și, bineînțeles, adăugă ea, trebuie să-l întâlnesc pe Mike.

– Cum dorești.

Înainte ca Tina să-și termine băutura, Justin se ridică în picioare. O conduse la ușă. Două minute mai târziu, ea se urca în Panda, în timp ce el stătea urmărind-o, la picioarele scărilor de piatră. Doamne, își spuse ea, am scăpat.

Când întoarse cheia pentru aprindere, motorul tuși, apoi muri. Oh, nu, se panică ea brusc, o să rămân înțepenită aici!

Dar a doua oară când încercă, motorul prinse viață.

– Slavă Domnului! mormăi ea când Justin îi zâmbi și-i făcu cu mâna.

O clipă mai târziu, se îndrepta spre alee. Zâmbi ușurată când ajunse în drum. Scăpase din culcușul tigrlui, întreagă.

Dar în adâncul ei, deși încerca foarte tare să ignore acest lucru, exista un colț trădător al inimii care era adânc dezamăgit că mașina pornise ...

La mai puțin de cinci mile de drum, își primi pedeapsa. Când se opri la o intersecție de drumuri, motorul Pandei se opri și în ciuda tuturor eforturilor ei, refuză să pornească.

Tina înjură.

– Cum poți să-mi faci asta? bătu ea cu pumnii în volan. Mașină perversă! Nu ești bună de nimic!

Dar micuța mașină rămase surdă. Stătea acolo, refuzând să se miște.

Tina se dădu jos furioasă, rezistând să lovească cu piciorul caroseria. Acum, trebuia să găsească un telefon și un mecanic care să-i tracteze mașina. Nu era cea mai ușoară treabă când era ora șapte seara și sâmbătă.

Îi trebuiă treizeci de minute să găsească un post telefonic, apoi încă zece să dea de un garaj care să răspundă. Când îi descrie cum putu mai bine locul unde rămăsese cu mașina, mecanicul îi spuse:

– Sunt acolo într-o oră.

O oră! Tina simți că-i vine să plângă de necaz. Ce dezastru total urma să fie această zi. Dar își mușcă buza și-i spuse omului:

– Mulțumesc. Vă voi rămâne recunoscătoare.

Apoi, în cea mai neagră dispoziție, se târîi înapoi către mașină.

Picioarele o dureau, avea o înțepătură în partea stângă și stomacul îi chiorăia de foame când ajunsese la locul în care-și abandonase mașina.

Dar într-o clipă, ca prin magie, toate necazurile fură uitate când ochii i se luminau la vederea ultimului lucru la care s-ar fi așteptat.

Fiindcă parcat în spatele mizerabilei sale Panda se afla un Mercedes strălucitor alb. Și în spatele volanului, zâmbindu-i, era Justin.

– Văd că ai necazuri, spuse el coborând din Mercedes. Aș fi putut să umblu la ea dacă n-ai fi încuiat-o.

Tina încercă foarte tare să nu zâmbească de la o ureche la alta. Dând colțul și văzându-l, o făcuse să se simtă de parcă ar fi câștigat la loterie.

– Nu cred că ar trebui să mă deranjez, încuviință ea. În halul în care este, nu merită să fie furată.

– Ce este în neregulă cu ea? A refuzat să pornească din nou?

Tina încuviință din cap.

– Motorul a murit de tot.

Justin veni lângă ea. Se uită la fața ei îmbujorată.

– Ei bine, nu știi unde ai fost, dar cu siguranță ți-a adus bujori în obraji.

– Am mers mile, se strâmbă Tina pentru a-și ascunde roșeața. Felul în care o privea era tulburător ... Dar cel puțin, adăugă ea, am găsit un mecanic. A spus că va veni aici într-o oră ... Se uită la ceas ... Adică peste patruzeci de minute.

– Patruzeci de minute? Pot să am pe cineva în cinci minute. Vino cu mine. Lasă-mă să-l sun chiar acum.

El se întoarce la Mercedes și luă telefonul din interior.

– Ia loc, îi spuse Tinei, indicându-i locul pasagerului. Arăți de parcă abia te-ai ține pe picioare.

Tina făcu așa cum i se spuse și se cufundă recunoscătoare în scaunul indicat, deși pentru a fi drepti, picioarele nu o mai dureau și înțepătura dintr-o parte dispăruse ca prin minune. Dar se simțea ciudat de mișcată și interiorul Mercedesului mirosea așa de plăcut. Mirosea a piele scumpă și a Justin. Inspiră mirosul îmbătător și-l urmări pe Justin care vorbea. Asta este soarta, gândi ea. Era evident că o să se întâmple așa. De ce gândea așa, și ce însemna asta, nu era sigură.

– Omul meu, Tim, va fi aici în două minute, îi spuse el Tinei. Dă-mi numărul tipului pe care l-ai chemat și-i voi telefona să nu se mai deranjeze.

Din fericire, Tina scrisese numărul pe o bucată de hârtie pe care o găsisese în cabina telefonică. O scoase din poșetă și i-o întinse lui Justin.

– Cred că va fi ușurat, îi spuse ea. Nu părea prea entuziasmat să vină.

– Ai avut dreptate. A fost ușurat, încuviință Justin în minut mai târziu când puse la loc receptorul telefonului. Acum, dă-mi cheile de la mașina ta, spuse el întinzând mâna. Le voi lăsa în țeava de eșapament pentru ca Tim să le găsească ... Făcu o pauză ... Ai ceva în portbagaj de care ai nevoie?

Tina uitase complet.

– O sacoșă cu lucruri de noapte, îi spuse ea, roșind puternic când îi înmână cheile mașinii.

De ce naiba o sacoșă cu lucruri de noapte o făcea să roșească?

Două secunde mai târziu, Justin se instalează în spatele volanului.

– Nu-i nevoie să stăm aici, îi spuse el, pornind motorul. I-am spus lui Tim să-mi dea un telefon de îndată ce găsește defectul. Și până atunci, tu și cu mine mergem să cinăm.

Când mașina începu să ruleze, el îi întinse telefonul mașinii.

– Telefonează-i lui Mike, o instrui el și anulează-ți întâlnirea.

Tina se înroși până la rădăcina părului. Uitase complet de această minciună. Fără să se uite la el, mormăi:

– Deja a fost anulat.

Apoi își mușcă vinovată buza. N-ar fi trebuit să facă asta. Ar fi trebuit să-și folosească întâlnirea cu Mike ca un mijloc de scăpare.

Dar nu mai vroia să scape. Și nici nu era cazul. Nu era cazul deloc. Era soarta pur și simplu.

Justin o duse într-un restaurant din afara ținutului, un loc elegant, cu lumânări licărind pe mese.

– Este nou, îi spuse el când părăsise Mercedesul și trecură printr-o curticică plină de ghivece cu flori. Esta prima dată când vin. Mi s-a spus că este foarte bun.

Și într-adevăr arăta bine, hotărî Tina când li se indică o masă într-un colț și li se aduse meniul. Decorul era plăcut, cu plante peste tot, iar din bucătărie veneau mirosuri îmbietoare. Totuși, nu se putu abține să nu se gândească la semnificația faptului că o ducea într-un loc unde nu-l cunoștea nimeni. Fără îndoială, dacă s-ar fi dus în locurile frecventate de el în mod obișnuit, multe sprâncene s-ar fi ridicat, la vederea lui însoțind o femeie, alta decât logodnica lui. Șievident, era ceva ce dorea să evite.

Era o prostie, dar simți o ușoară înțepătură în inimă. Era ca în trecut, când întotdeauna insistase să fie discretă. Ea fusese ținută întotdeauna ascunsă, un secret vinovat, niciodată permis în peisajul vieții lui. Doar Eunice era considerată suficient de bună pentru asta.

– Ce ți-ar plăcea? o întrebă el peste meniu. Te-ai hotărât ce ai vrea să mănânci?

– Somon afumat ... Era primul lucru pe care căzuseră ochii Tinei. Pierdută în gânduri, nu prea se uitase la meniu. Își trecu ochii în fugă peste listă și adăugă: și friptură înăbușită de vițel.

Era o proastă, își spuse ea. De ce îi păsa unde o dusesse sau care îi erau motivele? Această cină nu avea importanță. Era un soi de întâmplare. El era plictisit și-l amuzase probabil să se refere la presupusa ei întâlnire cu Mike. Și toate astea din cauza sorții ... ce prostie!

– Cred că o să iau și eu somon și pui fript în continuare, spuse el chelnerului când veni să ia comanda. Și adu o sticlă din cel mai bun vin Chalis, adăugă el; apoi când chelnerul plecă, se adresă Tinei: să facem o înțelegere. Să lăsăm deoparte subiectele controversate pentru această seară. Să încercăm să pretindem că suntem doar vechi prieteni care n-au nimic de împărțit.

– Bine, încuviință Tina, ignorând modul în care inima îi zvâcnea.

“Doar vechi prieteni” spusese el și sunase nostalgic. Totuși, era o prostie, își spuse ea. Ei nu fuseseră niciodată prieteni. Și totuși, deși nu-și dăduse întotdeauna seama de asta, existaseră motive de contradicție între ei. Dar înlătură aceste gânduri și respectă

înțelegerea făcută. Nici măcar o dată nu menționează “*Scope*” sau ceva legat de preluare. Ciudat, dar când încep să se relaxeze, nici nu simți măcar nevoia.

– Te invidiez, îi spuse lui Justin, după ce-și termină friptura de vițel, că ai un loc la țară unde să-ți petreci weekendul. Uneori îți face bine să pleci din Londra pentru un timp.

Justin fu de acord.

– La început a fost un lux, dar acum a devenit o necesitate. Cum se face vineri seara, de-abia aștept să vin aici.

– Nu ar trebui să fiu surprinsă, spuse Tina luând o gură de vin. Îmi amintesc că întotdeauna aveai o înclinație pentru spațiile larg deschise. Îmi amintesc că obișnuiam să mergem să ne plimbăm la țară destul de des.

Ezită, un pic stânjenită, când își termină fraza. Trebuia să facă astfel de referiri asupra trecutului? Dar se autoliniște. De ce nu? Asta făceau prietenii vechi.

Și pe Justin nu păru să-l deranjeze și zâmbi.

– Obișnuiam să mergem la un mic restaurant lângă Chatham. Îți amintești?

Tina râse.

– Cel la care papagalul pe care-l aveau fluiera după toate fetele.

– Și când cineva încerca să plece, obișnuia să strige: “Opriti pe acest om! Nu și-a plătit consumația!” scutura Justin din cap și râse. Ne-am distrat bine acolo.

Mă întreb ce s-a întâmplat cu locul acela? Mă întreb dacă mai funcționează?

– Pariez că papagalul mai funcționează. El ține localul.

Tonul Tinei era ușor, dar inima îi bătea mai repede la remarcă lansată referitoare la timpurile bune când se distraseră acolo. Nu fuseseră numai timpuri bune, ci cele mai bune din viața ei.

Și în seara aceasta, reflectă ea, era ca atunci. Era minunat să fie cu el, atât de relaxată și ușoară. Niciodată nu realizase înainte cât îi lipsiseră seri ca acestea. Fiindcă nu mai fuseseră astfel de seri de la Justin, până acum. Niciodată nu cercetase asta, dar acum părea imposibil de trist.

Justin o observa și-i răspunse la remarcă făcută despre papagal.

– Ai dreptate. El ține restaurantul, spuse el și expresia îi deveni mai serioasă. M-aș duce la Chatham într-o zi, să cercetez.

Cu Eunice, fără îndoială. Tina își simți inima ca plumbul. Era un efort să-și mențină zâmbetul pe față. Se uită în jos spre fața de masă pentru a-și ascunde emoțiile, temându-se să nu i se citească pe chip, apoi, schimbând subiectul, își lăsă jos tacâmurile și-și dădu farfuria la o parte.

– A fost absolut delicios, dar nu mai pot mânca nimic.

– Nici măcar puțin desert?

– Nu, n-aș putea. Cu adevărat. Cred c-aș sări peste cafea, dacă nu te deranjează.

Dintr-o dată, deveni nervoasă referitor la prelungirea acestei situații intime. Îi stârnea senzații pe care nu vroia să le simtă. Brusc, se simțea vulnerabilă. Vroia doar să plece!

Justin nu insistă.

– OK., încuviință și zâmbi ciudat de solemn. Dacă asta vrei, să plătesc consumația.

În mai puțin de zece minute, părăseau restaurantul.

În tot acest timp, Tina abia dacă scoase un cuvânt. Se simțea încordată și stângace, întregul ei trup durând-o de la efortul de a-și domina sentimentele. Și era dureros de conștientă de fiecare mișcare făcută de Justin. Fiecare gest. Fiecare privire. Aproape de fiecare bătaie a inimii lui. Ca și cum era legată de el trup și suflet, cu o coardă invizibilă.

Și tocmai când transversau curtea ce ducea spre parcare, Justin se întinse brusc și-i prinse mâna.

– Mi-a plăcut această seară, spuse el. A fost foarte specială.

Era o nebunie, dar atingerea lui îi aduse Tinei lacrimi în ochi. Nu pot face față la asta, gândi ea neputincioasă. Te rog, nu-l lăsa să fie drăguț cu mine. Mi-ar fi mult mai ușor să mă descurc dacă ar începe să fie uricios. Se uită în pământ, incapabilă să vorbească.

Dar ce era mai rău urma să vină. Când ajunseră la mașină, Justin se întoarse brusc să-i prindă și cealaltă mână. În ochii lui era o expresie fermă când îi spuse:

– O să rămâi peste noapte la mine acasă. Nu vreau să aud niciun fel de argumente. O s-o pun pe doamna Rowlandson, menajera mea, să-ți pregătească una dintre camerele libere.

Tina clipi, simțindu-se năucită. Fusese atât de prinsă de seară, încât uitase complet că trebuia să-și găsească un loc unde să stea peste noapte. Dar nu putea sta la Justin. Începu să scuture din cap.

– Cred că ar fi mai bine dacă ...

– Prostii, o întrerupse el. Tim o să-ți aducă mașina dimineată. Este cel mai bine să stai la mine. În afară de asta, adăugă el, văzând-o că vrea să protesteze din nou, vreau să stai. Te vreau sub același acoperiș cu mine ... Ușor, o trase mai aproape, astfel încât

trupurile se atingeau ... În noaptea aceasta, orice aranjament n-ar fi cinstit.

Tina abia putea respira din cauza emoțiilor care o copleșeau. Se uită în sus la fața lui, plină de un dor neputincios. Are dreptate, gândi ea, deși nu spuse asta.

Orice alt aranjament n-ar fi cinstit.

Încă o ținea acolo, foarte aproape de el. Tina își imaginează că-i putea auzi bătăile inimii. Inima ei părea să fi înghețat într-o nemișcare divină.

Și atunci, el spuse, ochii înnegurându-se când se uită la ea:

– Este bine să fiu așa cu tine.

Dacă ai ști ce dor mi-a fost de tine.

Se uită îndelung la ea, făcând-o să i se sfărâme inima și apoi, foarte încet, o luă în brațe și o sărută.

Era cel mai gîngăș dintre săruturi. Și după aceea, o ținu strâns, dar blând, ca și cum era infinit de prețioasă.

Apoi îi sărută ușor părul.

– Hai să mergem, spuse el.

Deschise portiera pasagerului și o depuse înăuntru. Un moment mai târziu, se instalează în spatele volanului.

Tina se simțea de parcă zbura când rulară înapoi spre casă, în tăcere. Fiindcă nu era nevoie de cuvinte. Fericirea lor strălucea ca o torță între ei.

Ne-am regăsit unul pe altul, continuă ea să gândească, mereu și mereu. Fiindcă, dintr-o dată, era ca și cum cei trei ani nu existaseră niciodată.

Parcară mașina și urcară treptele de piatră împreună.

Ce o să se întâmple acum? se întrebă Tina amețită când, încă ținându-i mâna, Justin împinse ușa din față. Un lucru era sigur. Ea nu-l va mai lăsa niciodată să plece din nou.

Dar abia intraseră în hol că înghețară amândoi:

— Bine ai venit acasă, spuse o voce sacadată.

Venind spre ei pe hol, era Eunice.

Capitolul 8

Tina simți că împietrește, în timp ce era străbătută de o senzație de oroare. Eunice! Ce făcea Eunice aici? Și stătea acolo neputincioasă, așteptând să fie devorată de furia cu părul roșu care venea spre ea.

Dar Justin păși repede înainte, stând aproape protector în fața ei. O înfruntă pe logodnica lui cu calm:

– Când te-ai întors, Eunice?

– Niciun moment prea curând, se pare, după cum stau lucrurile!

Ochii verzi ai Eunicei erau duri ca o cremene. Fiecare centimetru din ea emana furie ...

– Se pare că am sosit la timp!

– Eunice, calmează-te ... Tonul lui Justin era controlat, deși Tina simțea că fierbea ... Să nu facem o scenă, o avertiză el.

Era clar că nu accepta o scenă. Apoi se întoarse spre Tina, care rămăsese încremenită locului și-i spuse:

– Cred că este mai bine să mergem să căutăm un hotel pentru tine. Vino, îi atinse el ușor brațul. Să mergem.

Tina făcu așa cum i se spuse. Se simțea de cârbă. Creierul nu-i mai funcționa, iar picioarele i se transformaseră în vată. Era recunoscătoare că este cineva care să gândească pentru ea. În acel moment, nu era în stare să facă ceva singură.

Dar înainte de a ieși pe ușă, Eunice se întoarse către ea.

– Așa să faci, târfă ordinară! Ieși afară de aici! Ieși și rămâi unde ți-e locul! Să nu mai îndrăznești să pui vreodată piciorul în această casă!

Când Tina se albi, ea continuă să-și scuie veninul.

– Te-am avertizat o dată să-ți iei labelle de pe omul meu. Ar fi trebuit să asculți. Nu te voi mai avertiza din nou!

Copleșită de greață, Tina păși clătinându-se afară.

– Scoate-mă de aici! aproape hohoti Tina.

Și, deși era conștientă de Justin admonestând-o pe Eunice, înainte de a veni afară după ea, dar Tina nu stătu să audă. Cu picioare ca de vată, se grăbi spre mașină.

– Îmi pare rău pentru asta. N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată.

Ai dreptate, gândi Tina. N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. În primul rând, nici n-ar fi trebuit să fiu aici. Dar nu spuse nimic. Se simțea incapabilă să vorbească. Și oricum, își spuse ea scârbită, ce sens ar avea?

Așa că stătu tăcută, uitându-se fără a vedea prin parbriz, cu mâinile strânse, în poală, rugându-se să se termine coșmarul. Tot ce vroia acum, era să fie singură.

Dintr-o dată, a fi cu Justin era insuportabil.

El găsi un hotel de două stele cu un semn care arăta că au camere libere.

– Sper să fie OK., spuse el dându-se jos din mașină și luându-i sacoșa cu lucruri de noapte din portbagaj. Va fi bine.

Personal, Tina s-ar fi instalat în ceva mai modest. Tot ceea ce dorea era un pat unde să-și pună capul și o cameră în care să se încuie. Intimitate, nu confort, era tot ce dorea.

Întinse mâna să ia sacoșa de la el, în timp ce Justin o conducea către ușă.

– N-am nevoie de ajutorul tău. Mă pot descurca și singură, spuse ea fără să-l privească, apoi se trezi zicând: Ai face bine să te întorci la Eunice.

El păru să-i lase sacoșa fără tragere de inimă și Tina îi simți ochii urmărind-o. Apoi, Justin spuse:

– Te sun mâine. Trebuie să vorbim. Până atunci încearcă să dormi bine.

– Voi încerca.

Tina se întoarse brusc și plecă. Nu mai putea aștepta să se îndepărteze el. Apoi în prag, se întoarse pe jumătate

– Oh, apropo, nu te obosi să telefonezi.

Înainte ca el să poată răspunde, dispăru înăuntru.

Formalitățile la biroul de recepție fură din fericire scurte. În mai puțin de zece minute, Tina era instalată în camera ei. Se trânti pe pat, se întinse pe spate și închise ochii. Îi era greață, de nefericire și de umilință.

Eunice o numise târfă și exact așa se și simțea.

Folosită, ieftină și adânc rușinată de sine însăși. Pentru că, oricât de tare o displăcea pe Eunice, n-o putea învinui pentru ceea ce se întâmplase. Eunice era logodnica lui Justin. Avusese dreptate să se supere când îl găsisese pe viitorul ei soț cu altă femeie. Era un lucru greu de admis, dar avea perfectă dreptate.

Nu, cel care era învinuit pentru scena grețoasă era Justin, nu Eunice, pentru că o dusesse pe Tina acolo și Tina însăși pentru că se dusesse. Fiindcă știuse situația. Că era logodit, că urma să se însoare. Ei nu-i era rușine oare? La ce se gândise? O lacrimă îi alunecă de sub pleoape și-i trăsă curba obrazului, așezându-se ca o picătură de cristal pe lobul urechii. Era ca înainte. Fusese din nou umilită, fiind făcută să joace rolul celeilalte femei. Numai că de această dată nu avea nicio scuză. De această dată, știuse ce face. Intrase în toată treaba asta cu ochii deschiși.

Și cum trebuie s-o mai disprețuiască Justin ca s-o supună la asta, fiindcă trebuie să fi știut că există riscul ca Eunice să se întoarcă. O dusesse acolo și chiar insistase. Trebuie că o ura mai mult decât crezuse.

Tina își strânse pumnii. Dar putea să învețe să trăiască și cu asta. Doar cu cealaltă revelație a acestei serii îi va fi mai greu să se învețe să trăiască.

Pentru că nu putea nega. Se întâmplase în parcare restaurantului, în timpul acelor clipe binecuvântate când Justin o ținuse lângă el, când toți acei ani de despărțire păruseră să dispară. Realizase brusc ceva ce știuse poate în secret. Înțelesese de ce nu se mai îndrăgostise, de ce nu existase niciun bărbat în viața ei de atâta timp și de ce suspectase că niciodată nu va fi.

Încă îl iubea pe Justin. Nu încetase să-l iubească vreodată. Și, indiferent ce-i făcuse, va continua să-l iubească la nesfârșit.

Tina închise ochii și plânse. Asta era o pedeapsă mai mare decât merita? Să-l iubească pe Justin, fără speranță, pentru tot restul vieții. Tina abia dormi în acea noapte și se trezi devreme în dimineața următoare, cu ochii roșii și plină de suferință. Nu mai vroia decât să se întoarcă la Londra.

Dar apoi își aminti. Ce era cu mașina ei? Nu putea pleca nicăieri până nu-și recupera mașina. Și ca s-o ia înapoi, însemna să-l contacteze pe Justin.

Își luase precauția de a scoate receptorul din furcă din camera ei, pentru cazul în care lui i-ar trece prin cap s-o sune. Era ultima persoană cu care vroia să vorbească. De fapt, nu mai voia să vorbească niciodată cu el. Nici acum, nici altă dată.

Când coborî pentru micul dejun, i se spuse că el telefonase.

— A lăsat un mesaj, îi spuse femeia de la recepție. Uitați-vă, spuse ea, luând notița din dreptul cheii camerei Tinei.

Tina desfăcu bilețelul cu un sentiment de nerăbdare. Dacă îi propune să se ducă acasă la el să-și ia mașina? Va refuza, desigur. Dar asta însemna să-i telefoneze. Simți că i se întoarce stomacul la acest gând.

Dar nu era nevoie să se îngrijoreze. Nota îi alunga temerile. Mașina, spunea ea, va fi livrată la hotel, la zece și jumătate. Problema mecanică fusese rezolvată.

Bun, gândi Tina. Acum se putea întoarce direct la Londra și va pretinde că acest weekend de coșmar n-a avut loc. Cel puțin nu va mai trebui să se confrunte cu Justin.

Tina era în camera ei, strângându-și cele câteva lucruri, când imediat după ora zece, femeia de la recepție sună.

– Mașina dumneavoastră a sosit, îi spuse ea Tinei. Tocmai a adus-o un tânăr.

– Spune-i să aștepte. Cobor într-un minut.

Tina își luă sacoșa și restul lucrurilor. Îi va da tânărului un cec pentru munca pe care o făcuse, apoi va dispărea ca o rachetă. Deja își plătitise hotelul. Nu mai era nimic care s-o țină aici.

Nu era nimeni la recepție în afară de femeia care dădu din cap spre ușa din față.

– Vă așteaptă afară.

– Mulțumesc, îi zâmbi Tina și se îndreptă spre ușă.

Simți cum i se ridică moralul când pași afară și-și văzu bătrâna Panda așteptând-o lângă trotuar.

Dar acel moment de ușurare se dovedí a fi scurt. Spre uluirea și groaza ei, ușa din dreptul șoferului se deschise și Justin coborî să se planteze în fața ei.

– Tu! nu-i veni ei să creadă. Receptionera spunea că un tânăr. Mă așteptam să văd pe cineva de la garaj.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, îi aruncă Justin un zâmbet ciudat care nu-i atingea ochii și apoi arătă spre locul pasagerului și-i luă sacoșa. Știu că este mașina ta, dar o să conduc eu. Urcă, spuse el.

Tina nu se mișcă un centimetru.

– Nu merg nicăieri cu tine. Dă-mi cheile imediat, întinse mâna spre el.

Era ca și cum ar fi vorbit la pereți.

El deja se instala în spatele volanului. O clipă mai târziu, motorul micuței Panda prinse viață și el apăsă pe ambreiaj, trecând în viteză întâi.

– Ce naiba crezi că faci?

Tina cochetă cu ideea să deschidă portiera din dreptul șoferului și să-l scoată afară cu forța. Era o idee drăguță. Dar puțin cam fantezistă. Așa că în loc de asta, deschise ușa de la locul pasagerului și-și vârî capul înăuntru.

– Ieși afară din mașina mea! În această clipă! îi ceru ea. Dă-mi doar factura pentru reparații și apoi ai amabilitatea să dispari!

Reacția lui Justin fu atât de rapidă, încât abia înregistră ce se întâmplă în continuare. Tot ce știa era că, într-o fracțiune de secundă, stătea pe locul pasagerului, legată cu centura de siguranță și se îndreptau cu viteză pe drum.

– Factura este în compartimentul pentru mănuși, îi spuse Justin cu jumătate de zâmbet. Aș fi plătit-o eu, dar știam că ai să faci scandal.

– Să fac scandal? Tinei i se opri răsuflarea. Chiar că ai tupeau! Unde naiba crezi că mă duci?

– Trebuie să vorbim. Te duc la mine.

– La *tine*! exclamă ea plină de oroare. Nu merg la tine! prinse Tina mânerul portierei. Lasă-mă să ies de aici în această clipă!

– Calmează-te. Eunice nu este acolo ... Justin se întoarse și-i luă mâna de pe mâner. Acum, relaxează-te două minute și încearcă să nu ne omori pe amândoi.

Relaxează-te! Era un ordin categoric. Tina stătu mută pe scaunul ei, simțind un milion de emoții născându-se în ea. Ce joc

monstruos juca el, răpind-o așa? Și încă în propria ei mașină! Era afrontul suprem!

Se încruntă când schimbă viteza cu mai puțină grijă.

– Ușor cu vitezele! țipă ea. Amintește-ți că nu este un Mercedes. El zâmbi.

– Voi încerca să-mi amintesc, o liniști el și se uită repede la fața ei încă îmbujorată. Stai liniștită, aproape am ajuns.

Când privirile lor se întâlniră, Tina fu izbită brusc de cât de obosit arăta. Ca și cum, la fel ca ea, nu dormise prea mult noaptea trecută.

Totuși, din cu totul alte motive, bineînțeles. Ea realizează asta. Cu siguranță, nu plânsese toată noaptea de disperare. Simți o înțepătură în inimă și-și îndepărtă repede privirea.

Nu știu când ajunseră la casă. Când coborâră din mașină, Justin puse cheile în buzunar.

– Pentru cazul în care încerci să scapi, îi spuse el, înainte de termina să-ți spun tot ce am de spus.

Tina își ascunse sentimentul de alarmă. Despre ce era vorba? De ce o adusesese aici? Ce naiba avea de gând să-i spună? se întrebă ea. Teama, confuzia și furia fierbeau în ea. Dar ceea ce încerca din toată ființa ei, era să nu spere.

El o conduse prin holi în salonul însorit și-i ordonă să se așeze într-un fotoliu de culoare roșcată. Tina se așază recunoscătoare, fiindcă își simțea picioarele ca de vată. Își încleștă mâinile de brațele fotoliului.

– Ei bine? spuse ea.

Justin rămase în picioare la câțiva pași de ea.

O privi un moment – o siluetă nemișcată în cămașă și pantaloni gri. În expresia feței lui exista ceva ciudat. Apoi spuse, foindu-se ușor:

– Primul lucru pe care vreau să ți-l spun este că totul s-a terminat între mine și Eunice.

Tina îngheță în fotoliu. Ochii îi erau fixați asupra lui, dar nu putea vorbi.

– S-a întors înapoi la Londra. Nu va mai fi niciodată aici. De fapt, ea și cu mine nu ne vom mai vedea.

În cele din urmă, Tina își regăsi vocea:

– Nu te cred ... Își simțea unghiile înfigându-se în brațele fotoliului ... V-ai certat, asta este totul. Era supărată pentru seara trecută. Dar sunt sigură că odată ce-i vei explica faptul că într-adevăr n-a fost nimic – vreau să spun că nu se întâmplase nimic între noi – vei fi în stare să repari lucrurile.

Justin făcuse un pas spre Tina în timp ce ea perora nervos ...

De ce o supunea el unor astfel de minciuni? Fiindcă nu era chip să creadă un singur cuvânt din cele spuse. O adusese aici doar ca să-i joace o festă crudă?

Dar el vorbi din nou:

– Ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută n-a fost nimic, o sfredeliră ochii. Nu va mai exista nicio împăcare între mine și Eunice. De asta te pot asigura categoric. Adevărul este că totul se terminase între noi de o bună bucată de vreme.

– Cum poți spune asta? Doar nu te aștepți să te cred! ... Se agăță de brațele fotoliului fiindcă totul se învârtea cu ea ... Chiar zilele astea, toți vorbeau despre o nuntă iminentă. Chiar tu ai spus.

– Nu, n-am spus, fiindcă niciodată nu urma să aibă loc o nuntă. Mi-amintesc că u vorbeai despre asta, și știau o mulțime de oameni care au vorbit, dar toți vorbeai despre ceva care nu urma să se întâmple niciodată.

Tina îl privi năucă. Asta era ceva scandalos.

– Scuză-mă, spuse ea, mi-e teamă că va trebui să explici.

– Da, cred că ar trebui.

Fața lui Justin era posomorâtă, avea fruntea încruntată când se lăsă pe brațul unui fotoliu din apropiere. Dar când vorbi, tonul îi era calm și clar.

– Am terminat relația cu Eunice acum două luni. A fost o decizie ușoară. Una pe care ar fi trebuit s-o iau de multă vreme. Eunice și cu mine n-am însemnat niciodată ceva unul pentru celălalt. Dar ea a refuzat să accepte asta la început; a făcut un scandal teribil și sunt sigur că ea a lansat zvonurile despre iminenta căsătorie. Încerca să mă compromită, sperând să mă răzgândesc.

Respirația Tinei era măsurată în timp ce căuta să-și recapete controlul. Spuse, cu o voce încordată, printre buze țepene:

– Nu o poți învinui pentru că este supărată. În fond, ați fost împreună mult timp.

– Da, așa este. Și de aceea am hotărât să am răbdare și să-i dau timp să accepte că s-a terminat. Am simțit că măcar asta îi datoram.

Apoi, expresia lui se înăspri dintr-o dată.

– Dar noaptea trecută a mers prea departe. Acea scenă cu tine a fost de nescuzat. În niciun fel n-aș putea tolera acel soi de comportament.

El se purtase așa din cauza ei.

Tina simți un fior prostesc de plăcere.

– Deci, s-a terminat cu adevărat?

Începea să-l creadă acum, și era teribilă senzația de exaltare pe care o simțea.

Dar expresia lui Justin era încă mohorâtă.

– Da, în cele din urmă s-a terminat. La aproximativ patru azi-dimineață, și-a împachetat lucrurile și s-a întors la Londra, jurând că n-o voi mai vedea niciodată. Totuși, nu pot spune că asta mă distruge, adăugă el, strâmbându-și buzele, după unele lucruri care au fost dezvăluite în timpul certeii de azi-noapte.

Deci, de aceea arăta obosit. Se certase toată noaptea cu Eunice. Și Tina, care se gândise la alte feluri în care și-ar fi putut petrece noaptea.

Înainte să-i poată oferi compasiunea ei, Justin se aplecă spre ea, acea expresie posomorâtă încă înnegurându-i fața.

– Multe au reieșit din discuția noastră de astă-noapte, dar cel mai important lucru pe care l-am învățat este că îți datorez o scuză imensă.

– O scuză? Mie? Tina era perplexă. Îi zâmbi nedumerită, uimită, ciudat de fericită. De ce îmi datorezi o scuză?

Se va scuza pentru noaptea trecută? se întrebă ea. Acum, nu mai era necesar. Nu după toate lucrurile pe care tocmai i le spusese.

Dar asta nu era totul. El îi luă mâna.

– Trebuie să mă scuz, îi spuse el, pentru ceva ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

– Cu mult timp în urmă? Stomacul Tinei se strânse de emoție. Atingerea caldă a lui și acea privire intensă îi tulburau simțurile. El

urma să se scuze fiindcă o trădase, gândi ea într-un soi de delir. Regreta despărțirea. Știa că n-ar fi trebuit să se ducă niciodată cu Eunice.

Inima îi tresălta. În cele din urmă, totul va fi din nou bine. Sentimentele lui pentru ea, ca și sentimentele ei pentru el, nu se schimbaseră niciodată, în fond. Aștepta ca el să vorbească, abia îndrăznind să respire.

Justin se uită la mâna pe care o ținea într-a lui. Apoi, încet, își ridică ochii spre ea.

– Este vorba despre o neînțelegere care datează de câțiva ani și care a afectat în rău negocierile noastre recente. S-a creat o fricțiune între noi, care n-ar fi trebuit să existe vreodată.

Tina îl privi curioasă.

– La ce te referi?

– Mă refer la mutarea ta la “*Scope*”, oftă Justin și făcu o pauză, după care continuă: împrejurările acelei mutări n-au fost, am descoperit acum, cele care am fost lăsat să cred.

Inima Tinei îngheță. Nu la asta se aștepta. Dar poate va veni la acea parte mai târziu. Își concentrează atenția asupra a ceea ce spusese el și recunoscuse faptul că știa deja. Cel puțin știa că el habar nu avusese că Eunice o concediasse. Dar ce importantă putea avea aceasta asupra negocierilor lor prezente?

Degetele lungi ale lui Justin se strânseseră în jurul mâinii ei.

– Mi-e teamă că ți-am făcut o mare nedreptate.

El vorbea în șarade.

– Habar n-am ce vrei să spui.

– Știi că nu știi.

Dar adevărul este că te-am judecat greșit în acești toți ani ...

Inspiră adânc, ca și cum ceea ce urma să spună îl chinuia, apoi, ținându-i în continuare mâna, începu să-i explice ...

– Mi s-a spus când te-ai mutat la “*Scape*” că ai trădat “*Miranda*”. Că de fapt o trădaseși cu multe luni în urmă. Abia noaptea trecută am descoperit că nu era deloc adevărat.

O lăsase pe Tina total în ceață.

– S-o trădez pe “*Miranda*”? În ce fel?

– Mi s-a spus că mult înainte de a-ți da demisia, lucrai în secret la apariția primului număr al lui “*Scope*”. Că ai trădat în întregime “J.M.Publishing”.

Tina îl privi uluită.

– Dar este o mare minciună. De unde ar fi putut proveni o astfel de bazaconie?

Justin inspiră din nou.

– Mi-e teamă că de la Eunice. La acea vreme, mi-a și oferit așa-zisele dovezi. Și, tâmpitul de mine, am crezut-o. Dar noaptea trecută mi-a dezvăluit totul – a mărturisit că au fost numai minciuni fără niciun grăunte de adevăr, și vreau să mă scuz față de tine că am crezut-o. Îmi dau seama acum cât de nedrept am fost cu tine.

Obrajii Tinei deveniseră palizi. Se îndreptă țeapănă în fotoliu.

– Nedrept, spui. A fost mai mult decât nedrept ... Vru brusc să-și tragă mâna, dar deși încercă, Justin o strânse și mai tare ... Cum ai putut crede un astfel de lucru?

– M-am înșelat, știu. Dar evidențele erau atât de convingătoare, spuse el cu o față plină de regret și supărare. Te asigur, Eunice va avea mari neazuri.

– Sunt sigură de asta.

Dintr-o dată, Tina își aminti confruntarea dezgustătoare din biroul Eunicei, cu trei ani în urmă. Povestirea lui Justin completa restul. Eunice îi căutase nod în papură. Dar mai apoi își aminti și altă confruntare. A ei cu Justin, la Charing Cross Station. Lucrurile pe care i le spusese trebuie că-l convinseseră că fiecare cuvânt urât din partea Eunicei era adevărat.

Acum, el o privea în ochi, cu o expresie sinceră.

– Nu pot să-ți spun cât de prost mă simt pentru asta. Acel incident a otrăvit lucrurile dintre noi doi. Toți acești ani am crezut că acele minciuni mârșave erau adevărate.

În mintea Tinei, totul se aranja. Se încruntă la Justin.

– De aceea ai continuat să mă acuzi că sunt lipsită de loialitate, că mă interesează numai avantajele pe care le-aș putea avea ... Ochiul se măriră de oroare când o altă fisă îi căzu ... Ai crezut și că aș putea trăda “*Scope*”? De aceea erai atât de caustic față de încercările mele de negociere?

– Da. Mi-e teamă că da.

Cel puțin nu nega, deși Tina vedea că recunoaște cu greu. Încruntându-se, el se întinse și-i atinse obrazul cu blândețe.

– Îmi pare cu adevărat rău, Tina. Te rog, iartă-mă.

La început, Tina se înfurie, dar acum, pe neașteptate, se simți mișcată. Lui îi părea rău. Regrete. O vedea în ochii lui. Privi la mâna ce se simțea atât de caldă și, spre surprinderea ei, se simți brusc foarte apropiată de el.

– Îmi pare bine că ai descoperit adevărul, îl privi ea iertătoare. A fost un lucru îngrozitor să crezi așa.

Nu-i de mirare că părerea ta despre mine era atât de proastă.

– Ar fi trebuit să știi mai bine. Noaptea trecută, când am descoperit, îmi era sufletul bolnav.

O observă un moment, văzând iertarea în ochii ei și ceva din încordarea feței lui începu să se îmblânzească. Zâmbi cu jumătate de gură.

– Mai există ceva ce trebuie să-ți spun. Aceasta a fost o altă minciună a Eunicei, deși și eu te-am lăsat să vezi asta ... Oftă ... Nu am nicio intenție de a uni “*Scope*” cu “*Miranda*”. Nici prin cap nu mi-a trecut vreodată. Ar fi lucru nebunesc. Fiecare dintre ele are propria audiență pe piață. “*Scope*” rămâne – ca toate celelalte publicații ale lui “*Berry’s*” – așa că slujba ta este în siguranță, ca și cele ale colegelor tale.

Tina clipi nedumerită.

– Vorbești serios?

– Foarte serios, zâmbi el, de această dată cu adevărat. O să-ți spun și altceva. Deoarece faci o muncă minunată ca editor executiv, când Maggie se va pensiona, vei fi prima pe listă pentru postul ei.

Tina se încruntă la el.

– Nu spui doar ca să mă recompensezi? Pentru că, oricât de mult aș dori acest post, nu în felul acesta vreau să-l capăt.

– Știi asta ... Începu să se ridice în picioare, trăgând-o ușor și pe ea ... Nu din această cauză ți l-aș oferi, o privi adânc în ochi. Unicul motiv este fiindcă ești cea mai bună pentru acest post ... O trase spre el ... Sper că mă crezi?

Tina se uită la el și încuviință din cap.

– Te cred, răspunse ea cu inima ajungându-i brusc în gât.

– Și crezi tot restul despre care ți-am vorbit? Despre cât de prost mă simt? Despre cum s-a întâmplat toată porcăria? Și mă ierți? Măcar puțin, sper?

Tina încuviință din nou din cap, neîndrăznind să vorbească. Pentru că brațele lui se strecurau în jurul ei formând un cerc în jurul taliei și tăria pieptului lui îi atingeau sânii.

El îi sărută nasul.

– Este mai mult decât merit.

Tina oftă.

– Poate că este.

Dintr-o dată, nu se mai putu uita la el. Ochiul îi erau fixați undeva în zona claviculei lui, concentrându-se asupra firisoarelor fine de păr negru de acolo.

– O să fac orice ca să mă ierți. Cel puțin o să mă străduiesc, spuse el, aplecându-se ușor s-o sărute pe obraz.

Inima Tinei tresări ... Ar fi trebuit atât de puțin ca să-l ierte. Tot ce ar fi trebuit să facă el, ar fi fost să-i arate că ține la ea. Dacă făcea acest lucru, nimic altceva n-ar mai fi avut importanță pe lume.

El o apropie mai tare de el, așa încât căldura lui o ardea, iar mâinile o mângâiau, trimițându-i fiori de-a lungul șirei spinării.

Mâinile Tinei erau pe umerii lui, iar degetele se jucau cu părul de la ceafă. Să mă ajute Dumnezeu, gândi ea, dar fiecare bucatică a lui este atât de minunată ... Cum am putut crede chiar pentru o clipă că nu-l iubesc?

Era de parcă răspundea acestor emoții din ea. O îndepărtă ușor pentru o clipă și o privi adânc în ochi.

– Am pierdut atât de mult timp, murmură el, aplecându-se să-i sărute lobul urechii. A fost atâtă ură între noi ... și totul pentru nimic. Ce pereche de proști am fost, se încruntă el.

Tina simți cum inima i se umflă ca un balon și brusc, trebui să-i spună.

– Lucrurile acelea pe care ți le-am spus la Charing Cross în acea zi ... Toate prostiile despre cum m-am folosit de tine ... Nimic nu era adevărat, mărturisi ea.

El oftă.

– Poate că în sufletul meu am știut întotdeauna. Dar îmi face bine s-o aud. Am așteptat atâtă timp.

Apoi o trase lângă el, gura lui căutând-o pe a ei.

– Oh, Tina!

Degetele lui erau în părul ei și dintr-o dată, în sărutul lui era o asemenea pasiune încât simți că se topește la focul sălbatic care emana din el. Brusc, era Justin, tigrlul, care o săruta.

Tina tremură de excitate și-i răspunse ca o tigroaică, gâfâind și pierzându-și răsuflarea sub forța sărutărilor lui, dar nerăbdătoare, avidă și disperată pentru mai mult.

Se agăță de el cu tărie, lipindu-și trupul de al lui. Și când mâna lui se strecură în bluza ei, fără preambul, desfăcându-i sutienul pentru a-i elibera sânii, inima îi bătea puternic, cu o dorință aproape de durere.

– Oh, te rog, șopti ea când mâna lui îi mângâie sfârcul întărit.

Ia-mă, gândi ea. Fă dragoste cu mine chiar acum.

Bluza ei se desfăcuse, iar cămașa lui Justin era descheiată și ea stătea lipită de el cu sutienul pe jumătate desfăcut și sânii expuși.

Justin se aplecă și prinse un sfârc întărit între buze.

– Ești frumoasă, murmură el. La fel de frumoasă cum îmi amintesc.

Apoi, când ea gemu și tremură neputincioasă, el îi cuprinse ambii sâni cu mâinile.

– Să mergem sus și să facem asta cum trebuie?

Tot ce putu face Tina fu să nu ție “oh, da, te rog!” În loc de asta, încuviință din cap și înghiți în sec. În felul în care fusese cu el în urmă cu trei ani.

Un val de dorință o copleși când se uită la fața lui. El era primul și unicul ei amant, și curând va fi a lui din nou. Și i se va supune cu mult mai multă bucurie și pasiune decât înainte.

Erau la jumătatea camerei când telefonul începu să sune. Momentul fu dintre cele mai nepotrivite fiindcă telefonul era chiar în fața lor. Alți câțiva pași și ar fi trecut de el și probabil Justin ar fi hotărât să nu-i dea atenție. În loc de asta, îl ridică și spuse “Alo”.

O clipă mai târziu, Tina știu că petrecerea se sfârșise. Abia uitându-se la ea, Justin îi întindea telefonul, în timp ce cu mâna liberă își încheia nasturii de la cămașă.

– Este pentru tine, spuse el cu o voce groasă. Este iubitul tău, Mike.

Capitolul 9

Mai târziu, la Londra, odată ce-și venise în fire, Tina hotărî că apelul telefonic fusese un lucru foarte bun. Pusese punct, ca o găleată de apă rece, unei situații foarte inflamabile. Și timpul fusese perfect. Doar câteva secunde mai târziu, fără nicio îndoială, ar fi sfârșit în pat cu Justin.

În acel moment, bineînțeles, reacția ei fusese diferită. Când el se îndepărtase de ea, încheindu-și cămașa, fără a-i acorda nicio privire, cu o expresie nehotărâtă, simțise că i se deschide pământul sub picioare. Dintr-o dată, cădea de pe înălțimile anticipării în gaura neagră a disperării. Un moment, în jurul ei fusese numai magie ca în următorul să fie copleșită de o rece respingere. Se simțise atât de șocată, atât de dezamăgită, încât aproape izbucnise în lacrimi.

Dar nu izbucnise. Luase telefonul.

— Alo, Mike? spusese ea, întrebându-se de ce naiba îi telefona și de unde știuse unde era.

Avusese răspunsul la ambele întrebări aproape instantaneu.

– Ești bine? Am primit un mesaj urgent să te sun la acest număr. Unde ești? Ce se petrece? vru el să știe.

Un mesaj urgent. Chiar în starea ei de amețeală, Tina ghicise. Mesajul urgent venise anonim, fără îndoială, de la Eunice. Acesta era actul de răzbunare final, plin de ură. O încercare de a stârni necazuri între Justin și Tina.

– Sunt bine, îl asigură Tina, încheindu-și la repezeală bluza și vârând-o în fustă. N-ai de ce să te îngrijorezi. Vorbim mai târziu.

Apoi, când închise telefonul, se întoarce spre Justin:

– A fost Mike. Vroia doar să-mi spună “bună”.

Ar fi putut să-i spună adevărul, bineînțeles, dar își venise în fire și era mult mai bine să-l lase să creadă ce voia. Fiindcă o intimitate mai avansată între ei, realiza Tina, ar fi fost o nebunie. Nebunie divină, bineînțeles. Dar tot nebunie. Uitase cât de rău o tratase cu trei ani în urmă? Ce l-ar opri acum să facă la fel?

Așa că, în mai puțin de cincisprezece minute, plecase de la Beech Hedges și se îndreptase către Londra, jurându-și să lase în urmă acest weekend și să se întoarcă la ordinea simplă a vieții ei dinainte. Viitorul lui “*Scope*” era în siguranță, la urma urmei, și asta era important. Orice altceva nu avea prea multă importanță.

Dar era o povară greu de dus, descoperi ea în săptămâna care urmă. În ea se trezise un fel de noi sentimente. Tot felul de dorințe. Tot felul de visuri.

Se gândea la Justin din momentul în care se trezea și până când, epuizată, adormea seara. Și nu numai că se gândea la el. Tânjea după el, insuportabil. Tânjea după atingerea lui, sărutările lui, gustul lui. Își simțea inima grea.

Nu-l văzuse toată săptămâna. Trebuie să fie recunoscătoare acestui lucru. A-l vedea, n-ar fi făcut decât să-i sporească chinul. Se spunea că plecase în Nord – acum că preluarea lui “Berry’s” fusese făcută – să estimeze o altă publicație pe care pusese ochii. Un lucru era sigur. El nu se gândea la ea.

Și ea trebuia să înceteze să se mai gândească la el. Trebuia să și-l scoată din minte. Aceasta era sarcina pe care și-o stabilise pentru weekend. Pentru că dacă va continua în felul acesta, va înnebuni. Inima omului, în fond, putea suporta multă durere, dar nu la nesfârșit.

Cea mai bună cale de a ieși din asta, hotărâse ea, îi aparținea sie însăși, așa că refuză invitația subalternei ei Vicki pentru prânzul de sâmbătă.

– Mike și cu mine am căpătat o slujbă de sâmbătă, îi spuse Tinei. După aceea mergem la cârciumă. De ce n-ai veni și tu?

Tina scuturase din cap.

– Nu, mulțumesc, Vicki. Am o mie de lucruri de făcut. S-o lăsăm pentru altă dată.

Într-un alt weekend, gândi ea, de îndată ce va reuși să-și limpezească gândurile. În afară de asta, era sigură că acea conversație se va învărti în jurul lui Justin. Fiindcă toți vorbeau despre ruperea logodnei lui și plecarea subită a Eunicei la New York, pentru o slujbă de top.

Toate erau vești bune, dar în același timp pentru ea ar fi fost o tortură să stea și să-i asculte pe toți discutând despre el.

Așa că Tina își petrecu weekendul singură, făcându-și de lucru – făcând cumpărături, spălându-și mașina, reorganizându-și

garderoba. Și de fiecare dată când îi venea în minte Justin, înlătura gândul. Trebuia să învețe, în cele din urmă și pentru totdeauna, să înceteze să se gândească la el.

Și se simți cu mult mai bine din cauza acestei zile pline de activitate. În timp ce stătea la televizor, mai târziu în acea seară, începu să facă planuri similare pentru a doua zi.

Va pleca la o plimbare cu mașina. Nicăieri în mod special. Doar ca să mai schimbe peisajul. Apoi, pe seară va scrie câteva scrisori și va telefona părinților. Urma să fie o altă zi terapeutică și productivă.

Tina strânse din pumni cu hotărâre. Va trece peste această suferință. Și pentru o clipă, când își propuse asta, acea privire înnegurată dispăru din ochii ei albaștri și o strălucire a vechiului ei spirit îi luminară.

Tina se trezi în dimineța următoare plină de optimism.

Sări din pat înainte ca dispoziția să i se schimbe, îmbracă blugii și un tricou și se grăbi spre magazinul din colț, să-și cumpere lapte și ziarul de duminică. Va lenevi la micul dejun citind ziarele, apoi va lua mașina și se va duce undeva pentru prânz. Era o zi frumoasă de toamnă. O să se bucure de ea.

Dar Lenny, care ținea magazinul din colț, se scuză când îi ceru ziarul.

— Ziarul îl am, dar revista lipsește.

Le-am telefonat și ar trebui să sosească în zece minute ... Se uită la fiul lui, Jim, care îl ajuta în weekend ... Doriți să-l trimit pe puști să v-o aducă după ce o primesc?

Tina îi zâmbi, recunoscătoare.

– Ar fi perfect, îi făcu ea cu ochiul lui Jim. Ne vedem mai târziu, atunci.

Traversă strada însorită cu cutia de lapte și ziarele, simțind că moralul îi crește și mai mult. Ce prietenoși sunt toți! Cum mai strălucește soarele! De ce trebuie să fie nefericită?

Sus, în apartamentul ei de la etajul întâi, păși în bucătăria plină de soare și lăsă laptele și ziarele pe masă. Apoi își puse niște cereale și un pahar de oranjadă din frigider, se așeză și desfăcu ziarul în fața ei. Pentru prima dată de multă vreme, durerea din interior se micșorase. Vezi, își spuse ea, merită să gândești pozitiv!

Era la jumătatea gustării când țârâi soneria. Tina își zâmbi. Trebuie să fie Jim, cu revista. Se îndreptă spre dormitor să ia douăzeci de peni din poșetă. Puștiul merita un bacșiș!

Soneria se auzi din nou și alergă în hol.

– Vin! strigă ea ... Tânărul Jim era nerăbdător. Deschise larg ușa, zâmbind ... Mulțumesc, începu ea, apoi înlemni.

Era revista ei, sigur. Silueta de pe palier i-o întindea.

– Cred că este a ta.

Dar nu era Jim. Era Justin.

Pentru o clipă, Tina stătu acolo, mută, uitându-se la Justin care-i întindea revista. Apoi, își regăsi vocea:

– Ce faci aici ... cu asta?

Justin se uită un moment la revista din mâna lui.

– L-am întrebat pe puștiul pe care l-am întâlnit la parter la ce etaj locuiești. Mi-a spus și a zis că trebuie să-ți aducă asta. Așa că i-am dat cincizeci de peni și i-am spus că o duc eu, zâmbi el ciudat. Sper că nu te deranjează?

Tina nu era sigură dacă o deranjează sau nu. Se simțea năucă, zăpăcită, cu inima bătându-i nebunește. El stătea acolo, îmbrăcat în pantaloni negri și o cămașă deschisă la culoare, arătând ca o stea strălucitoare care tocmai căzuse din cer. Și deși încerca disperată să nu se simtă încântată că-l vede, inima i se umflase de bucurie.

Spuse, fără a-i răspunde la întrebare:

– Dar de ce ești aici?

– Doar să te salut ... și să-ți dau astea.

În timp ce vorbea, întinse cealaltă mână pe care o ascunsese la spate, scoțând la iveală un buchet de trandafiri roșii.

– Trandafiri?

Tina simți cum obrații i se fac de aceeași culoare cu trandafirii. Brusc, își simți picioarele ca de cauciuc. Visa? Acesta putea fi Justin, venind să-i aducă trandafiri?

Se uită la el, încercând din greu să-și ascundă nedumerirea.

– De ce naiba îmi aduci trandafiri?

El nu răspunse imediat. Apoi spuse, foarte încet:

– Pot să intru? Aș vrea să-ți vorbesc.

Tina vroia să spună nu. Dintr-o dată, o teamă profundă și emoții o încercau. Și cea mai teribilă dintre ele era speranța.

Dar nu putea spune nu. Țeapănă, se dădu la o parte, de-abia îndrăznind să respire când trecu pe lângă ea. Apoi, mirosul lui îi intra în nări, amețind-o.

Cum stătea acolo stânjenită, inima bătându-i ca o tobă, el se opri și-i întinse buchetul de flori.

– Întâi, spuse el, ar fi bine să-i pui în apă.

Tina luă aproape recunoscătoare trandafirii și se îndreptă orbește spre bucătărie. Brusc, simțea că tremură toată. Această mică treabă, dacă nu altceva, îi va da un răgaz să se reculeagă.

Puse florile pe un bufet și, ca o somnambulă, se aplecă să deschidă dulapul unde ținea printre altele și vase. Luă una la întâmplare, o puse în chiuvetă și cu degete neîndemânate, deschise robinetul.

– Văd că erai la micul dejun. Îmi pare rău dacă te-am întrerupt ... Justin o urmăse în bucătărie și stătea lângă masă, uitându-se la farfuria ei de lapte cu cereale, mâncată pe jumătate ... Dar nu-ți face probleme din cauza mea. Continuă și termină de mâncat ...

– Nu, nu mai mănânc, mulțumesc foarte mult.

Tina se întoarse cu fața la el, confuzia transformându-i-se în iritare. Ce credea că face apărând la ușa ei, intrând în casă și începând să-i dea ordine? Pune florile în apă. Termină-ți micul dejun. Cine naiba se credea? Furioasă, zise:

– Încetează să-mi spui ce să fac! Și, oricum, ce faci aici? Este un soi de glumă ... să-mi aduci mie trandafiri?

– Ai fi vrut să ți-i aducă Mike?

Ceva sclipi în ochii lui și opri acel: “Poate aș fi vrut!” care se ridica spre buzele Tinei. În loc de asta, se uită la el, neștiind ce să creadă. Ce se petrecea? Deoarece, evident era ceva.

Și apoi, cum stătea acolo, păși brusc spre ea, făcând-o pe Tina să sară în sus și să scoată un mic țipăt de panică. Dacă încerca s-o

atingă, s-ar topi. Dar el trecu pur și simplu pe lângă ea, ca să închidă robinetul.

– Vasul dădea pe dinafară, zâmbi el privindu-i fața șocată și nefericită. Apoi încruntându-se, se întinse și-i luă mâna. Tina, trebuie să vorbim. Să mergem să ne așezăm undeva.

În următorul moment o împingea spre ușă.

– Cred că pe aici este camera de zi?

– Ce crezi că faci? Încercă Tina să-și retragă mâna. Nu vreau să stau și să vorbesc cu tine!

Dar el nu dădu nicio importanță protestelor ei slabe și aproape o cără spre camera de zi, o așeză într-unul dintre fotolii și se îndreptă spre unul din fața ei. Apoi, așezându-se și el, îi luă amândouă mâinile. Se aplecă spre ea cu ochi serioși și-i spuse:

– Ascultă-mă, Tina. Asta-i tot ce-ți cer. Dă-mi două minute din timpul tău.

Nu de timpul ei era îngrijorată Tina. Ci de ceea ce se întâmpla în ea. Inima părea să i se zbată în toate direcțiile. Nu știa dacă să asculte ce avea de spus. Și totuși, în același timp, știa că trebuie.

Inspiră adânc, închise ochii și așteptă.

– Tot ce am să-ți spun este absolut adevărat.

Când Justin începu să vorbească, vocea lui era joasă și sinceră și exista o liniște calculată în el, ca a cuiva care își ține respirația. Tina simți că ceea ce urma să-i spună, el dorise să-i spună de multă vreme. Ea deschise ochii, încordată ca un arc, și-l observă când începu să-i explice.

– Eunice și cu mine n-am fost niciodată logodiți cu adevărat. Niciodată n-am cerut-o de nevastă.

Niciodată n-am vrut să ne căsătorim. Am avut o relație și asta a fost totul.

Cum gura Tinei se deschise pentru a-și exprima neîncrederea, el continuă, nedându-i ocazia să vorbească:

– Știu ce credea lumea – dar asta numai din cauza a ceea ce le spunea Eunice. După cum știi, este bună la răspândit zvonuri. Niciodată nu le-am negat, fiindcă, foarte sincer, mi-au convenit. Dar niciodată n-a fost vreo înțelegere specială între noi doi.

– Dar inelul?

Doar nu era un produs al imaginației ei! Chiar credea că o putea păcăli cu această grămadă de absurdități?

– Inelul era al Eunicei. Aparținuse unei mătuși. Îi plăcea să pretindă că era un inel de logodnă, dar te asigur că nu era.

Tina tot nu-l crezu.

– Mă minți din nou. Nu cred nimic din ce spui. Mă minți, așa cum m-ai mințit tot timpul în care am fost împreună! ... Încercă să-și tragă mâna ... Tot timpul în care te vedeai cu mine, în secret te vedeai cu Eunice! Și-apoi, pe la spatele meu, te-ai dus și te-ai logodit cu ea!

Cu o forță bruscă, reuși să-și elibereze mâna și se ridică în picioare, clătinându-se.

– Ești un mincinos! Tot ce ai făcut vreodată a fost să mă minți!

– Niciodată nu te-am mințit, Tina ... Cum ea încerca să se îndepărteze, Justin sări în picioare și o prinse cu fermitate, trăgând-o spre el ...

Nu se petrecea nimic între Eunice și mine la acea vreme. Singura femeie din viața mea erai tu.

Tina încetă să se lupte pentru moment, din cauza insistenței din vocea lui. Simțind că inima îi tresaltă în piept, îl privi în față.

– Nu te cred. Minți, spuse ea din nou, cu o voce abia șoptită.

– Nu mint, Tina. Niciodată nu te-am mințit ... În timp ce vorbea, Justin continua s-o țină strâns. Nu se petrecea nimic între mine și Eunice atunci. Ea ți-a spus doar ca să ne despartă.

Vocea lui era foarte încordată.

– Ne-a mințit pe amândoi. Amândoi am fost victimele ei. În acea noapte când mi-a mărturisit minciunile ei referitoare la felul în care trădai “*Miranda*”, a recunoscut și că ți-a spus că suntem logodiți, când de fapt nu eram. Dar cum ai putut s-o crezi? o scutură el ușor. Cum ai putut să crezi că mă vedeam cu Eunice pe la spatele tău? Nu ți-am arătat cât de mult te iubeam?

Tina simți că ametește. Să-l creadă sau nu?

– Dar ai ținut secretă întotdeauna relația noastră. Dacă mă iubeai de ce ai făcut asta?

– N-am ținut-o secretă. Am încercat doar să fiu discret. La vremea aceea, credeam că așa era corect, dădu Justin neputincios din umeri. Îmi dau seama acum că m-am înșelat, dacă asta te-a făcut să te îndoiești că te iubeam.

– Dar *m-ai iubit*? Vreau să spun, m-ai iubit cu *adevărat*? întrebă Tina, având încă dificultăți în a accepta ce-i spunea el ... Se putuse înșela în toți acești ani? ... Dacă m-ai fi iubit cu adevărat, n-ai fi crezut niciodată că aș fi trădat “*Miranda*”.

– N-am crezut, la început. Totuși, trebuie să-ți mărturisesc că mă întrebam ce se petrece. La vremea când s-au întâmplat toate acestea, eram în State, și tu te-ai comportat ciudat când ți-am

telefonat de la Houston să-ți spun că urmează să mai stau câteva săptămâni, trântindu-mi telefonul și refuzând să mai vorbești cu mine, așa că am început să cred că se petrece ceva ciudat. Deși Eunice a zburat ca să se întâlnească în SUA cu mine – strict profesional – și a început să-mi arate așa-zisele dovezi împotriva ta, am refuzat să cred că este adevărat.

Obrajii Tinei deveniseră cenușii.

– Mi-ai telefonat să-mi spui asta? Eu am crezut că ai telefonat să-mi spui despre logodnă.

Simțea că i se face rău. Făcuse o greșeală îngrozitoare.

– Ce ai crezut? o întrebă Justin privind-o cu aceeași oroare. Vrei să spui că de aceea ai înnebunit și mi-ai închis telefonul? Închise ochii o clipă, cu un oftat de durere ... Toată această situație este un coșmar, mormăi el și apoi continuă ... Ți-am tot telefonat după aceea, dar tu ți-ai schimbat numărul. N-am mai putut îndura. Și când m-am întors, am descoperit că te-ai mutat chiar și din casă. Era evident că erai hotărâtă să mă eviți cu orice preț. Dar chiar și atunci, am încercat să dau de tine, sperând să-mi spui că poveștile Eunicei nu erau adevărate ... Dar în loc de asta, m-am ciocnit de tine la Charing Cross și ceea ce mi-ai spus atunci a părut să-mi confirme poveștile ei, o scutură el când frustrarea și suferința îl copleșiră. Acele momente de la Charing Cross au fost cele mai rele momente din viața mea.

Tina simți că o podidesc lacrimile când îi văzu fața. Ce lucru teribil, fatal, făcuse! Spuse, cu o voce mică:

– După cum ți-am spus, toate au fost minciuni.

El îi strânse mâinile mai tare.

– Da, știu asta acum. Îmi doresc să fi știut la timp, oftă el. Atunci a fost momentul când m-am încurcat cu Eunice. A fost o diversiune. Nimic mai mult. Și în cea mai mare parte a fost fără pretenții. Când nu este o mizerabilă, Eunice poate fi și distractivă.

Când privirea Tinei scăpără, atinsă de o străfulgerare de gelozie, el se aplecă să-i sărute nasul și adăugă cu un zâmbet sumbru:

– Și cel mai important, îmi convenea să fiu scos temporar din circulație. Îmi dădea ocazia să încerc să nu mă mai gândesc la tine.

O luă în brațe, o strânse și-i sărută părul.

– Oh, Tina. Tina mea! De-am fi avut mai multă încredere în dragostea unuia față de celălalt.

Apoi păru să-și țină răsuflarea când o îndepărtă puțin să se uite la ea.

– M-ai iubit, nu-i așa? Sper că nu mă înșel?

În ochii Tinei erau lacrimi. Nu și le mai putea reține. Când se uită la el și clipi, lacrimile i se rostogoliră de-a lungul obrazilor. Dar în spatele lacrimilor, ochii ei zâmbeau.

– Da, da, te-am iubit. Te-am iubit din toată inima. Să te pierd, a fost cea mai mare nenorocire a vieții mele.

– Și să te pierd pe tine a fost și a mea. Încă este, îi spuse el aplecându-se să-i sărute lacrimile sărate de pe obraji. Te iubesc, Tina. N-am încetat niciodată să te iubesc. Te rog, spune-mi că nu te-am pierdut complet.

Tina privi în ochii lui care străluceau ca două stele magice și simți că inima îi palpită de bucurie. Trecutul și toate regretele lui nu mai aveau importanță. Singurul lucru care conta era prezentul. Acest minut. Își încolăci brațele în jurul lui.

– N-ai putea niciodată să mă pierzi! Niciodată! Niciodată!
Întotdeauna voi fi a ta!

Și când o îmbrățișă, o strânse și o ridică, ea abia avu timp să adauge când buzele lui le zdrobiră pe ale ei:

– Nu știi că ești singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată în toată viața mea?

– Deci, cum o să-i mulțumim lui Mike și lui Vicki?

Justin se aplecă să sărute fața care îl privea visătoare de pe pernă.

– Dacă nu erau ei, n-am fi fost acum aici.

– În acest caz, cred că ar trebui să le dăm amândurora o medalie, zâmbi Tina și se întinse languros sub cearșaful răcoros de bumbac, mâinile mângâind dragăstos pieptul gol al lui Justin. Fiindcă nu există niciun alt loc pe lume unde aş vrea să fiu, zise ea sărutându-i umărul bronzat și nimeni pe lume cu care aş vrea să fiu.

Pentru că, după ce-și declarase dragostea, Justin o purtase în dormitor și o lăsase ușor pe patul dublu. Și acolo, după trei ani lungi petrecuți tânjind unul după altul, în cele din urmă se uniseră. Niciunul dintre ei nu va uita vreodată acel minunat moment de iubire.

După aceea, un timp, stătură întinși împreună, cu trupurile calde înlănțuite, mângâindu-se unul pe altul, respirând cu recunoștință parfumul celuiilalt.

Acum, îl privi pe Justin cu ochi plini de dragoste.

– Am vorbit serios când am spus despre medalii, îi spuse ea. Simt că le datorez viața lui Mike și lui Vicki.

Îl strânse pe Justin cu putere și-l sărută.

O înspăimânta să se gândească faptul că dacă nu ar fi fost cei doi prieteni ai ei, acest minunat moment poate n-ar fi existat niciodată. Fiindcă Justin îi spusese despre întâlnirea întâmplătoare cu Mike și Vicki.

– Din fericire, îi povestise el, mă hotărâsem să-mi petrec weekendul la Londra, și am dat peste ei când am intrat într-o cârciumă, în West End, la ora prânzului. Aparent, ieșiseră de la o slujbă împreună. N-o cunosc pe Vicki, dar îl știu pe Mike din vedere și ne-am salutat și am schimbat câteva vorbe.

Tina mai auzise detaliile, dar îl întrebă din nou:

– Spune-mi, ce s-a întâmplat când ai dat peste ei?

Justin zâmbi.

– Ei bine, într-un impuls, l-am întrebat “Ce mai face iubita ta”? Și el s-a uitat la mine cam ciudat. “Ce iubită?” m-a întrebat el. Tina, am spus eu. Și atunci a intervenit Vicki. “Tina nu este iubita lui Mike” m-a informat ea.

Se uită la Tina încruntându-se în glumă și pentru a zecea oară întrebă:

– De ce mi-ai spus că Mike este iubitul tău? Dacă n-aș fi crezut asta, ți-aș fi spus despre mine și Eunice cu mult timp în urmă. N-am spus nimănui, dar pentru tine aș fi făcut o excepție. Mă gândeam serios să-ți spun la un moment dat. Dar apoi m-am răzgândit. Credeam că nu este cazul, de când îmi spuseseși că erai încurcată cu Mike.

Tina se încruntă și ea.

– Mike era protecția mea împotriva ta. Încercam să te țin la distanță.

Apoi, se cutremură în sine. Am fost nebună, își spuse ea. Îl țineam la distanță, cât pe ce să-l pierd! Mulțumesc cerului, pentru Vicki și Mike!

Justin îi prinse o șuviță de păr și o trase ușurel, ca și cum ar fi pedepsit-o pentru delictul ei.

– Nu știi despre ținerea mea la distanță, îi spuse el, dar precis ai reușit să mă faci gelos.

– Gelos? Chiar ai fost gelos?

– Dezgustător de gelos. Nu suportam gândul unui alt bărbat făcând dragoste cu tine.

– Îmi face plăcere să aud asta, se întinse Tina și-l sărută. Dacă aș fi știut, îl tachină ea, aș fi insistat mai mult.

– Puțin mai mult, și bietul Mike n-ar mai fi trăit să aibă cui povesti, râse Justin și o mușcă de urechiușă.

Apoi o trase spre el și o sărută pe buze, degetele mângâindu-i sânul gol când făcu acest lucru.

– Mi-a venit o idee mai bună decât medaliile, murmură el. Mă gândesc la o cale mult mai adecvată de a le mulțumi.

– Cum? se înfioră Tina și se strânse în el, fiindcă de fiecare dată când o atinge, se topea toată. Cum crezi că ar trebui să le mulțumim? Spune-mi.

Justin se foi ușor.

– Mai întâi, lasă-mă să-ți reamintesc că mai există și altcineva căruia ar trebui să-i mulțumim, îi sărută el lobul urechii. Omul de pază de la "J.M.Publishing". Tipul care te-a lăsat să intri să mă vezi la început. Dacă n-ar fi fost el, poate că n-am fi avut nicio bază de pornire.

Tina zâmbi și-l privi.

– Nu l-ai concediat, așa-i? ... Știa că n-o făcuse. Controlase. Îl sărută ... Deci, cum crezi că ar trebui să le mulțumim tuturor?

Justin se opri o clipă, apoi îi prinse ușor obrazul și-și lăsă privirea peste ea pentru un moment. Apoi o sărută iarăși și-i spuse foarte încet:

– Cred că ar trebui să-i invităm să fie oaspeți de onoare la nunta noastră.

– Nuntă?

Tina clipi. Inima i se opri în loc.

Justin îi zâmbi.

– Urmează să fie o nuntă, sper?

Tina clipi din nou și încuviință din cap.

– Dacă insiști.

– Insist. Categorie. Și mai există ceva asupra căruia insist, o sărută Justin pe năsuc. O să fie anunțată în toate ziarele. Niciodată n-o să mai fii în stare să mă acuzi că te țin în secret. De data aceasta, îți promit, toată lumea o să afle.

Tina se simțea beată de fericire. Se întinse și-l îmbrățișă.

– Ți-am spus vreodată cât de mult te iubesc? întrebă ea, sărutându-l.

– Nu suficient de des, o strânse Justin în brațe. Și nici eu nu ți-am spus suficient de des. Dar o să mă revanșez. O să te plectisești auzindu-mă.

Cum Tina scutură din cap știind că era imposibil – n-ar putea niciodată să obosească auzindu-l spunând că o iubește – el îi luă mâna și o ridică la buze.

– Te avertizez, această nuntă se va întâmpla foarte curând. Deja te-am așteptat mai mult decât suficient. Așa că, în această seară, o să mergem să luăm cina într-un loc special și o să începem să facem planuri serioase pentru viitor.

Și, după o altă rundă de dragoste, exact asta se întâmplă. În aceea seară, cinară la restaurantul lor favorit lângă Chatham, cel unde obișnuiau să meargă cu regularitate în zilele de demult. Și după șampanie, fixară data nunții pentru începutul lui decembrie.

– Două luni, îi spuse Justin, este cât de mult timp pot aștepta.

Și deși Tina avusese dreptate că nu se va plictisi niciodată să-l audă spunând că o iubește, pe măsură ce seara avansa, devenea tot mai încântată să-l audă declarându-i-o.

Totuși, când îl privi în ochi, peste masa cu lumânări aprinse, trebui să-i ceară:

– Mai spune-mi încă o dată.

Justin își puse jos paharul.

– Te iubesc, îi zâmbi el.

Și în acel moment, drept la țanc, papagalul rezident – care nu-și uitase vechile metehne între timp – scoase un fluierat ascuțit de aprobare!

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“

se pot adresa

„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1

tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.

Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:

str. Panait Istrati 62, sector 1

tel/fax 021-224.16.98

tel.: 021-665.45.65

*În **ITALIA** detailiștii și cititorii noștri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele șapte colecții ale noastre: **El și Ea**, **Romantic**, **Roz**, **De Aur**, **Nostalgic**, **Politișta**, **Mari Romane de Dragoste**, la numărul de telefon: 00393480820307.*